

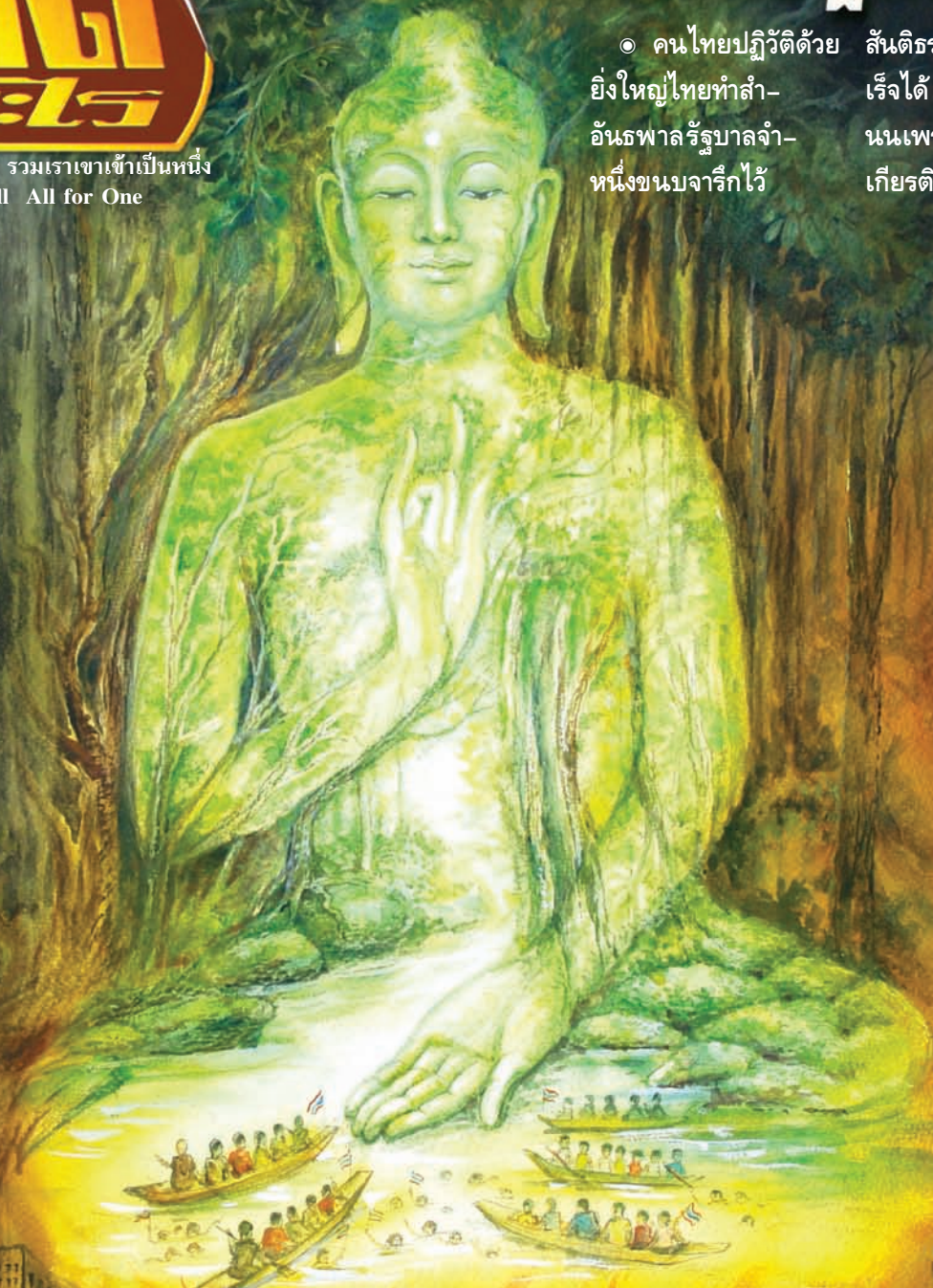
หนังสือพิมพ์รายอาทิตย์ ฉบับที่ ๒๓๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน
One for All All for One

เผด็จศึกการเมืองอันธพาล ด้วยสันติปฏิวัติเป็นปาฏิหาริย์

๐ คนไทยปฏิวัติด้วย สันติธรรม
ยิ่งใหญ่ไทยทำสำเร็จได้
อันธพาลรัฐบาลจำนนเพราะ ตนมืด
หนึ่งชนบจารึกไว้ เกียรติกิจการเมือง.

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

อีกกี่ศพที่สิ้น...บนแผ่นดินไทย!!?

น.ส.ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร
ให้สัมภาษณ์
Divas Party
22-9-55

...ขอใช้ความเป็นผู้หญิง
เพื่อหยุดความรุนแรง...

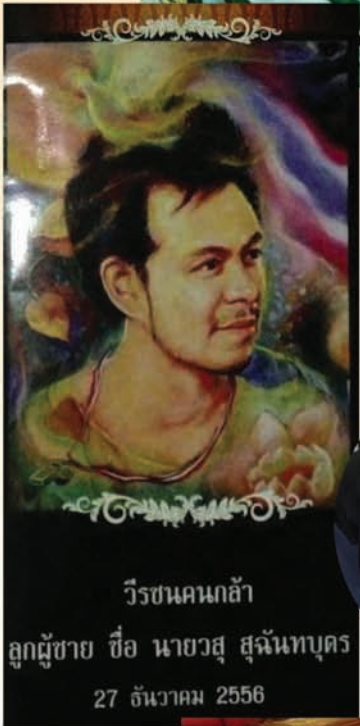

ทวิศักดิ์ โพธิ์แก้ว
(นักศึกษารามคำแหง)
๑๐ พ.ย. ๕๖

การระจิตวิญญาณ นักรบอหิงสา

วสุ สุฉันทบุตร
(อาสาสมัคร คปท.)
๒๗ ธ.ค. ๕๖

ยุทธนา อองอาจ
(การ์ด คปท.)
๒๘ ธ.ค. ๕๖

สุทิน ชราทิน
(ร่วมก่อตั้ง คปท.)
๒๖ ม.ค. ๕๗

ประกอง ชูจันทร์ (เหยื่อระเบิด บรรทัดทอง) ๑๘ ม.ค. ๕๗

นัยปก

เพด็จศึกการเมืองอันธพาล ด้วยสันติปฏิวัติเป็นปาฎิหาริย์

(๑) แปรสืบเอ็ดศกแล้ว
ไทยเลื่อมกว่าอดีต
หวังปฏิวัติพัฒนา
แต่ตลกกลับกลายเป็น

(๒) ทำนารอบอบบ้าน
ชนาประชาธิปไตย
แต่ถลุงชาติเถื่อนไกล
จนประชาออกต้านได้

(๓) วิญญานไทยตื่นรู้
เพราะนักการเมืองทำ
ครบสุดทุจริตนำ
อันธพาลการเมืองทำ

(๔) เหลวเปวรัฐล่มล้ม
ต้องเลิกทุกธุรกิจ
ให้มวลประชาคิด
อาริยะปฏิวัติใช้

(๕) “สันติ”นี้แหละเข้า
ปราศจากอาวุธหมัด-
รัฐบาลกัดฟันซัด
ด้านโง่ได้งานแพ้

(๖) ธรรม์นี้สุดลึกซึ้ง
เพด็จศึกการเมืองทำ
สันติปฏิวัติสำ-
ต่างร่วมมือกันให้

(๗) คนไทยปฏิวัติด้วย
ยิ่งใหญ่ไทยทำสำ-
อันธพาลรัฐบาลจำ-
หนึ่งชนบจาร์ิกไว้

เลยมา
ตำร้าย
สู่ศิ- วิไลซ์แฮ
นรกใต้เผด็จการ
เมืองไทย
ใหญ่โก้
ถล่มถล่ม ทลายแล
มีดฟ้ามืดดิน
ลัทธิกรรม
ชั่วช้า
หมุกบฏ หมดเลย
บินบ้าเกินเลว
สิ้นสิทธิ์ ตามธรรม
ออกได้
ปฏิรูป
สงบสู่พิชิตกัน
ปะประหัด
เด็ดแท้
สุดเล่ห์
ชนะนี้มหัศจรรย์
ในกรรม
ชนบไว้
เร็วสุด วิเศษแฮ
กิจนี้ประลูผล
สันติธรรม
เร็วได้
นนเพราะ ตนผิด
เกียรติก้องการเมือง.

“สไมย์ จำปาแพง”

๘ ม.ค. ๒๕๕๗

เผด็จศึกการเมืองอันธพาล ด้วยสันติปฏิวัติเป็นปาฏิหาริย์

ใครหนอก่อกองไฟที่ปลายขวาน
ใครกันก่อไฟผลาญที่เมืองหลวง
ใครกันล่องละเมียดใจไทยทั้งปวง
หลายสิบล้านจึงลุกขึ้นทวงความเป็นธรรม

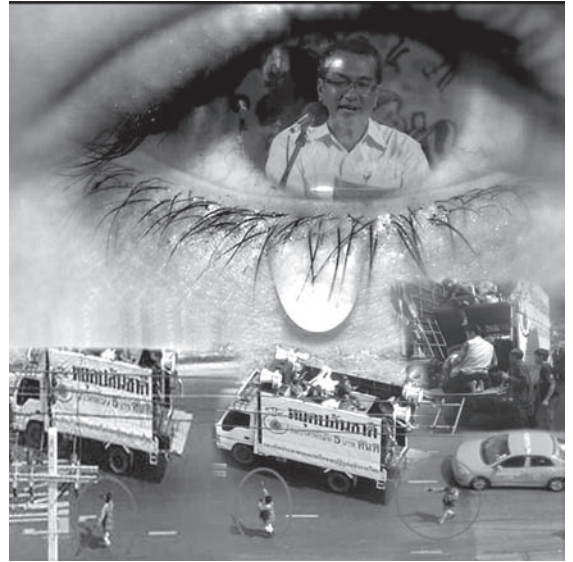
● พัทธธีรา นาคอุไรรัตน์

จากความสะเทือนใจในเหตุการณ์ที่ **คุณสุทิน ธราทิน** ถูกล้อมยิงจนเสียชีวิต **อาจารย์พัทธธีรา นาคอุไรรัตน์** ได้แปรเปลี่ยนความโกรธออกมาเป็นบทวิถามหาความจริง และสะท้อนหัวอกหัวใจประชาชนที่เศร้าสลดอัดอั้นมานาน จึงตัดสินใจลุกขึ้นเพื่อกู้บ้านกู้เมืองออกจากยุคมืด นี่คือการต่อสู้ของมวลมหาประชาชนด้วยสองมือเปล่ากับจิตใจยิ่งใหญ่ ที่ทำได้อย่างมากก็เพียงแค่ใช้ปากหรือปากกาถ่ายทอดความรู้สึกผ่านตัวอักษรเท่านั้นเอง

แม้มวลมหาประชาชนจะถูกยิง ถูกฆ่าด้วยระเบิดสังหารจากทางฟากฝ่ายของรัฐบาลครึ่งแล้วครึ่งเล่า แต่ก้านสุเทพก็พยายามวิงวอนให้ทุกคนยึดมั่นในแนวทาง “สันติ - อหิงสา” ถ้าจะถูกตำรวจเข้ามาสลายก็ให้พากันนั่งสวด “อิติปิโส” ไม่ต้องไปต่อสู้ให้เกิดความรุนแรงขึ้นมา ดั่งนั้นที่ผ่าน ๆ มา ความรุนแรงจึงไม่ได้เกิดจากฟากฝั่งประชาชนที่มีแต่ถูกกระทำให้บาดเจ็บล้มตายไปตาม ๆ กัน

คานธีได้กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของอหิงสาว่า “**การใช้ความรุนแรงเป็นพลังยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์มี อหิงสามีอำนาจยิ่งกว่าศัตรารุชใด ๆ ที่มนุษย์จะคิดค้นได้ ! การทำลายมิใช่กฎของมนุษยชาติ.. การฆ่าหรือการทำร้ายผู้อื่น ไม่ว่าจะ เป็นไปเพื่อวัตถุประสงค์ใดก็ตาม เป็นอาชญากรรมต่อมนุษยชาติ**”

ระบอบของทักษิณได้ก่อกรรมทำเข็ญต่อคนไทยมาอย่างยาวนาน และเลวร้ายหนักหนาขึ้นไป

เรื่อย ๆ นั้นเท่ากับมวลมหาประชาชนยิ่งต้องทำดีให้ดียิ่ง ดีให้มากขึ้นไปยิ่งกว่าจึงจะสามารถเอาชนะจนเกิดปาฏิหาริย์อย่างไม่น่าเชื่อ เช่น รัฐบาลคาดว่าผู้ชุมนุมจำนวนมากคงอยู่ได้ไม่นานก็จะหมดแรง หมดเงินไปเอง แต่ผู้ชุมนุมกลับปักหลักปักค้างอยู่นานนับเดือน นับหลายเดือน **ด้วยความกล้าหาญ - เสียสละ - และอดทน**

รัฐบาลยืนยันว่าจะไม่ยุบสภา แต่ก็ต้องรีบยุบสภา เมื่อมวลมหาประชาชนนับล้านออกมาขับไล่สมุนทรราชใช้ทั้งอาวุธสงครามและระเบิดสังหารเช่นฆ่าประชาชนเพื่อให้เกิดความเกรงกลัว แต่ประชาชนกลับใช้ ๒ มือเปล่าไล่จับผู้ร้ายที่ใช้ปืนยิงประชาชนได้ แต่โละศพ เมื่อผู้ร้ายกลายเป็นตำรวจเสียเอง ซึ่งนับวัน ๆ ความเลวร้ายของเหล่าทรราชก็จะปรากฏชัดขึ้นเรื่อย ๆ จนไม่น่าเชื่อว่ารัฐบาลทุนสามานย์จะกลายเป็นลูกหนี้ชานาที่ลำบากจนโดยเอาข้าวพวกเขาไปโกกินกันอย่างมโหฬารจนไม่มีเงินทุนหมุนเวียนกลับคืนมาจ่ายให้ชานา

บาปกรรมที่ทำกับผู้คนบนแผ่นดินนี้ อีกไม่นานเราคงได้เห็นปาฏิหาริย์ของ**พระสยามเทวาธิราช** ที่จะทำให้ผู้คนในแผ่นดินเกิดหุดตาสว่างทั้งบ้านทั้งเมือง นั่นก็คือความสำเร็จของมวลมหาประชาชนด้วยยึดมั่นในแนวทาง “**สันติปฏิวัติ!**” นั่นเอง ● **จริงจัง ตามพ่อ**

• จำลอง •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

เราเปลี่ยนแปลงการปกครองเป็นระบอบประชาธิปไตยโดยมาตั้งแต่ปี ๒๔๗๕ นับถึงวันนี้ก็กว่า ๘๑ ปีเข้าไปแล้ว ด้วยความหวังว่าจะพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า แต่ผลกลับตรงกันข้าม

แปดสิบเอ็ดศกแล้ว เลยมมา

ไทยเสื่อมกว่าอดีตา ต่ำร้าย

หวังปฏิวัติพัฒนา สู้ศิ-วิไลซ์แธ

แต่ตกลงกลับกลายเป็นค้าย นรกใต้แผ่นดินการ

ขณะนี้คนไทยรู้กันทั่ว ว่า**รัฐบาลบริหารประเทศล้มเหลวสิ้นดี** จนประชาชนต้องรวมตัวกันออกมาคัดค้านอย่างมีดฟ้ามีดิน รัฐบาลและตำรวจซึ่งรับใช้รัฐบาล สนับสนุนบริวารใช้ความรุนแรงทำร้ายทำลายประชาชน เพียงแค่สิ้นเดือนมกราคมที่ผ่านมา ฝ่ายเราถูกฆ่าตายไปแล้ว ๑๐ คน และบาดเจ็บอีกหลายสิบ

กำนันสุเทพ เทือกสุบรรณ และแกนนำ “กบปส” ทำถูกแล้ว ยืนยันชุมนุมขับไล่รัฐบาลอย่างสงบ สันติปราศจากอาวุธ

ย้อนไปในอดีต ตอนที่พวกเรา **“พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย”** ชุมนุมอยู่ในทำเนียบรัฐบาล ผู้ร่วมชุมนุมคนหนึ่งถูกอันธพาลบริวารของรัฐบาลในขณะนั้นใช้อาวุธสงครามยิงตายคาที่ข้างเวที **การ์ด (เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย)** รวมตัวกันยื่นหนังสือถึงผมทันที ในฐานะผมเป็นผู้ดูแลการรักษาความปลอดภัยตลอดการชุมนุม แจ้งว่าจะขอลาออกทั้งหมดเพื่อจับอาวุธสู้

ผมต้องขึ้นพูดบนเวทีซึ่งแจ้งเป็นการใหญ่ว่าจะสู้โดยใช้**อาวุธนั้นไม่ยาก** เราประกาศให้ประชาชนทราบ จะได้รับการบริจาคอาวุธกระสุนมากมายหลายท่ง แต่การต่อสู้จะ**ล้มเหลว**

เพื่อให้เห็นเด่นชัด ผมยกตัวอย่าง**ท่านมหาตมะ คานธี** ผู้นำการต่อสู้แบบสันติอหิงสา ถ้าท่านจะให้ชาวอินเดียจับปืนไล่ยิงทหารอังกฤษก็สามารทำได้ แต่จะตายเป็นเบือทั้งสองฝ่าย และ **เอกราชที่อินเดียเรียกร้องก็จะได้**

การ์ดทั้งหมดจึงเปลี่ยนใจ ยินยอมต่อสู้แบบสันติเหมือนเดิม การต่อสู้อย่างปราศจากอาวุธทำให้เราสามารถขับไล่ นายกรัฐมนตรีออกจากตำแหน่งติด ๆ กันถึง ๓ คน คือทักษิณ, สมัครและสมชาย

“เผด็จศึกการเมืองอันธพาล ด้วยสันติปฏิวัติเป็นปฎิทหารีย์” **๓**

➤ บ้านปานาดอย

จำลอง

ประเทศไทยเป็นรัฐล้มเหลว และอยู่ในภาวะอนาธิปไตยในสายตาของชาวต่างชาติ

➤ เสียงข้อยข้างน้อย

ผ่อยด้วยคน

ดั่งนั้น วิมุตตินิยม

ได้นายกหญิงคนแรกแสนสมเพช
จ้องทำประเทศฉิบหายสิ้นดี
สองปีกว่าไม่พอ ยังสะเออะเสนอนหารอบสองอีก

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๐ ฉบับที่ ๒๘๓ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณกพ

ศุภชัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
วินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐยวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม

ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ

ศิลป์สนธิ น้อยอินดี๊ะ
สุเรี สิประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศิลป์สนธิ น้อยอินดี๊ะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๘-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลปนิกาน ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๘๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

สั่งจ่าย นางสาวศิลป์สนธิ น้อยอินดี๊ะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลปนิกาน

๖๔๔ ขววมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศิลป์สนธิ น้อยอินดี๊ะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๘๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

1 นัยปก : เติ้จคักการเมืองอันธพาล
ด้วยสันติปฏิบัติเป็นปาฏิหาริย์

สไมย์ จำปาแพง
จริงจัง ตามพ่อ

3 คนบ้านนอกบอกกล่าว

จำลอง ศรีเมือง

5 คุณนิคคิดหน้อย

บรรณาธิการ

6 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

8 บ้านปานาดอย

จำลอง

12 สีสันชีวิต(นิชา หิรัญบุรณะ ชูธรรม)

ทิม สมอ.

22 การ์ตูน

วิสูตร

24 ข้าพเจ้าคิดอะไร

สมณะโพธิรักษ์

29 คิดคนละชั่ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

34 เสียงซ้อยข้างน้อยฝอยด้วยคน

ดังนั้น วิมุตตินิยม

38 บทความพิเศษ

บุญถึง ลือชา

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด

สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์

42 ชีวิตนี้มีปัญหา

สมณะโพธิรักษ์

52 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธ

56 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

พิมพ์วิฑิต์ ซูโต

60 ลูกอโศกชะโงกดูโลกกว้าง

ฟ้าแสง

63 เวทีความคิด

นายนอก ทำเนียบ

64 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

67 พุทธศาสตร์การเมือง

ฉวมพุทธ

68 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

ศุภชัย เศรษฐบุญสร้าง

72 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน

พอด เทพสุรินทร์

74 แค่คิดก็หนาว...วี

นายฉิง วินเทอร์

75 กติกาเมือง

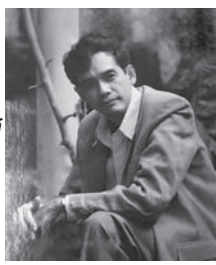
ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต

12 ทักษิณ ชินวัตร ไม่ใช่ นักประชาธิปไตย แต่เป็นพวกอนาธิปไตยซึ่งปฏิเสธอำนาจรัฐ ไม่ว่าจะในมุมใด ๆ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการหาผลประโยชน์...

ทำไมหนอ?

อำมหิตป่าบบีมฝูงชน

▲ ระเบิด : พลิกไฟไหม้-ระเบิดในศูนย์ฯ นวมินทร์ฯ ของตำรวจ ก่อเหตุในช่วงชุมนุม ๒๒.๕.๕๖ (๒๖.๕.๕๖) ซึ่งตำรวจได้ยิงปืนใส่ผู้ชุมนุม ทำให้มีผู้บาดเจ็บ ๓๖ ราย และผู้เสียชีวิต ๑ ราย

ขบวนกบปส.เจ็บมือ-เทือก'รอด
แอมในติกร้างถล่มกลางวันแสกๆ
'สุเทพ'หลังน้ำตา-ลับขอลูกจันตาย
ปฏิกิริยาของผู้ชุมนุมและ ขบวนการฯ ที่มีต่อขบวนการกบปส.ผู้ชุมนุมใน
ประท้วงและคนที่อยู่ในขบวนการกบปส. ๒๓.๕.๕๖ ขบวนการ กบปส.และขบวนการ
เป็นขบวนการที่ต่อสู้กับ รัฐบาลทักษิณ ๒ ไม่สามารถที่จะเดินไปไหน ๓๖.๕.๕๖
๓๖.๕.๕๖ (๒๖.๕.๕๖) ๒๖.๕.๕๖ ๒๖.๕.๕๖ - ๒๖.๕.๕๖

'ยิ่งลักษณ์'เลือกสงคราม!

มีอบชวานา'สุดทรม' ลูกชื้อปิดศาลากลาง

จับสื่อเอก-เมินคำเตือนภาค.
ลุยเลือกตั้งจนกว่าได้สส.ครบ
นธวาทที่ผู้สมัครจอยกันแก้'
ศาลฎีกายกคำท้ารับรอมสิทธิ
- ๒๖.๕.๕๖ - ๒๖.๕.๕๖

การต่อสู้กันทางการเมือง แท้จริงเป็นการต่อสู้กันทางความคิด ด้วยอุดมการณ์...เพื่อจุดหมายเดียวกัน นั่นคือชาติไทยของพองไทย ศาสนาและพระมหากษัตริย์

การต่อต้านขบวนการต่อสู้กันตามวิถีทางประชาธิปไตย โยต้องถึงกับใช้ยุทธวิธีโหดเหี้ยมป่าเถื่อนย้อนยุคสมัยหิน ผิดวิสัยของผู้ส่ำแดงตน เป็น “นักการเมือง” ผู้เจริญ มีการศึกษาสูง ทำหน้าที่ “บริหารแผ่นดิน” ด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต เสียสละอย่างยิ่ง

ด้วยอำนาจที่ได้มา จะโดยชอบหรือมิชอบนั้น มีต้องอ้างอิงถึงให้มากควมมีรัฐบาล

เพราะ “ลัจจะ” จากผู้ที่เรารู้แจ้งเห็นจริงแล้วว่า “ไร้ธรรม” ย่อมไร้ค่าควรแก่การยึดถือเอาเป็นสาระ!

ชาติของเราตกอยู่ใต้ “อำนาจแฝง” ของนักการเมืองกลุ่มหนึ่งผลสานกับ “ข้าราชการกาฝาก” แฝงตนอีกส่วนหนึ่งมานานนักแล้ว ผู้ที่สมประโยชน์สุขเกษมเปรมปรีดีสืบต่อกันตลอด

มาบนความขัดสนของมวลประชาชาวไทย

วันนี้ เมื่อความจริงเรื่องหนึ่งเผยออกมาและจะขยายต่อไปอีก ทั้งจะลุกลามไปถึงเรื่องอื่น ๆ อีกด้วย ผลประโยชน์ของแผ่นดินอีกมากมายที่ซ่อนเร้นอยู่ในที่ต่าง ๆ ก็จะทำค่อย ๆ ถูกฆ่าแหวะ ออกมาสู่สายตามวลชน...หากผู้บริหารชาติมีอิสระภาค มุ่งมั่นรักษาประโยชน์แผ่นดินอย่างแท้จริง ประเทศไทยจะอยู่เย็นเป็นสุขถ้วนหน้าด้วยทรัพยากรธรรมชาติ...ในแผ่นดินในท้องทะเลราชอาณาจักรของเราที่มีอยู่เหลือเฟือจนเหลือกินเหลือใช้

ขอเพียงอย่างเดียว ประดานักการเมืองไทย และเหล่าข้าราชการไทยส่วนที่ยังไร้สำนึกกตัญญูกตเวทิตนกำเนิดยังมีโอกาส “ชำระล้างจิตใจ ล้างสมอง คิดใหม่ทำใหม่” ให้คืนกลับมาเป็น “มนุษย์...ผู้มีใจสูงเพราะมีธรรม”

แผ่นดินไทยพร้อมให้โอกาสแก่ผู้นำนิคมิตและพร้อมจะพัฒนาตนเอง

ง่าย ๆ แค่นี้เอง ทำได้ไหม ถ้าทำไม่ได้ ก็ตรองดูเองก็แล้วกันว่าตัวเองมีค่าพอจะตากหน้า อยู่ในแผ่นดินไทยไหม?! ๒

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

ครู-ศิษย์

จากข่าวเมื่อ ๑๗ ม.ค.นักเรียนโรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย ชุมนุมกันเป่านกหวีดในโรงเรียนประท้วงผู้อำนวยการที่ให้นักเรียนไปเดินร่วมรณรงค์ให้ผู้มีสิทธิ์ออกไปเลือกตั้งในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ทำให้เกิดกระแสวิพากษ์วิจารณ์ภาพลักษณ์ของโรงเรียนว่าเลือกข้าง ผู้ปกครอง อาจารย์ และนักเรียนไม่พอใจให้นักเรียนไปร่วมกิจกรรมนี้ที่จังหวัด จึงออกมาแสดงท่าทีต่อต้านเท่าที่ทำได้ แม้เป็นสิทธิเสรีภาพที่ทำได้แต่เห็นวาก็ไม่งามนักที่นักเรียนจะแสดงต่อครูบาอาจารย์ ขณะเดียวกัน ครูเองก็ต้องพิจารณาพฤติกรรมของตนเองเหมือนกัน ควรหรือไม่ควรแก่สถานะแห่งความเป็น “ครู” หรือไม่เพียงใด ?

- เฒ่า ห่วงใยเด็ก อยุธยา

☞ เมื่อครูยุคใหม่ไม่วางตนให้สมกับเป็น “ครู-ปุชณียบุคคล” เช่นยุคเก่า ๆ ก็ยากจะมีคุณทรงค่า ตรงตรงประทับจิตใจลูกศิษย์ลูกหาเหมือนในยุคก่อน ๆ เรื่องนี้น่าจะเป็นบทเรียนรู้ของครุรุ่นใหม่ที่เวียนว่ายใกล้ชิดอยู่กับโลกธรรม จะยืนอยู่อย่างไรจึงจะยืนหยัดอยู่ได้อย่างปลอดภัย “สารพัดภัย” ตามสมควร

ดอกหญ้า-ดอกฟ้า

เป็นคนกรุงแต่ติดดิน ยามว่างจึงพักผ่อนด้วยการท่องเที่ยวไปตามต่างจังหวัด ก่อนไปก็จะศึกษาพื้นที่ภูมิประเทศจากเพื่อนฝูงและเอกสารเท่าที่พอจะหาได้จากเอกสารการท่องเที่ยวที่มีแจกมากมาย เอ็กช.ไซท์ไทยโพลด์ฉบับ ๖๒๘๔/๒๐-๒๑ ม.ค.'๕๗ มีเรื่องน่าสนใจแนะนำไม่กวาดดอกอ้อคุณภาพดี ที่ หมู่ ๘ ต.หนองบัว อ.เมือง จ.จันทบุรีอาชีพทำไม่กวาดดอกอ้อขายกันมานับสิบปีด้วยใจรัก มีรายได้พอเลี้ยงครอบครัวได้อย่างดี ดูรูปแล้วน่าสนใจ จะไปตามดูให้ถึงที่เร็ว ๆ นี้แหละ

- สมาชิก เกษียณ กทม.

☞ มีเวลาชีวิต มีบ้านอายุ มีใจรักศึกษาชีวิตศึกษาโลกย่อมดี เป็นทั้งประโยชน์ตนแลประโยชน์โลกพร้อมสรรพขอรับ รื่นรมย์ร่มเย็น ทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต

พ่อค้า-ประชาชน

มีเสียงวอนขอจากพ่อค้าย่านราชประสงค์ให้ผู้ชุมนุมช่วยซื้อสินค้าที่จำเป็นต้องใช้ในย่านที่ผ่านติดมือไปด้วย เพราะในช่วงชุมนุมนี้รายได้ตก

- ผู้ชุมนุม รับแจ้งมา

☞ ถ้าผู้ใดช่วยซื้อได้ก็ซื้อตามที่ร้องขอความเกื้อกูล แต่อย่างไรก็ตามใครขอให้พ่อค้าย่านราชประสงค์ได้โปรดเห็นใจบรรดาผู้ที่มาชุมนุมด้วยว่าเขาทั้งบ้านเรือน ละอาชีพนอกกลางถนนเป็นเดือน ๆ สิ้นเปลืองเงินทองส่วนตัวไปอีกต่างหาก เพื่ออะไรหรือ เพื่อใคร มิใช่เพื่อสืบทอดราชประสงค์ด้วยดอกหรือ วันนี้ท่านอาจจะสูญเสียหรือขาดผลประโยชน์ที่เคยได้ไปบ้าง แต่ถ้าคิดถึงวันหน้า คิดถึงเพื่อนร่วมชาติก็คงจะพอเข้าใจได้กระมังครับ หากย้อนอดีตไปเมื่อหลายปีก่อนโน้นที่ชุมนุมเช่นฆ่ากัน แถมเผาบ้านเผาเมืองวอดวายตำรวจทหารล้มตายอีกต่างหาก คดียังอยู่ที่ศาลจนบัดนี้ก็มี

ต่ออายุ-ต่อธรรมา

จำไม่ได้ว่าอายุสมาชิก “เราคิดอะไร” ของผม ลื่นสุดเมื่อใด กรุณาตรวจสอบและแจ้งให้ทราบด้วยครับ จะได้จัดการให้เรียบร้อย

- สุรศักดิ์ พิมพ์ศิริจันทร์ นครนายก

☞ ได้แจ้งให้ผู้จัดการสนพ.กลับไปตรวจสอบและแจ้งให้ทราบแล้วครับ ขอขอบคุณครับที่ใส่ใจเอื้ออาทร “เราคิดอะไร” มีข้อคิดข้อเขียน ข้อเสนอแนะอะไร โปรดเสนอตรงกอง บก.ได้เลยนะขอรับ

ศึกษาคาสนาม-ศึกษาชีวิต

เป็นชาวบ้านอยู่ต่างจังหวัด ติดตามข่าวสารบ้านเมืองจากทีวี น.ส.พ.แต่ก็เพิ่งมารู้ว่ายังไม่รู้อะไร ๆ อีกมากมายนัก มีโอกาสตีแบบไม่คาดคิดได้มาเรียนรู้ก็จากเหตุการณ์เข้าร่วมชุมนุมใหญ่ที่กรุงเทพฯ คราวนี้แหละครับ ถึงแม้ว่าจำต้องละวางทั้งบ้านเรือนไร่นามาเป็นเดือน แต่ก็สำนึกว่ามาร่วมกับพี่น้องทำหน้าที่ของคนไทยรักษาชาติบ้านเมืองของเรา และในขณะเดียวกันตัวเองต้องการศึกษา ก็ถือโอกาสเป็นการศึกษาเพิ่มเติมในระบบการศึกษาออกโรงเรียนอีกด้วย ทันยุคทันสมัยอีกต่างหากใช้ไหมครับ มาคราวนี้คุ้มจริง ๆ ครับ

• พัฒนา สารคาม

นอกจากมาศึกษาออกโรงเรียนหลักสูตร “สุเทพ ราชดำเนิน” เเทมเดียวแล้ว ขอให้หลับตาระลึกถึงภาพการกู้ชาติในยุคก่อนที่ต้องไล่ช้างขับม้าย่ำเท้าออกไปร้ายเงี้ยวทวนทอกดาบสารพัดศาสตราวุธทุโธปกรณ์เข้าประจัญบานกับข้าศึก มีชีวิตเลือดเนื้อเป็นเดิมพันเพื่อปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และมวลไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขในแผ่นดินที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาตินานาชนิดด้วย

ผู้ปิดทองหลังพระ:

ประชาชนมือเปล่าไคน้ล้มระบอบทักษิณชุมนุมอย่างสงบหลายเดือนแล้ว ท่ามกลางเสียงระเบิดปืน ประทัดยักษ์ นักรบมือเปล่าทั้งบาดเจ็บและเสียชีวิตคนแล้วคนเล่า ดูเหมือนประชาชนสู้อย่างเดียวตาย แต่แล้วก็มีข่าวที่ทำให้อบอุ่นใจขึ้น นั่นคือ พล.ร.ต.วินัย กล่อมอินทร์ ผบ.หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ (นสร.) ลัดทึบ จ.ชลบุรี (ผบ.หน่วยซีล) ที่ท่านออกมาบอกว่า

“มีบางหน่วยไม่ทำหน้าที่ปกป้องสถาบันพระมหากษัตริย์ ที่ประเทศไทยขาดไม่ได้ ในส่วน

ระหว่างความดีกับความเลว “เป็นกลางไม่ได้” ต้องเลือกข้างและตนเลือกข้างแล้ว บางคนบ้านใหญ่โต จะนอนจริงก็ไม่เกิน ๒ ตารางเมตร”

พล.ร.ต.วินัยเชื่อว่า ธรรมชาติย่อมชนะธรรมชาติ ไม่งั้นโลกนี้อยู่มาไม่ได้ ซึ่งสงครามกลางเมืองจะเกิดหรือไม่ ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกของผู้มีอำนาจขนาดไหน เป็นข้าพระบาทพระเจ้าอยู่หัวขนาดไหน มีคนบางคนพยายามสร้างเรื่องการชุมนุมของประชาชนร้ายแรง ยันพร้อมดูแลประชาชนต่อไปโดยไม่หวั่นใครจะแพ้ชนะ

“ผมพร้อมที่จะยอมตาย ลาออก และติดคุก เพื่อแลกกับความถูกต้อง ได้ปกป้องชีวิตประชาชนและรักษาประเทศชาติเอาไว้ ถ้าเราไม่ทำประเทศชาติวันนี้จะอยู่ไม่ได้ ฉะนั้น ประเทศชาติต้องมาก่อน และลูกหลานของเราในอนาคตจะอยู่อย่างดี มีศักดิ์ศรี ไม่ใช่เป็นข้า หรือเป็นทาสของใคร”

ที่สำคัญท่านระบุด้วยว่า “การที่เอากำลังต่างชาติมาฆ่าคนไทย เมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๓ นั้น เป็นสิ่งที่ผมยอมรับไม่ได้”

มีข่าวเปิดเผยว่า “หน่วยซีล” เป็นกำลังหลักหน่วยหนึ่งร่วมกับทหารที่เข้าไปช่วย “นักศึกษาธรรมศาสตร์” จำนวนกว่า ๒,๕๐๐ คน เมื่อปลายเดือน พ.ย.๕๖ นักศึกษาถูกปิดล้อมยิงด้วยอาวุธหนักและปืนยาวถึง ๑ คืนกับ ๑ วัน โดยกองกำลังติดอาวุธจากการออกคำสั่งสั่งการบนเวทีปราศรัยสนามราชมิ่งคลาโดยหัวหน้าและแกนนำพรรคพรรคหนึ่ง จนในที่สุดสามารถช่วยนักศึกษาทั้งหมดออกมาได้อย่างปลอดภัย โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ จากตำรวจ ด้วยเหตุผลว่า “รถติดเข้าไปไม่ได้และเกรงอันตราย”

• เชิญ ชุมนุมช่วยชาติ

แต่ก็มีไทยทรยศแผ่นดินพวกหนึ่ง แฝงตัวอยู่ในสังคม ฉกฉวยโอกาสลอกทองหลังพระไปเรื่อยมา! ยังตามล่ากันไม่จบ **USSDNARIGAR**

ปัจจุบันผู้คนในบ้านเมืองเราสนใจเรื่องสุขภาพเพิ่มขึ้น หนังสือที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างสุขภาพจึงพิมพ์ออกมาเผยแพร่เดือนละหลายต่อหลายเล่ม มีอยู่เล่มหนึ่งที่ไม่เหมือนเล่มอื่น ๆ ระบุไว้แน่ชัดว่า ถ้าอยากจะมีสุขภาพดีนอกจากต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดต่าง ๆ แล้ว ต้องทำอีกอย่างหนึ่งด้วยคือ การปิดโทรทัศน์เสียบ้าง อย่าดูโทรทัศน์ติดต่อกันเป็นชั่วโมง ๆ

ผมโชคดีปฏิบัติตามนั้นมานานแล้ว เพราะไม่มีเวลา แต่ผมก็ไม่ได้ตกข่าว ผมใช้วิธีรวบรวมหนังสือพิมพ์รายวันที่ขอยืมจากชุมชนปฐมอศอกเกือบทุกสัปดาห์ สามารถติดตามข่าวได้หมดโดยเสียเวลาไม่เท่าไรเลย

เหตุการณ์บ้านเมืองในรอบสองสามเดือนที่ผ่านมา นั้น หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับประจำวันที่ ๑๙ มกราคม ได้สรุปไว้ครบถ้วนในบทความชื่อ “ทำไมไม่ไปตั้งแต่บัดนี้” เขียนโดย อาจารย์เสรี วงษ์มณฑา ซึ่งผมขอนำมาเผยแพร่ต่อ

ทำไมไม่ไปตั้งแต่บัดนี้

รัฐบาลรักษาการอยู่ในสภาพเฉื่อยอย่างชัดเจน มีอาการมากมายที่สะท้อนให้เห็นว่า รัฐบาลไม่มีทางที่จะชนะมวลมหาประชาชนที่ออกมาต่อสู้เพื่อกำจัดวงจรอุบาทว์ทางการเมือง เพื่อที่จะปฏิรูปประเทศไทยให้พ้นจากเผด็จการทางรัฐสภาที่เหล่าบรรดา ส.ส.ทำตัวเป็นขี้ข้านายใหญ่ โดยไร้สำนึกผิดชอบชั่วดี หวังเพียงลาภยศตำแหน่งและเงินตรา

นับตั้งแต่เข้ามาเป็นรัฐบาล ได้ทำสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควรมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งคนที่ไม่มีความรู้ ไม่มีความสามารถ ตลอดจนคนที่มีคติติดตัวคนที่เผาบ้านเผาเมืองให้มาเป็นรัฐมนตรี เมื่อเข้ามาบริหารบ้านเมืองก็แสดงความขี้เพื่อออกมาอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นการทำงาน การแสดงวิสัยทัศน์ ทำงานไม่เป็น คิดไม่เป็น ความรู้ไม่เพียงพอ ไร้ทักษะ ดีแต่พูด แต่เวลาที่พูดแต่ละครั้งก็ขาดตรรกะ ไม่ได้แสดงให้เห็นว่าเป็นคนที่มีความคิดความอ่านที่ดีอย่างไร

การทำงานของคณะรัฐมนตรี ไม่ได้ใส่ใจห่วงใยประชาชนอย่างแท้จริง ที่สำคัญคือไม่สามารถทำตามคำสัญญาที่ให้ไว้ในตอนหาเสียง บางสิ่งที่ได้ก็กลายเป็นประชานิยมที่สร้างปัญหาให้แก่ประเทศชาติ ไม่ว่าจะม็อบผู้รังเกียจตู่อย่างไร รัฐบาลก็ไม่เคยฟัง หวังแต่เพียงจะใช้โครงการประชานิยม สร้างความนิยมให้แก่พรรคและตัวบุคคล เป็นโครงการที่ออกมาอย่างไรก็ตาม ความรับผิดชอบ ไม่เคยสนใจว่าโครงการดังกล่าว นั้นจะส่งผลกระทบต่อประเทศชาติอย่างไร

การทำงานส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่ “วาระประชาชน” แต่กลับเป็น “วาระทักษิณ” นั่นคือทำทุกอย่างตามที่ทักษิณต้องการ ไม่ว่าจะเป็นการแก้ไขรัฐธรรมนูญ และการออกกฎหมายนิรโทษกรรมที่เป็นการล้างมลทินให้คนผิดแบบเหมาเข่ง ไม่ว่าจะเป็นคนขี้โกง ฆาตกร คนที่ทำลายทรัพย์สิน ทั้งที่เป็นของเอกชนและของทางราชการ

สิ่งที่พวกเขาทำนั้นมีทั้งผิดกฎหมาย มีทั้งขัดรัฐธรรมนูญ เมื่อศาลวินิจฉัยความผิดแล้ว พวกเขายังทำเพิกเฉย ไม่ยอมรับคำวินิจฉัย ซึ่งทำให้พวกเขากลายเป็นรัฐบาลที่ไม่มีความชอบธรรมที่จะเป็นรัฐบาลอีกต่อไป แต่เนื่องจากศาลรัฐธรรมนูญเป็นเพียงศาลที่วินิจฉัยชี้ความผิด ไม่มีอำนาจในการจะลงโทษทางอาญาแต่อย่างใด จึงทำให้รัฐบาลที่ไร้สำนึกจริยธรรม เพิกเฉย ไม่นำพาต่อคำวินิจฉัย และยังคงหน้าด้านเป็นรักษาการหลังจากการยุบสภา

ประชาชนที่รักความถูกต้องและยุติธรรม ได้พยายามกล้ำกลืน อดทนกับความเลวร้ายของรัฐบาลนี้ ที่มีทั้งความไร้ประสิทธิภาพ การโกงกิน ความเป็นเผด็จการ แต่เมื่อพวกเขาทำสิ่งที่ผิดกฎหมาย สิ่งที่ไม่ถูกต้อง ย่ำยีคนไทยผู้รักชาติ รักความยุติธรรม จนต้องออกมารวมตัวขับไล่รัฐบาลที่หมดความชอบธรรม ซึ่งจำนวนคนที่ออกมา นั้นไม่ใช่จำนวนน้อย ๆ แต่รัฐบาลก็ไม่

นำพา ยังคงมองว่าเป็นเสียงของคนส่วนน้อย ไม่สนใจว่าความผิดที่ประชาชนมองเห็นและนำมาเป็นเหตุผลในการออกมาไล่รัฐบาลนั้นคืออะไร หรือถ้าหากจะมองเห็นก็ไม่โยติ สนใจแต่การที่จะกอดเก้าอี้เพื่อให้ได้ครองอำนาจในการบริหารประเทศภายใต้ระบอบเผด็จการที่ไร้การตรวจสอบอีกต่อไป ทั้งที่ในเวลานี้ได้เปลืองพลังต่อการต่อสู้กับมวลมหาประชาชนไปหลายยกแล้ว

บอกว่าจะไม่ถอนร่างกฎหมายออกมาจากสภาฯ แต่ในที่สุดก็ต้องถอน มวลมหาประชาชนต้องการให้มีการปฏิรูป ก็ออกมาเสนอให้มีการปฏิรูป บอกไม่ให้ราชการออกมาร่วมกันขับไล่รัฐบาล แต่พวกเขาก็ออกมาแล้ว ต้องการจะใช้กฎหมายในภาวะฉุกเฉินเพื่อให้ทหารออกมาปราบประชาชน ทหารก็ไม่ยอม

ที่สำคัญทหารก็ออกมาพูดชัดเจนว่า ถ้าประชาชนบาดเจ็บล้มตาย รัฐบาลต้องรับผิดชอบ เดินหน้าให้มีการแต่งตั้งก็สมควรได้ไม่ครบทุกเขต จะหาทางเอาเงินมาใช้หนี้ให้ชาวนาในโครงการจำนำข้าวก็ได้ สหภาพแรงงานรัฐวิสาหกิจก็อยู่ข้างมวลมหาประชาชน ที่ประชุมอธิการบดีก็เคียงข้างมวลมหาประชาชนเรื่องให้มีปฏิรูปก่อนเลือกตั้ง

องค์กรทางด้านเอกชนก็ชัดเจนว่า ต้องการให้มีการปฏิรูปก่อนเลือกตั้ง บุคคลในแวดวงอาชีพสาธารณสุขทุกแขนงสนับสนุนมวลมหาประชาชน กกต.ก็เสนอให้มีการเลื่อนการเลือกตั้ง เพราะมองว่าการเลือกตั้งจะนำไปสู่ความขัดแย้ง ประชาชนจำนวนมากเข้าร่วมการต่อสู้กับรัฐบาลในครั้งนี้อย่างชัดเจน

แล้วเมื่อเป็นเช่นนี้ ที่บอกว่าจะไม่ลาออกนั้น จะหนีพ้นได้อย่างไร หนทางชนะของรัฐบาลรักษาการแทบจะไม่มีเลย แล้วจะยื้อไปเพื่ออะไร ประชาชนที่ออกมาต่อต้านรัฐบาลนั้น เขาทน

ไม่ได้แล้วกับความเลวร้ายของรัฐบาลนี้ และเขาต่อสู้อยาวนานขนาดนี้แล้ว เขาลงทุนลงแรงทุ่มเทกันขนาดนี้แล้ว เขาไม่ถอยแน่ ๆ ไม่ว่ารัฐบาลจะพูดด้วยกฎหมาย จะมีการให้มือที่สามก่อแค้นหรือทำร้ายผู้ชุมนุมอย่างไรก็ตาม เชื่อว่าเขาไม่ถอยแน่ ๆ แต่จะมีการยกระดับของการเคลื่อนไหวต่อไปเรื่อย ๆ จนถึงวันที่รัฐบาลรักษาการจะต้องลาออกไป เพื่อเปิดโอกาสให้มีการปฏิรูป

การออกมาชุมนุมไม่มีความสะดวกสบายแต่อย่างใด ทำไมเขาจึงออกมาอีกขนาดนี้

การออกมาชุมนุมต้องใช้ทรัพยากรมากมาย แต่ทำไมพวกเขาจึงพร้อมที่จะเสียสละ

การออกมาชุมนุมอาจจะมีอันตราย ทั้งบาดเจ็บและล้มตาย ทำไมประชาชนจึงไม่กลัว

เพราะพวกเขาทนไม่ได้แล้วกับรัฐบาลเผด็จการที่ไร้ความสามารถ และฉ้อฉลหลายเรื่อง

เพราะพวกเขาขอรับไม่ได้กับนายกรัฐมนตรีที่อับปัญญาในการทำหน้าที่

เพราะพวกเขาจับไม่ได้กับการสอพลอต่อแหลของเหล่าบรรดาข้าที่พ่ายเรือให้โจรนั่ง

เพราะเขามองว่ารัฐบาลนี้เป็นรัฐบาลที่ไม่เหมาะสมต่อความชอบธรรมที่จะบริหารประเทศ

ที่พวกเขาออกมาไล่รัฐบาลกันล้นหลามขนาดนี้ เพราะเขาต้องการที่จะปฏิรูปประเทศไทย

พอคนที่กับวงจรรูบาทว์ทางการเมืองที่เต็มไปด้วยความฉ้อฉล ประชาชนออกมาไล่ขนาดนี้แล้ว อยากรู้ก็ต้องไป และจะยื้ออยู่ทำไม รีบ ๆ ไปเถอะ เพื่อให้โอกาสประเทศได้เดินหน้าต่อไป

.....

ส่วนเรื่องการออกพระราชกำหนดฉุกเฉินนั้น หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์เช่นกัน วิเคราะห์ไว้เยี่ยมที่สุด ในชื่อบทความหวือหวา “ไฟโบลุคท้าย หรือ สวดอภิธรรมศพ” โดยคุณเกียรติชัย พงษ์พานิช

ไฟโบลุคท้าย หรือ สวดอภิธรรมศพ

จากถ้อยรูดตูดขาดของรัฐบาลที่ผมเขียน

ผมพูดมาแต่ต้นวันนี้แล้ว เราก็ได้เห็นการทิ้งโพลีลูคท้ายของรัฐบาลด้วยประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉินขึ้นมาใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มกราคม ต่อไปอีกถึง ๖๐ วัน พร้อมกับจัดองค์ประกอบใหม่ในแนวทางที่เห็นการปราบปรามผู้เดินขบวนอย่างซิงซังจริงจัง ด้วยการนำเอาเฉลิม อยู่บำรุง มาเป็นหัวหน้า ครส. กับเอาตำรวจมาเป็นกำลังหนุนเต็มที

ประกาศกับภาพขององค์คณะผู้บริหาร ครส. และ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ดูจะให้ความชื่นมื่นกับฝ่ายรัฐบาล ซึ่งถูกรุกถอยร่นเข้ามาอับยิ่งขึ้น และแน่ละย่อมจะให้ความรู้สึกโดยทั่วไปด้วยว่า มาตรการจัดการกับภาวะฉุกเฉินของรัฐบาลนี้เอง ที่จะนำไปสู่การใช้กำลังปะทะ การจับกุมแกนนำของผู้ชุมนุมมากกว่าที่จะเป็นมาตรการที่จะยุติการขับไล่รัฐบาล ความไม่พอใจรัฐบาลอย่างล้นตลกลงกันได้

แม้กระนั้น เสียงที่ไม่เห็นด้วยกับ พ.ร.ก. ฉุกเฉินนี้ ก็สะท้อนให้ได้ยินไปทั่วแต่ต้นเริ่มแรก แต่มองไม่เห็นความเป็นเหตุเป็นผลดีพอหรือมากพอกับการใช้ พ.ร.ก. ฉุกเฉินดังกล่าว ข้อโต้แย้งก็คือสภาพของการชุมนุมนั้นยังไม่มีเหตุถึงขั้นฉุกเฉินจริง ๆ จุดนี้เราเห็นการเปรียบเทียบเหตุการณ์เผาบ้านเผาเมืองเมื่อปี ๒๕๕๓ กับการชุมนุมขณะนี้ต่างกันมาก ชี้ว่า พ.ร.ก. ฉุกเฉินคราวนี้ยังไม่มีเหตุผลเพียงพอเลยกับสถานการณ์ปัจจุบัน

เสียงที่สะท้อนออกมาจากองค์กรภาคธุรกิจ นำฟงอยู่ไม่น้อยเลย ผู้นำทางธุรกิจสะท้อนทัศนคติของตนออกมาโดยทันทีกับการประกาศ พ.ร.ก. ฉุกเฉินนี้ เพราะการใช้ พ.ร.ก. ฉุกเฉินนี้เอง คือการบ่อนทำลายธุรกิจโดยรวมให้เสียหายหนักขึ้นในระยะยาว ลำพังแค่ประกาศเคอร์ฟิวห้ามออกนอกบ้าน ก็เจ๊งแล้ว และนั่นเขายังมองไม่เห็นเลยว่า เป็นมาตรการสยบการชุมนุมได้ แต่การค้าขายสิบลบจะเสียหาย

ผลกระทบต่อการท่องเที่ยวจะเกิดขึ้นอย่างมหาดศาลเพราะการที่สนามบินสุวรรณภูมิหรือ

ตอนเมืองจะต้องตกอยู่ภายใต้การควบคุมของ พ.ร.ก.ฉุกเฉินนี้ด้วย นักท่องเที่ยวก็ดูจะตื่นกลัว เสียแล้ว น่าซ้ำกับการประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ตรงจุดนี้ก็คือว่า ตลอดเวลาของการลุกขึ้นมาไล่ รัฐบาลเจ็ด ยิ่งลักษณ์ ชินวัตร ของระบอบทักษิณนั้น รัฐบาลตำหนิอยู่ตลอดเวลาไม่ใช่หรือว่าเสียหายต่อการท่องเที่ยวมาก

ข้อวิพากษ์ของสมาคมการท่องเที่ยวนี้เอง หรือไม่ว่า ที่กำลังบอกว่า การประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉินกับท่าที่อื่นก้าวร้าวนี้ ส่งความเสียหายกับการท่องเที่ยวยิ่งขึ้นไปอีก พูดเองแล้ว ก็ทำเอง เป็นใจเป็นจัน ตามแบบของรัฐบาลเจ็ด ยิ่งลักษณ์นี่ตลอดมา หรือนี้เป็นแบบวิธีทำงานแบบเจ็ด ยิ่งลักษณ์แต่กระทรวงการท่องเที่ยวและการกีฬานั้นก็ ดูไม่ต่างกัน เจาบริหารของคนบงการอยู่เบื้องหลัง รัฐมนตรีท่องเที่ยวเหมือนเจ็ดยิ่งลักษณ์หรือไม่เล่า

รองประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย แสดงทัศนคติที่น่าเป็นกังวลให้เห็นว่า การประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉินอย่างนี้ รั้งแต่จะเพิ่มความรุนแรงยิ่งขึ้น คลื่นของมวลมหาประชาชน ที่มีมากกว่าการเคลื่อนไหวของกลุ่มคนเสื้อแดง เมื่อ ๒๕๕๓ ย่อมหมายความว่าถึงการใช้ กองกำลังอย่างมหาศาลในการสยบมวลชนลง ภาพของความรุนแรง การใช้กำลังเกิดขึ้นได้ง่าย และเป็นไปได้สูงมาก

น่าสนใจข้อวิพากษ์ทั้งท้ายของรองประธาน อุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ที่พูดว่า **“ในแง่ของความเชื่อมั่นนั้น เลิกพูดกันได้แล้วเพราะมันไม่มีความเชื่อมั่นอะไรเหลืออยู่แล้ว”** เขายังกล่าวเพิ่มว่า **“ประเทศไทยเป็นรัฐล้มเหลว และอยู่ในภาวะอนาธิปไตยในสายตาของชาวต่างชาติ”** ซึ่งนัยหนึ่งก็สะท้อนให้เห็นว่า นี่ไงที่มันต้องปฏิรูปยกแข่งกระซางน้ำกันเสียที

มีความเห็นของนักกฎหมายและนักการเมือง

บางท่านมองว่า การประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉินเช่นนี้เอง อาจบ่งชี้ให้เห็นได้ถึงทิศทางของรัฐบาลที่จะไม่มีการเลือกตั้งในวันที่ ๒ กุมภาพันธ์นี้โดยปริยาย จะเห็นว่าข้อยืนยันยืนยันของนายกรักษาการ ที่ไม่ยอมลาออกด้วยความรับผิดชอบ ข้อหนึ่งในการรักษาระบอบประชาธิปไตยนั้น มันไม่มีประชาธิปไตยจริง ๆ ของประเทศไหนหรอกที่เขาเลือกตั้งภายใต้ พ.ร.ก.ฉุกเฉินอย่างนี้

แม้กระนั้นก็ตาม หลายนักกฎหมายตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับ คำสั่งลงนามประกาศใช้ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน ฉบับนี้ ลงนามนายกรัฐมนตรีนี่ว่า การ ทั้งที่เป็น นายกรักษาการ กลายเป็นคำถามขึ้นมาว่า คำสั่งนี้จะเป็นปัญหาและไม่ชอบด้วยการใช้ อำนาจหรือไม่ กอปรกับขณะที่ยืนยันให้เลือกตั้ง แต่รัฐบาลก็ออก พ.ร.ก.ฉุกเฉินนี้เสียเอง ห้ามมิให้มีการชุมนุมกันเกิน ๕ คน ดุมันลึกลับ ชอบกลยังไง ๆ อยู่

น่าสนใจไปกว่านั้นก็คือ คนที่ช่างสังเกตสังกา ช่างคิดทะลุบ้อง ช่างมองทะลุหน้า ก็คือข้อสงสัยที่ว่า แกลงประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉินทำไมนั่งกัน ๔ คน ทั้งที่กำหนดให้ตำรวจ ทหารทุกเหล่าทัพเป็น กรรมการ แต่ไม่เห็นทหารเข้าร่วมแกลงแม้แต่คนเดียว จึงเหลือแค่ ๔ คน นี่บอกกลางร้ายอะไรหรือเปล่า เพราะมันเหมือนการสวดพระอภิธรรมศพ ไปไม่กลับ หลับไม่ตื่น ฟันไม่มี หนีไม่พ้น ก็เห็นชัดถึงไฟใต้อุบัติภัยนี้เอง

ถ้อยประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน อย่างเอาจริง เอาจัง ดั่งลั่นสนั่นฟ้าแบบนี้ แน่นนอนผาดเสียว ย่อมสะท้อนเตือนลั่นทั่วแผ่นดินถึงชั้นฟ้า ภาพของภาคแผ่นดินเป็นภาพที่มองเห็นความยุ่งยาก รุนแรง เป็นข้อวิตกวิจารณ์กันไปทั่วถึงความสงบ สันติ เสี่ยงสนั่นถึงชั้นฟ้า นั้น เป็นเสียงอันชวน ยินดีปรีดาหรือยัง จะมีอัศจรรย์ไหนบ้าง เรียกฝนดับไฟของแผ่นดินยามนี้ ยังจะปล่อยไฟที่ลุกโชน ไหม้ตั้งเพลิงแดงทั่วแผ่นดินหรือ? **IT**

สี่สิบสี่ชีวิต | ทีม สมอ.

วันพุธที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๗ นายธีรยุทธ บุญมี
อาจารย์และนักวิชาการ คณะสังคมวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
แถลงข่าว “สุดท้ายของระบอบทักษิณ สร้างรากฐานใหม่ให้ประเทศไทย?”
พร้อมประกาศสนับสนุนการปฏิวัติประชาชน ซึ่งความเป็นไปได้
ของสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดขึ้นต่อจากนี้
วิเคราะห์ที่มาเพื่อเข้าใจปัญหาความขัดแย้ง
ด้วยทฤษฎีทางวิชาการ
และให้ข้อเสนอแนะแก่มวลมหาประชาชน

อาจารย์ธีรยุทธ บุญมี

อดีตหนึ่งในแกนนำ ๑๔ ตุลา

ต้นเหตุการเกิดกระแสปฏิรูปประเทศ

และ การปฏิวัติประชาชน

ทักษิณ ชินวัตร ไม่ใช่ นักประชาธิปไตย แต่เป็นพวกอนาธิปไตยซึ่งปฏิเสธอำนาจรัฐ ไม่ว่าจะในมุมใด ๆ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการหาผลประโยชน์อย่างไม่มีขอบเขต ไม่มีกฎเกณฑ์ กรอบคุณธรรมศีลธรรมใด ๆ ของตน แต่ทักษิณยังเห็นความสำคัญของรัฐเป็นเครื่องมือในการคอร์รัปชันจึงเน้นการแยกลายและควบคุมบุคลากรของรัฐ เกิดเป็นโรคระบาดคอร์รัปชันขึ้นในทุกวงการ ผลงานของทักษิณคือ

๑. รื้อเส้นแบ่งอธิปไตยของชาติ ทำลายผลประโยชน์ชาติเพื่อประโยชน์ตนเอง เช่น การแก้กฎหมายเกี่ยวกับดาวเทียมรัฐเพื่อให้ขายบริษัทได้ตกลงให้เงินกู้พม่าเพื่อประโยชน์ตัวเอง จ้างงานบริษัทเกาหลีแก้ปัญหาหน้า หรือขายข้าวโครงการจำนำข้าวอย่างมีเงื่อนไขกับบริษัทที่มีปัญหาอย่าง GSSG ของจีน Bulog ของอินโดนีเซีย ซึ่งทำให้ไม่มีหลักประกันว่าจะไม่มีการขายชาติให้กับประเทศอื่น ๆ ที่ให้ผลประโยชน์ตัวเองมากพอ

๒. รื้อล้างระบบ โยกย้ายราชการรัฐวิสาหกิจให้พรรคพวกตน การประมูลตำแหน่งสำคัญ ๆ

เช่น ในระดับसारวัตร ผู้กำกับ อธิบดี ปลัด ผู้ว่าการ ตำแหน่งรัฐมนตรีตั้งแต่สิบถึงหลายร้อยล้านบาท

๓. ใช้เงินและตำแหน่งซื้อความจงรักภักดีของข้าราชการ และองค์กรอิสระ รัฐวิสาหกิจ รวมทั้งใช้การจูงใจด้วยงบประมาณหรือทรัพยากรอื่น ๆ

๔. ทำลายห่วงโซ่ระบบยุติธรรมในส่วนของการตำรวจ อัยการ องค์กรอิสระบางส่วนลงได้เด็ดขาด ทำให้ระบบตรวจสอบคอร์รัปชันพังทลาย

๕. ทำลายวินัยการเงินการคลัง ระเบียบงบประมาณ เช่น การออก พ.ร.บ. เงินกู้ ๒.๒ ล้านบาท การสร้างหนี้ของงบประมาณ ผ่านธนาคารออมสิน ธ.ก.ส. ซึ่งเอื้อการคอร์รัปชันอย่างไม่มีขอบเขต เพดานความเสียหาย

๖. ใช้งบกระทรวง รัฐวิสาหกิจทำลายการตรวจสอบของสังคม โดยเฉพาะสื่อมวลชนทั้งทีวี ดาวเทียม วิทยุ สิ่งพิมพ์ออนไลน์

๗. ทำลายเส้นแบ่งระหว่างบุคคล (ทักษิณ) กับพรรค ระหว่างฝ่ายบริหารกับนิติบัญญัติ กลายเป็นเผด็จการบุคคลโดยผ่านการเลือกตั้ง

๘. การเลือกตั้งคือกระบวนการเปลี่ยนบุคคลในครอบครัวทักษิณขึ้นมาครองอำนาจ

โรคระบาดคอร์รัปชัน

ทำให้สังคมเป็นอนาธิปไตยไปด้วย คือ ตกเป็นพวกเป็นกลุ่ม ไม่ฟังความเห็นกัน ไม่เชื่อใจกัน แก่งแย่งอำนาจผลประโยชน์กันเป็นกลุ่ม ๆ รัฐไทยกำลังตกเป็นเสี่ยง ๆ มีหน้าซ้ำสีนามิของการคอร์รัปชันกำลังพังทลายกำแพงด่านสุดท้ายคือกำแพงศีลธรรมของประชาชน ส่งผลให้ประเทศล่มสลายอย่างแท้จริง เพราะผู้คนจะมุ่งแสวงกลุ่มพวก เพื่อร่วมกันโกงกิน เพื่อให้ได้เปรียบหรือไม่เสียเปรียบกลุ่มอื่น ทำให้สังคมไทยจะไม่มีความคิดเรื่องส่วนรวม และความไว้วางใจกัน ไม่ฟังเหตุผลของกันและกัน

มองความต่างทางความคิด เพื่อเข้าใจปมความขัดแย้ง

พรรคเพื่อไทยและแกนนำเสื้อแดงมองประชาธิปไตยแบบเสรีนิยมคลาสสิกหรือเชิงเดียว (monism) ที่เชื่อว่าเมื่อมีความเท่าเทียมกัน ในการใช้สิทธิสมบูรณของบุคคลในการเลือกตั้งแล้ว เหตุและผลที่ผู้เลือกตั้งใช้เลือกผู้แทน ย่อมนำไปสู่การแก้ปัญหาและความก้าวหน้าโดยอัตโนมัติ (เป็นอิทธิพลความคิดตะวันตกแบบคริสต์ เพราะปัญญาเหตุผลจะนำไปสู่ความเข้าใจกฎธรรมชาติ ทั้งสองอย่างมีพลังอำนาจ เพราะมีที่มาจากพระเจ้าจึงยอมทำให้เกิดความดีและความก้าวหน้า

เช่นอังกฤษเชื้อหลัก “อำนาจสูงสุดเป็นของสภา” (parliamentary supremacy) สภาจะออกกฎหมายอะไร เช่น ให้ช่างออกลูกเป็นลิงก็ได้ หลักศีลธรรมจะมีความสำคัญน้อยกว่าสิทธิและหลักความเท่าเทียมกันปัจจุบันอังกฤษยอมรับให้สภาถูกตรวจสอบโดยตุลาการได้ แต่พรรคเพื่อไทยยังไม่ยินยอม (จึงเชื่อว่าตัวเองออก พ.ร.บ.นิรโทษกรรมสุดซอยได้)

อย่างไรก็ตามมีประชาธิปไตยกระแสหลัง ๆ (ซึ่งมีนักคิดตั้งแต่ John Locke, John Rawls, Isaiah Berlin, Joseph Raz, Ronald Dworkin, John Gray ฯลฯ) ที่เรียกว่าเสรีนิยมแบบพหุนิยม เริ่มมีการมองว่าโลกที่เป็นจริง มีความหลากหลายแตกต่างทางความคิดความเชื่อ วิถีชีวิต ซึ่งจะลดทอนให้เหลือเพียงอย่างเดียวไม่ได้ ต้องดำรงอยู่ด้วยกัน (Modus Vivendi) ต้องยึดหลักอดทนอดกลั้น (toleration) ซึ่งกันและกัน และบางครั้งสิทธิก็ขัดแย้งกันเอง สิทธิรัฐกับบุคคลขัดแย้งกัน ความเท่าเทียมกันกับเสรีภาพก็ขัดแย้งกัน เช่น คนรวยจะอ้างความเท่าเทียมกันเสียภาษีเท่าคนจนไม่ได้ เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ ปีก็ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียง สตรีทั่วโลกเพิ่งมีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้งได้เมื่อไม่นานมานี้ คนชนชาติส่วนน้อยหลายกลุ่มในทุกประเทศยังไม่สามารถอ้างสิทธิเพื่อมีโรงเรียนสอนภาษาของตัวเองได้ รถบรรทุก รถใหญ่ต้องวิ่งเลนซ้ายสุด ในประเทศไทย วันสำคัญของศาสนาพุทธ มีกฎหมายห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ คนที่มีความเชื่ออื่นจะอ้างสิทธิความเท่าเทียมกันก็ไม่ได้ เป็นต้น

มวลมหาประชาชนมองปัญหาได้ลึกกว่า รัฐบาลพรรคเพื่อไทย

พวกเขาแยกชีวิตการเมืองเป็น ๒ ระดับ ระดับแรกคือกลไกการเมือง เช่น การเลือกตั้ง การตั้งรัฐบาลและระดับแก่นซึ่งเป็นชีวิตหรือจิตวิญญาณของการเมืองทั้งหมด คือตัวประชาชนรวมกับประเทศหรือรัฐ พวกเขามองว่าในโลกความเป็นจริง มนุษย์ทุกคนเกิดมาในรัฐหรือ

ประชาคมที่มีวิถีประวัติศาสตร์ และความคิดความเชื่อที่มีมาก่อน ถ้ารัฐหรือประชาคมทำงานได้ดี ก็จะช่วยค้ำประกันการเคารพต่อชีวิต ทรัพย์สินและสิทธิเสรีภาพทางความคิด ศรัทธา ความรู้สึกของพวกเขาได้ แต่ถ้ารัฐต้องพังทลายจะเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดมากกว่าปัญหาอื่น ๆ พวกเขาจึงต้องการปฏิรูปในตั้ระบบรัฐ หรือโครงสร้างของรัฐ ซึ่งพวกเขาไม่อาจเชื่อถือพรรคเพื่อไทยซึ่งผลักดันนิรโทษกรรมสุดซอย เพื่อเอื้อต่อนักการเมืองโกง ใช้อำนาจไม่ชอบ พวกเขาไม่อาจเชื่อนักคิดนักวิชาการของพรรคเพื่อไทย ที่มาย้าเรื่องการเลือกตั้ง และการปฏิรูปกฎหมายในปัจจุบันเพราะ ๒ ปีที่ผ่านมา พวกเขาไม่เคยออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลพรรคเพื่อไทยปฏิรูปประเทศอย่างจริงจัง ไม่เคยเรียกร้องให้ปฏิรูปโครงสร้างความเหลื่อมล้ำทางด้านอำนาจ คักดิ์ศรีรายได้ให้แก่มวลชนรากหญ้าเลย

การชุมนุมของ “มวลมหาประชาชน”

เชื่อได้ว่าจะไม่มีคนกลุ่มใดอ้างหลักความเท่าเทียมกัน ในการใช้สิทธิเลือกตั้งไปเปลี่ยนใจ “มวลมหาประชาชน” ที่จะใช้สิทธิรักษาทรัพย์สินชีวิตตัวเองและลูกหลานจากภัยคุกคามของการคอร์รัปชัน การใช้อำนาจข่มเหงรังแก โดยไม่เคารพ คักดิ์ศรีความเป็นคนไทยได้ ถ้าการต่อสู้ยืดเยื้อไปเรื่อย ๆ พวกเขาอาจถูกผลักดันให้ยินยอมพิจารณาตัวเอง เสมือนเป็นเพียงชนกลุ่มน้อยเหมือนชาวเขาชาวเล เป็นเผ่าพันธุ์ใหม่ของไทยที่ไม่เอาคนโกง ที่ยินดีต่อสู้ด้วยสันติวิธีไปชั่วชีวิตจนถึงรุ่นลูกหลาน เพื่อสิทธิที่จะอยู่ในสภาพศีลธรรมอันดี ที่มีการเข้มงวดกับการโกงกินจริงจัง อยู่ในสังคมที่แยกความดีความชั่ว ไม่ใช่แยกผู้ดี-ชาวบ้าน) ได้ ดังพุทธวจนะว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หิริโอตตปปะ (ความละอายและเกรงกลัวต่อบาป) เป็นธรรมะที่คุ้มครองโลก ถ้าหากธรรมะข้อนี้ไม่พึงคุ้มครองโลกแล้วไซ้ ในโลกนี้จะไม่มีปรากฏ คำว่ามารดา พี่ป้าน้าอา สามิภรรยา ครูอาจารย์ฯ ชาวโลกจักปะปนกันเหมือนอย่างแพะแกะไก่สุกร

และสุนัข เพราะธรรมะข้อนี้คุ้มครองโลกอยู่จึงยังปรากฏคำว่า มารดา พี่ป้าน้าอา ครูอาจารย์ฯ”

ประเด็น “๑ คน ๑ เสียง”

และ: ๑ Respect My Vote”

คือความเท่าเทียมกันของมนุษย์ เป็นหลักการที่ต้องเคารพ จะละเมิดไม่ได้ หลักสิทธิเลือกตั้ง ๑ คน ๑ เสียงก็เป็นหลักที่จะละเมิดไม่ได้เช่นกัน แต่เมื่อไรก็ตามที่รัฐบาลที่ได้รับเลือกโกงกิน ก็ยอมถูกปลดหรือล้มล้างได้ และถ้าหากระบบการเมืองเลวร้ายจริง ๆ และเรายึดหลักเคารพความต่าง การที่มวลมหาประชาชนจะประกาศคัดค้านการเลือกตั้ง ก็เป็นสิทธิถ้าจะรณรงค์ให้คน Vote No หรือไม่ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งก็เป็นสิทธิเช่นกัน แต่ถ้าบางส่วนอดทนไม่ไหวต่อความเลวของนักการเมืองโดยรวมทั้งหมด ถึงขั้นออกมาขัดขวางไม่ให้คนไปเลือกตั้งก็ยอมทำได้ แต่พวกเขาก็ต้องยอมรับว่าสิ่งที่ทำเป็นการละเมิดกฎหมายด้วย

อย่างไรก็ตามอาจมีคำถามย้อนกลับเช่นกันว่า ท่านเอง “Do you respect your vote?” “Have you respected your vote?” หรือไม่ เพราะตลอด ๒ ปีที่กษิณเป็นผู้ใช้อำนาจแทนท่าน เป็นผู้บงการรัฐบาลของท่านอย่างเปิดเผย รวมทั้งการคอร์รัปชัน มโหฬารในโครงการจำนำข้าว แต่ท่านไม่เคยออกมาแสดงความเคารพต่อสิทธิของท่านเองเลย

การคัดค้านกันของการใช้อำนาจอธิปไตย

ลดระดับลงมาถึงระดับประชาชน ข้อดีก็คือ เป็นครั้งแรกที่ประชาชนระดับชาวบ้านได้รู้สึกได้ว่าตัวเองมีอำนาจ เป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดของบ้านเมือง แต่ข้อที่น่ากังวลคือจะมีการขยายวาทกรรมเรื่องคนจนไม่เข้าใจประชาธิปไตย ที่จริงประชาธิปไตยไม่ได้ขึ้นอยู่กับระดับการศึกษาฐานะจน-รวย เพราะหัวใจของประชาธิปไตย คือการที่บุคคลจะเชื่อมั่นสิทธิอำนาจความรับผิดชอบต่อตัวเองและต่อส่วนรวม รวมทั้งเคารพสิทธิเช่นนี้ของคนอื่น ๆ จนแล้วไม่ทำก็ไม่ใช้ประชาธิปไตย รวยแล้วไม่ทำก็ไม่ใช้เช่นกัน ควรเลิกความคิดผิด ๆ เพื่อช่วยลดความขัดแย้งที่ไม่จำเป็น

คนไทยส่วนใหญ่เข้าใจประชาธิปไตย

ไม่ว่าลุ่มโปร่ง

เพราะประชาธิปไตยจริง ๆ เกิดจากประวัติศาสตร์ที่มีการต่อสู้ จนมีการเปลี่ยนแปลงภายในตัวตนของคน ในแง่ความเชื่อความคิด คนตะวันตกใช้เวลาเป็นศตวรรษเปลี่ยนความคิดเรื่องอำนาจในสังคม ให้เปลี่ยนจากอำนาจสูงสุดเป็นของกษัตริย์

มาเป็นอำนาจของประชาชน จึงเกิดคำ The People หรือประชาชนแทนคำไพร่หรือข้าของกษัตริย์ (subject) คนตะวันตกจึงเชื่อมั่นอำนาจตัวเองมากกว่าคนไทย ที่ยังมองตัวเองเป็นผู้้น้อย เป็นประชาชนตาต่ำ ๆ เป็นคนทุกข์ เกรงอำนาจเกรงใจผู้ใหญ่หรือเจ้านายขุนนาง ไม่เกิดความคิดเรื่องความเท่าเทียมกัน ความเป็นคนที่มีอำนาจมีความหมาย มีความสำคัญด้วยตัวเองเลย

สิทธิ (Right) ของฝรั่ง หมายถึง การทำให้ตรง และมีความถูกต้องด้วย แต่ของเราหมายถึงความสำเร็จผลจากบุคคลหรือการกระทำพิเศษ คนไทยจึงไม่เข้าใจเรื่องตนเองมีสิทธิ เข้าใจเพียงแต่ว่าตนเองอยากมีเสียงไว้ร้องทุกข์ หรือมีเสียงในสังคมเท่านั้น

การดูถูกระหว่างเชื้อชาติหรือชนชั้น

มีการเรียกร้องให้แก้ไขมานานแล้ว ในอดีต คนจนเป็นป่าไพร่ที่ไร้อำนาจ ในช่วงสมัยใหม่ขึ้นมา ก็ยังมีความคิดแบ่งแยกที่ถ่ายทอดจากบ้านโรงเรียน ว่าคนจนเป็นปัญหาสังคม คนรวยเป็นผู้ช่วยเหลือเจือจานสังคม และคนจนซึ่งเป็นพวกไร้การศึกษา ไร้ชื่อเสียง อีกนัยหนึ่งคนจนเป็นแหล่งของปัญหาหรือความด้อยกว่าในทุก ๆ ด้านอย่างไรก็ตามตั้งแต่ปี ๒๕๐๐-๒๕๓๐ สังคมไทยยอมรับตัวตนและวัฒนธรรมของชาวบ้านในด้านบวกเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังมองเป็นแค่วัฒนธรรมบ้าน ๆ เช่นอาหารอีสาน เพลงลูกทุ่ง เซิ้ง หมอลำ ช่วงถัดมาช่องว่างทางอัตลักษณ์ลดลงเพราะบทบาทและตัวตนของชาวบ้านในภาคอุตสาหกรรมบริการ วงการบันเทิงท่องเที่ยว มีมากขึ้น จนเป็นเส้นเลือดใหญ่ทางเศรษฐกิจ ดังปรากฏในช่วงสงกรานต์ที่ทุกอย่างต้องหยุดหมด ซึ่งปรากฏตั้งแต่ปี ๒๕๓๒

อีกมุมหนึ่งความหลากหลายของวิถีชีวิต (life style) การเสพวัฒนธรรมโลกาภิวัตน์ โลกออนไลน์ และสังคมสื่อสารวัฒนธรรมก็ทำให้ผู้คนสนใจเรื่องความต่างทางอัตลักษณ์ วัฒนธรรมสูง-ต่ำ และแสดงออกซึ่งการดูถูกดูหมิ่นน้อยลง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ายังคงดำรงอยู่ ซึ่งต้องดำเนิน ประณาม

คนที่กระทำเช่นนี้

อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ของมวลมหาประชาชนเป็นชนชั้นกลางในเมือง แต่ก็มีชาวบ้านผู้มีรายได้น้อย พ่อค้าแม่ค้าจำนวนมากเกือบทุกจังหวัดเช่นกัน การที่มวลชนนทหวัดลุกขึ้นมาสู้แบบไม่ยอมถอย ไม่ใช่เพราะอคติชาวบ้าน ชนบท แต่เป็นเพราะปัญหาเศรษฐกิจที่กระทบตัวพวกเขาโดยตรง กับความกังวลเรื่องการขยายตัวอย่างไร้การควบคุมของการคอร์รัปชัน และโอกาสล่มสลายของสังคมไทยโดยรวมทั้งหมด

อำนาจอธิปไตยหมายถึงอำนาจสูงสุด

ผู้ใช้เช่นประมุขประเทศ ประมุขฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายตุลาการตามหลักประชาธิปไตยซึ่งไม่อาจมีผู้โต้แย้งได้ อำนาจนี้มีที่มาสุดท้ายจากประชาชน ดังนั้นประชาชนจึงมีอำนาจกำหนดชีวิตตนเอง ซึ่งก็คือการเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยที่เท่าเทียมกัน ประชาชนแต่ละคนใช้อำนาจอธิปไตยของตน มาตกลง (contract) เพื่อสถาปนา (constitute) รัฐให้มีฝ่ายต่าง ๆ เป็นผู้ใช้อำนาจอธิปไตยแทนตัวเอง ขณะเดียวกันก็ต้องมีความเหมาะสมพอดี (prudent) มี trust หรือการเชื่อมั่นไว้วางใจร่วมกัน ถ้ามีฝ่ายใดละเมิดความไว้วางใจนี้ สัญญาประชาคมก็ถือเป็นโมฆะ สมาชิกสามารถขับไล่ล้มล้างผู้ปกครองที่ใช้อำนาจไม่ชอบได้ (ดู Locke บิดาประชาธิปไตยของอังกฤษ, The second treatise of government, ๑๙๙๘, ข้อ ๑๓๖, ๑๓๙, ๑๔๒, ๑๖๗)

ปัญหาการเมืองทั้งหมด

เช่นการประท้วง ขบถ ปฏิวัติรัฐประหารหรือเลือกตั้ง ล้วนเกี่ยวพันกับอำนาจตัดสินสูงสุดของประชาชนทั้งสิ้น อารยะขัดขืนก็คือการที่สมาชิกประชาคมบางส่วนไม่สามารถยอมรับนโยบายรัฐ จึงใช้อำนาจอธิปไตยของตนแข็งขันโดยสงบ โดยสันติวิธี ไปจนถึงขั้นการไม่ยอมรับข้อตกลงกับเสียงส่วนใหญ่ ซึ่งมวลมหาประชาชนกำลังอ้าง

การทวงคืนอำนาจอธิปไตยอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งก็คือการปฏิวัติโดยสันติหรือ “สันติปฏิวัติ” ซึ่งถ้าเขาพ่ายแพ้ อาจทำให้เขาเสียสิทธิด้านต่าง ๆ ของการเป็นพลเมืองตามรัฐธรรมนูญ กลายเป็นชีวิตเปล่า ๆ ที่รัฐหรือเสียงส่วนใหญ่จะจำคุกลงโทษประหารชีวิตก็ได้ แต่พวกเขาก็ยอมเพื่อประกาศความคิด การต่อสู้และแบบวิถีชีวิตที่ต่างจากพวกเขาเชื่อมั่น

ตั้งคำปราศรัยของเนลสัน แมนเดลา ปราศรัยต่อหน้าศาลสูง “ผมพร้อมจะตาย” หรือคำปราศรัย I have a dream ของมาร์ติน ลูเธอร์คิง ในปี ๑๙๖๓ “จะเป็นอันตรายในระดับเป็นตายถ้าประเทศนี้ยังมองข้ามภาวะฉุกเฉินของสถานการณ์อันร้อนระอุ ด้วยความไม่พอใจของชาวนิโกร เราจะไม่ผ่านพ้นไปจนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิแห่งเสรีภาพและความเท่าเทียมกันจะมาถึง นี่ไม่ใช่จุดจบแต่เป็นจุดเริ่มต้น คนที่หวังว่าพวกเราจะอ่อนล้า พึงพอใจง่าย ๆ และทวนกลับไปสู่ภาวะปกติธรรมดา จะตระหนักด้วยความคาดไม่ถึงว่า จะไม่มีการหยุดพักหรือมีความสงบในอเมริกาจนกว่าชาวนิโกรจะได้มาซึ่งสิทธิพลเมืองของพวกเขา ลมพายุแห่งการปฏิวัติจะลั่นคลอนรากฐานของชาติเราไปอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งวันที่ส่องสว่างด้วยแสงแห่งความยุติธรรมบังเกิดขึ้น”

เกิดอารยะขัดขืน

การคัดค้านระหว่างอำนาจอริปไตยนี้ก็เกิดระหว่างองค์อริปไตยในระดับต่าง ๆ เมื่อแต่ละอำนาจต่างไม่ยอมกัน ต้องมีอำนาจอริปไตยอื่นเข้ามาคลี่คลายการคัดค้านนี้ เช่น เหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ พฤษภาคม ๒๕๓๕ พระเจ้าอยู่หัวทรงช่วยคลี่คลายวิกฤติไปได้ ในออสเตรเลีย แคนาดา มีการคัดค้านอำนาจกัน ระหว่างพรรครัฐบาลบ้าง พรรคฝ่ายค้านบ้าง ระหว่างมลรัฐบ้าง จนศาลหรือข้าหลวงใหญ่ (ซึ่งเป็นตัวแทนของพระราชินีอังกฤษ) ต้องเข้าแทรกแซงหลายครั้ง ในอเมริกามีความขัดแย้งรัฐต่อรัฐ และระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐ บางครั้งศาลช่วยหาข้อตกลงได้ บางครั้งก็เกิดเป็นสงครามกลางเมืองใหญ่ (ค.ศ.๑๘๖๑-๑๘๖๕) ในมาเลเซียศาลสูงเคยพยายามเข้าคานอำนาจรัฐบาลของกลุ่มพรรคร่วม UMNO ในปี ๑๙๘๘ แต่ไม่สำเร็จ ถูกปลดอำนาจลงเรื่อย ๆ จนถึงปัจจุบัน ในปากีสถาน ศาลสูงมีปัญหาคัดค้านกับผู้นำทหารมาตลอด ๖๐ กว่าปี ผู้พิพากษาที่ยอมสาบานตนรับรองรัฐธรรมนูญชั่วคราวของทหารจะได้ทำงานต่อ แต่ผู้คัดค้านมักถูกบังคับให้ออกหรือจับกุมตัว จนถึงปี ๒๐๐๙ ขบวนการนักกฎหมายเพื่อฟื้นฟูระบอบยุติธรรมได้จัดการนั่งประท้วงและเดินทางไกลเพื่อประท้วงรัฐบาลทหาร จนรัฐบาล

ต้องยอมแต่งตั้งผู้พิพากษาที่ถูกขับออกโดยไม่ชอบธรรม จากนั้นศาลสูงในปากีสถานก็ได้มีบทบาทตรวจสอบคอร์รัปชัน และอำนาจไม่ชอบของนักการเมืองมากขึ้น

การคลี่คลายวิกฤติ

ถ้าคนไทยส่วนใหญ่ไม่แคร์เรื่องการคอร์รัปชัน การเปลี่ยนกลับไปมาของรัฐบาลพรรคเพื่อไทย รัฐบาลยิ่งลักษณ์จะรักษาการไปจนถึงการเลือกตั้งใหม่ และได้กลับมาเป็นอำนาจอริปไตยอีกครั้ง ซึ่งจะนำไปสู่ระบอบทักษิณโดยสมบูรณ์ และจะไม่มี การปฏิรูปที่เป็นจริงใด ๆ เกิดขึ้น

มีการเปลี่ยนแปลงในระดับ “การปฏิวัติ” ซึ่งยังแบ่งได้เป็น ๓ แบบ คือ

(๑) มีการปฏิวัติโดยประชาชนขนานใหญ่ (great revolution) เช่น การปฏิวัติฝรั่งเศส อเมริกา รัสเซีย จีน มีการใช้กองกำลังติดอาวุธเพื่อเปลี่ยนอำนาจโครงสร้างความคิด มีการเสียเลือดเนื้อสูง เมืองไทยไม่มีโอกาสเกิดขึ้นเพราะมีกองทัพซึ่งเหนียวแน่นอยู่กับสถาบันพระมหากษัตริย์อยู่คนเดียว รวมทั้งสังคมไทยก็ไม่ชอบความรุนแรง ไม่อยากให้มีการปะทะโดยการใช้อำนาจ

(๒) การปฏิวัติแบบใหม่คือ “สันติปฏิวัติ” ขณะนี้คนส่วนใหญ่ของสังคม วิชาชีพต่าง ๆ ภาคเอกชน ข้าราชการ ทหาร นักวิชาการ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน กรรมการ ชวนา ชาวบ้านร้านตลาด รากหญ้าทุกจังหวัด (ซึ่งเป็นไปได้ถ้ามีนโยบายดี ๆ) จนเป็นฉันทามติหรือประชามติ กดดันให้เกิดการแก้กฎหมาย เปลี่ยนโครงสร้างทำลายห่วงโซ่ที่เป็นปมปัญหา ทั้งนี้ยอมรับว่าการปฏิวัติทุกประเทศไม่ใช่เสียงทั้งหมดของประชาชน แต่เป็นเสียงของประชาชนมากที่สุดที่จะเป็นได้ และทำไปเพื่อสร้างประชาธิปไตยที่แท้จริงได้ ดังที่เกิดกับการปฏิวัติประชาธิปไตยส่วนใหญ่

(๓) ทหารทำรัฐประหารสถาปนาตัวเองหรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งปกติเป็นชนชั้นนำขึ้นเป็นอำนาจอริปไตย แล้วร่างรัฐธรรมนูญใหม่ซึ่งจะ

ไม่แก้ปัญหาก็เพราะไม่เคยเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง
ใด ๆ ได้เลย ถ้าเกิดครั้งนี้ในแบบเดิม ๆ ก็อาจถูก
คัดค้านทั้งจากฝ่ายมวลมหาประชาชนและกลุ่มเสื้อแดง

โอกาสที่รัฐบาลยิ่งลักษณ์จะชนะมีน้อยมาก

ระบอบทักษิณเริ่มเสื่อมลงเพราะการกลับกลอก
ผิดคำพูดครั้งแล้วครั้งเล่าแม้แต่กับผู้สนับสนุนและ
ประชาชนนิยมของทักษิณเป็น “ประชาชาเล็ง” ซึ่ง
มี ๓ ระดับต้นน้ำคือแกนนำได้ประโยชน์หลักจากตัว
โครงการต่าง ๆ กลางน้ำคือรุ่นลี้ล้อทักษิณขโมย
ตัดเหล็กทองเหลืองทองแดงสายไฟของโครงการ
เอาไปขาย ปลายน้ำคือชาวบ้านรากหญ้าได้เพียง
เศษเหล็ก เศษพลาสติกที่เหลือใส่ซาเล้งถีบไปขาย
ประเทศจะได้เพียงซากของโครงการ อีกทั้งวิกฤติ
ครั้งนี้ทักษิณต้องอาศัยนักวิชาการ แกนนำเสื้อแดง
นปช. ส.ส.อย่างขาดไม่ได้โครงสร้างอำนาจของ
รัฐบาลพรรคเพื่อไทยในอนาคตจะเปลี่ยนไป จำเป็น
ต้องแบ่งปันอำนาจกับกลุ่มเหล่านี้มากขึ้น

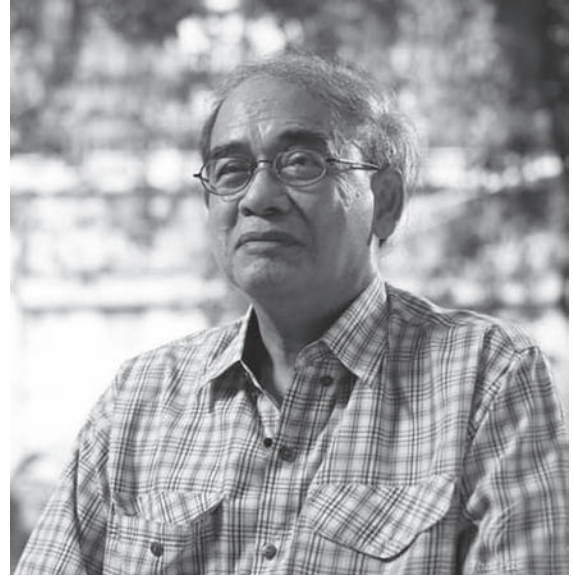
มวลมหาประชาชนก็อาจไม่ได้รับชัยชนะแบบ เปิดเสรีได้ดีขาด

เพราะการปฏิรูปโครงสร้างที่เลวร้ายและการ
จะวางรากฐานใหม่ให้ประเทศเป็นเรื่องยาก ต้อง
ใช้เวลา ซึ่งบรรดากลุ่มธุรกิจใหญ่และชนชั้นนำใน
เมืองไทยรู้ดี พวกเขาไม่เชื่อว่าจะมีใครทำได้ จึง
ไม่เชื่อหรือศรัทธาพลังประชาชน

มวลมหาประชาชนจะไม่ได้รับการสนับสนุน
จากชนชั้นนำทางเศรษฐกิจสังคมไทย เพราะคน
เหล่านั้นไม่มีความกล้าพอจะเป็นผู้นำหรือริเริ่มการ
เปลี่ยนแปลงระดับปฏิรูป หรือปฏิวัติด้วยตัวเอง แต่
ทุกครั้งจะรอให้ประชาชนลุกขึ้นสู้จนเกิดความรุนแรง
หรือทหารเข้ายึดอำนาจ และสุดท้ายพระมหากษัตริย์
ออกมาใช้อำนาจอธิปัตย์คลี่คลายสถานการณ์

มวลมหาประชาชนประสบความสำเร็จเกินคาด

ปัจจัยคือพลังทางความคิดที่กินใจคนไทยที่จะ
ขุดรากเหง้าการคอร์รัปชัน การใช้อำนาจบาตร-

ใหญ่ของรัฐบาลพรรคเพื่อไทย และมวลชน
จำนวนมากที่สุดเป็นประวัติศาสตร์ที่ออกมา
สนับสนุนแนวทางการสันติวิธี ซึ่งเป็นพลังทาง
ศีลธรรมคุณธรรมที่สำคัญที่สุด

การชุมนุมที่ยืดเยื้อ

การชุมนุมขนาดใหญ่ซึ่งใช้พลังกาย พลังใจ
พลังจิตมหาศาลนี้ จะรักษาได้อย่างไรในการ
ชุมนุมที่ยืดเยื้อมากขึ้น จะมีโอกาสเกิดความรุนแรง
ทั้งจากการกระทบกระทั่งกันกับฝ่ายไม่เห็นด้วย
และจากภายในกลุ่มตัวเองที่ต้องการยกระดับการ
ต่อสู้ (ซึ่งเป็นภาวะธรรมชาติ เพราะการประท้วง
คือการเสียสละตัวเองทุ่มเทไปมาก กลับไม่มีคน
เห็นใจจึงต้องเพิ่มระดับการเสียสละตัวเองขึ้นไป
อีกจนถึงขั้นการพลีชีพตัวเอง เช่น พระเวียดนาม
พม่า จุดไฟเผาตัวเองประท้วง)

ข้อเสนอแนะจากอาจารย์ธีรยุทธ บุญมี ถึงมวลมหาประชาชน

ต้องใช้ความมุ่งมั่นแบบเหน็ดเหนื่อย ยืนหยัดการ
ต่อสู้อย่างสันติต่อไป พร้อมทั้งขยายผู้สนับสนุนจาก
ชาวบ้าน ชาวรากหญ้าต่างจังหวัดมากขึ้น เลิกคิด
เรื่องการขอความช่วยเหลือจากชนชั้นนำทั้งหลาย

การปฏิวัติแบบฉันทามตินี้เป็นไปได้ ถ้าตัวแทนของคนไทยทั้งหมด ทั้งระดับผู้นำและชาวบ้านออกมาประกาศตนร่วมปฏิรูปประเทศโดยไม่คาดหวังตำแหน่งอำนาจหรือประโยชน์ใด ๆ กปปส. สามารถประกาศอุดมคติที่ชัดเจนที่จะเป็นเพียงผู้กระตุ้น ไม่ใช่เจ้าของหรือผู้นำการปฏิวัติของประชาชน ไม่ต้องขอมีส่วนกำหนดโควตาของคณะกรรมการหรือสมัชชา หรือสภาพปฏิรูปของประชาชน ขอเพียงสิทธิที่จะจัดให้มีการตรวจสอบสาธารณะ (public hearing คล้ายกระบวนการเลือกผู้พิพากษาศาลสูงสหรัฐฯ) ของบุคคลที่อาสาจะเข้ามาปฏิรูป สร้างรากฐานใหญ่ให้ประเทศอย่างถูกต้องตามหลักสากล เพื่อตรวจสอบป้องกันไม่ให้พวกกระบบเก่าแฝงเข้ามาทำลายกระบวนการปฏิรูปก็พอ กำหนดบทบาทตัวเองเป็น “หมาเฝ้าบ้าน” ที่ทรงพลัง ตรวจสอบการปฏิรูปอยู่ข้าง ๆ จะเป็นคุณภาพการสูงสุดที่ประชาชนจะไม่มีวันลืม

ขยายนโยบายซึ่ง กปปส. คิดได้ดีกว่าพรรคเพื่อไทย ที่อยู่ในอำนาจมา ๒ ปีแล้ว คือการกระจายอำนาจที่แท้จริงไปให้คนต่างจังหวัด โดยแนวคิด “เลือกตั้งผู้ว่า” ทั่วประเทศ ขยายเน้นการปฏิรูปโครงสร้างความเหลื่อมล้ำทั้งอำนาจ การจัดการตนเอง งบประมาณ การใช้ทรัพยากร การมีศักดิ์ศรี ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม การศึกษาเทคโนโลยีท้องถิ่นที่ทัดเทียมกันมากขึ้น

ยุทธศาสตร์ของการต่อสู้อาจเรียกเป็น “ทฤษฎีมะม่วงหล่น” คือ ใช้ความอดทนยาวนานรอให้ “ผลไม้หล่นลงมาเอง” ซึ่งดูเป็นการเรียกร้องเกินขีดความสามารถของมนุษย์ แต่ถ้าเกิดขึ้นได้แม้แต่โลกทั้งโลกก็คงจะประหลาดใจและนับถือความมหัทศรรย์ของมวลมหาประชาชนไทย

ผมขอสนับสนุนและขอเป็นส่วนหนึ่งของการ “สันติปฏิวัติ” ของมวลมหาประชาชน

(ขอขอบคุณข้อมูลจาก น.ส.พ.ฐานเศรษฐกิจ)

ประวัติ ธีรยุทธ บุญมี (จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี)

ศาสตราจารย์ธีรยุทธ บุญมี (เกิด ๑๐ มกราคม พ.ศ.๒๔๙๓) เป็นนักวิชาการ นักวิจารณ์การเมือง และนักเขียนรางวัลศรีบูรพา อดีตเลขาธิการ ศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ผู้นำนักศึกษาในเหตุการณ์๑๔ ตุลา เคยเป็นอาจารย์ประจำ คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ได้รับแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์ สาขามานุษยวิทยา ในปี พ.ศ.๒๕๕๕

ชีวประวัติโดยย่อ ธีรยุทธ บุญมี เกิดในครอบครัวที่ยากจน บิดาเป็นนายตำรวจชั้นประทวน ศึกษาระดับมัธยมที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย มีนิสัยรักการอ่านมาแต่เด็ก หัวดี และเรียนเก่ง มีความสนใจด้านวิทยาศาสตร์เป็นพิเศษด้วยความสนใจ เขาได้เขียนนิยายวิทยาศาสตร์ส่งนิตยสารอย่างวิทยาศาสตร์และชัยพฤกษ์ตอนอยู่ ม.ศ.๔-๕ เขารู้จักกับนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง เช่น ศ.ดร.ระวี ภาวิไล ซึ่งเป็นรุ่นพี่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และ ศ.ดร.ลิปพนนท์ เกตุทัต และได้มีโอกาสสนทนากับนักวิทยาศาสตร์ทั้งสองส่วนด้านงานเขียน เขาก็สนิทสนมคลุกคลีกับ สุจิตต์ วงษ์เทศ และ เสถียร จันทิมาธร ซึ่งเป็นนักเขียนแถวสยามรัฐ

ชีวิตนักศึกษา ธีรยุทธ บุญมี สมัครสอบเข้าเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ในระดับมหาวิทยาลัย ปัญหาความยากจนของทางบ้าน เขาจึงเลือกที่เป็นวิศวกรแทนที่จะไปทางสายวิทยาศาสตร์ที่ชอบ เนื่องจากเขาสอบติดคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เป็นที่หนึ่งของประเทศในสายวิทยาศาสตร์ ด้วยคะแนน๙๑.๙๐ เปอร์เซนต์ในปี พ.ศ.๒๕๑๑ เขาไม่สามารถสมัครสอบทุนเล่าเรียนหลวงไปเรียนต่อต่างประเทศเช่นเดียวกับผู้สอบได้อันดับหนึ่งคนอื่น ๆ ด้วยเหตุผลว่าอายุเกิน แต่เนื่องจากวิชาทางวิศวกรรมศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ประยุกต์ ทำให้เขาหันเหความสนใจไปด้านกิจกรรมตอนเป็นนิสิต จากกิจกรรมเชิงวิชาการ ชัยมาเป็นกิจกรรมด้านสังคม

ธีรยุทธ บุญมี เข้าเป็นสมาชิกศูนย์กลางนิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย (ศนท.) ซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างนิสิตนักศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาต่าง ๆ และได้เป็นเลขาธิการเมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๕ ช่วงนั้น ศนท.มีบทบาททางการเมืองในการรณรงค์เรียกร้องต่าง ๆ เช่น การรณรงค์ให้ซื้อสินค้าไทยและไม่ซื้อสินค้าจากประเทศญี่ปุ่น เรื่องการล่าสัตว์ป่าของกลุ่มนายทหารและตำรวจในทุ่งใหญ่นเรศวร เป็นต้น

เหตุการณ์ ๑๔ ตุลา

ในเหตุการณ์ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๖ ธีรยุทธ บุญมี เป็นหนึ่งในสมาชิกก่อตั้งกลุ่มเรียกร้องรัฐธรรมนูญจำนวน ๑๐๐ คน มีวัตถุประสงค์เพื่อขอรัฐธรรมนูญคืนจากรัฐบาลเผด็จการซึ่งนำโดยจอมพลถนอม กิตติขจร เมื่อ ๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๑๖ ซึ่งเป็นวันเสาร์ สมาชิกกลุ่มจำนวน ๒๕ คน ไปถือโปสเตอร์ แจกใบปลิว หนังสือ และบัตรลงประชามติที่สนามหลวง ในวันนั้นเป็นหนึ่งใน ๑๑ คนที่ถูกตำรวจสันติบาลจับกุม ตรวจค้นบ้านและยึดเอกสารใบปลิว

เมื่อมีการเรียกร้องให้ปล่อยตัวผู้ที่ถูกจับกุม จนกระทั่งมีการเดินขบวนในวันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ในที่สุด ธีรยุทธและผู้ที่ถูกจับกุมคนอื่น ๆ ก็ได้รับการปล่อยตัว และหลังจากนั้น ธีรยุทธยังได้เป็นหนึ่งในแกนนำของผู้ชุมนุมเข้าเจรจากับทางรัฐบาล จนได้ข้อสรุปเพียงพอที่จะยุติการชุมนุม แต่ทว่าสถานการณ์ในส่วนของผู้ชุมนุมเริ่มที่จะควบคุมความสงบไม่อยู่แล้ว เนื่องจากรอยผลการเจรจาเป็นเวลานาน ประกอบกับจำนวนผู้ชุมนุมที่มาก ทำให้เกิดอุปสรรคในการสื่อสาร เมื่อทางธีรยุทธออกมา และพบกับสถานการณ์เช่นนี้ ก็ได้ขอผู้ที่ทำการนำผู้ชุมนุม ชื่นรถปราศรัย ชี้แจงกับผู้ชุมนุมด้วยตนเอง เพื่อที่จะให้ยุติการชุมนุมลงโดยสงบ แต่ทว่าในที่สุดก็เกิดการปะทะและนองเลือดกันในรุ่งเช้าวันต่อมา

หลังเหตุการณ์ ๑๔ ตุลา และชีวิตการทำงาน

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๑๙ ได้เดินทางไปใช้ชีวิตในป่าแถบจังหวัดน่าน และเดินทางไปตามสถานที่ต่าง ๆ ในฐานะเลขานุการประสานงานผู้รักชาติ รักประชาธิปไตย เป็นเวลาถึงสี่ปีครึ่ง ก่อนจะเดินทางไปทำงานวิจัยในสาขาปรัชญาและสังคมวิทยาที่สถาบันสังคมศึกษา ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ ได้วุฒิเทียบเท่าปริญญาโท และศึกษาต่อปริญญาเอก สาขาสังคมมานุษยวิทยาที่มหาวิทยาลัยไนเมเกน ประเทศเดียวกัน แต่ไม่ได้สอบวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกก็เลิกเรียนเสียก่อน(ปัจจุบันจึงยังเป็น Phil.D. Candidate อยู่)

หลังจากเรียนจบ ก็สมัครทำงานเป็นวิศวกรของบริษัทเอกชนอยู่ระยะหนึ่ง เคยทำงานเป็นนักวิจัยที่สถาบันสังคมศึกษา ณ กรุงเฮก ประเทศเนเธอร์แลนด์ และทำงานวิจัยให้กับมหาวิทยาลัยปีเลเฟลท์ประเทศเยอรมนี เมื่อกลับเมืองไทยในปี พ.ศ.๒๕๒๔ จึงเริ่มบทบาททางการเมือง ในฐานะนักคิด นักวิชาการ นักปรัชญา โดยทำการวิจารณ์การเมืองและสำรวจประชามติ เคยเป็นรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการสถาบันไทยคดีศึกษา

ปัจจุบัน ธีรยุทธเป็นอาจารย์ประจำคณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ คิดว่าตัวเองเป็นนักคิดมากกว่านักเขียน จึงเน้นการทำงานด้านวิชาการ โดยพยายามเขียนหนังสือ ตำรา และบทความทางวิชาการ พร้อมโจมตีการทำงานของรัฐบาลอย่างสม่ำเสมอ

งานทางวิชาการ

ธีรยุทธ บุญมี มีผลงานเขียนและปาฐกถาวิจารณ์การเมืองจำนวนมาก เขาได้รับรางวัลศรีบูรพาในปี พ.ศ.๒๕๔๙ ร่วมกับเสกสรรค์ ประเสริฐกุล ตัวอย่างงานเขียนและบทวิเคราะห์ในช่วงเวลาไม่นานมานี้ เช่น สังคมวัฒนธรรมหลังการเลือกตั้ง ก.พ.๒๕๔๔ การเปลี่ยนแปลงสังคม วัฒนธรรมการเมือง ครั้งที่ ๒ ของไทย, อนาคตการเมืองไทยและนโยบายของรัฐบาลทักษิณ ๒ และรัฐธรรมนูญแบบภูมิปัญญาไทย ซึ่งสนับสนุนการทำรัฐประหาร ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๙

ในช่วงหลังรัฐประหาร ๑๙ กันยายน ปัญญาชนหลายฝ่ายวิจารณ์ธีรยุทธว่า เขาอาศัยสถานภาพนักวิชาการไปสนับสนุนการรัฐประหารจนเกินขอบเขตที่เหมาะสม ข้อเสนอของธีรยุทธเรื่อง โครงสร้างการเมืองแบบไทย และรัฐธรรมนูญแบบภูมิปัญญาไทย ถูกวิจารณ์ว่า เป็นข้อเสนอที่มุ่งฟื้นฟูการเมืองแบบอำมาตยาธิปไตยผ่านบทบาทของศาลและชนชั้นนำกลุ่มอื่น ๆ ไม่ต่างกับแนวคิด “ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ” ที่เผด็จการทหารในช่วง ๒๕๑๙-๒๕๓๑ ใช้ในการอธิบายการเมืองไทย

อำนาจเป็นของปวงชนชาวไทย แต่...

ไม่เอาสภายี่ห้า ทักษิณคิด เพื่อไทยทำ
ขอเปลี่ยนเป็น สภาประชาชนจะเป็นประชาธิปไตยที่สมบูรณ์ ดีกว่าไหม

๒. ขี้ข้าทักษิณ หรือทาสที่ไม่ยอมรับการปลดปล่อย กับกลัวว่าถ้าไม่มีสภายี่ห้า
หรือรัฐบาลขี้ข้า ประชาชนจะเดือดร้อน

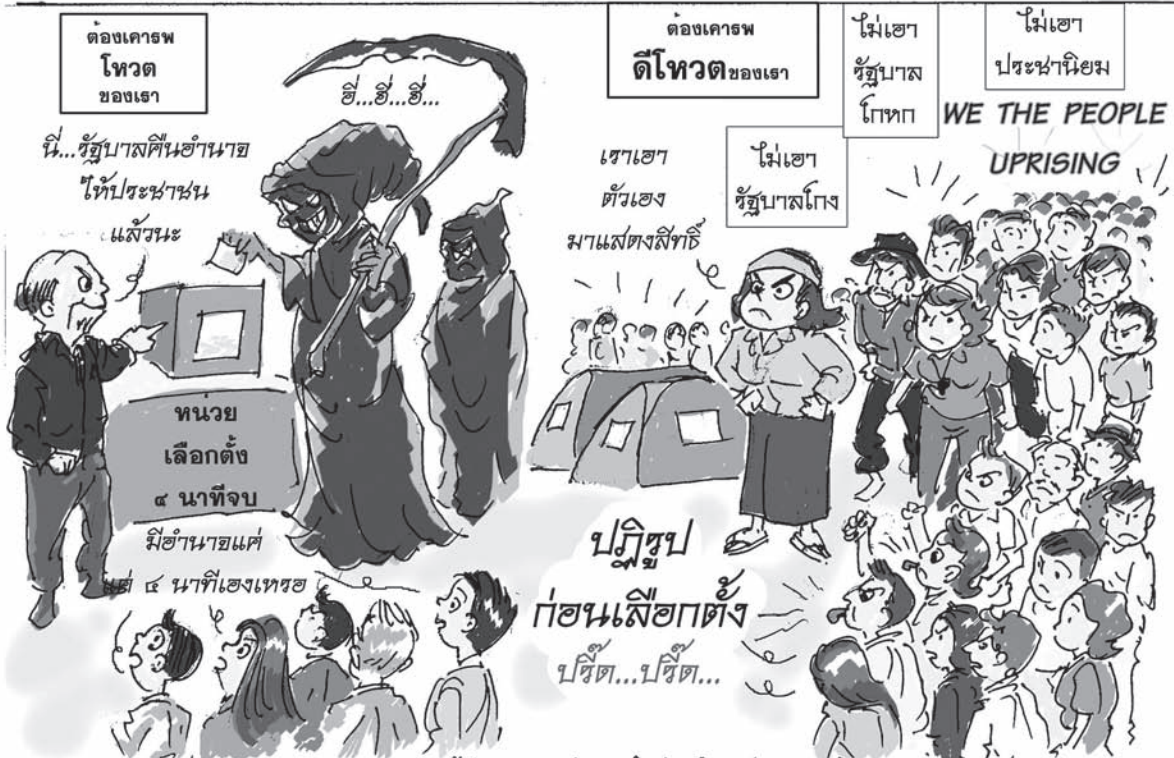
ก่อนเลือกตั้ง

หลังเลือกตั้ง งานยุ่ง ไม่ค่อยว่างเลย

๓. นักเลือกตั้งมักจะมาหลอกลวงเอาอำนาจของประชาชนไป ทั้งๆที่อำนาจอธิปไตยนั้น เป็นของประชาชนตลอดกาล

๔. กลับไปเห็นการกบฏเลือกตั้ง ๔ นาที สำคัญกว่าชีวิตจริงของมวลมหาประชาชน ที่อุทิศตนออกมาเพื่อประชาธิปไตย

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๘๒)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้องค์จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“**ที่พึง**”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“**ทิวฏฐัมมิกัตถประโยชน์**” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“**ประโยชน์ปัจจุบัน**” ทั้งที่เป็น**โลกียประโยชน์** ไปกระทั่งถึงที่เป็น**โลกุตระประโยชน์** ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า“**กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน**”นั้น เป็นฉันท และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง**ทิวฏฐัมมิกัตถะประโยชน์** คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ “**สมขีวตา**” อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“**จุดต่าง**”นี้สำคัญของความเป็น“**อริยชน**” กับ“**ปุถุชน**”หรือ“**กัลยาณชน**” ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง“**หลักคิด**”หรือ“**การคำนวณ**”ของ“**ปัญญาโลกียะ**” ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ“**ปัญญาโลกุตระ**” ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ“**อริยบุคคล**”ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น“**โสดาบัน**”ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุลักษณะสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง“**สัมมาทิวฏฐิ**” นั้น ยิ่งบรรลุลักษณะ“**โลกุตระ**” ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี“**สัมมาอาชีพ**” ชนิดเป็น“**บุญนิยม**” สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ“**อริยบุคคล**”จะมี“**ปัญญาโลกุตระ**” เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรม ที่เป็น“**กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน**” ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ“**บุญนิยม**” บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น“**บุญ**”จึงไม่เพียงเป็น“**บุญ**”แค่“**โลกียธรรม**”เท่านั้น ยังมี“**บุญ**”ที่เป็น“**โลกุตระธรรม**” ซึ่งมีคุณพิเศษของ**โลกุตระสังขะ**” อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน“**โลกุตระธรรม**”จะไม่มี“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง“**บุญ**”ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังขะ**” และมีทั้ง“**บุญ**”แบบ**โลกียธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า“**โลกุตระธรรม**”จะต้องเป็น“**บุญ**”ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด“**โลกุตระสังขะ**”**ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ“บุญนิยม**”

เราได้รับฟังถึง“**ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม**”มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง“**แนวคิด**”เล่นๆ หรือเป็นแค่“**ตรรกะ**”อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปไม่ได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น“**บุญนิยม**” ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง“**ความแตกต่าง**”ของ“**ทุนนิยม**”กับ“**บุญนิยม**” ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า“**ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข**” สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุลหระจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง“**จวนใจ**” หรือเพราะ“**ไร้ทางออก**”หรือ“**สุดทุกข์สุดฝืนทน**”แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุลหระยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุลหระถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**”(ทุกขายะ อตตาทนัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ “**กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**”ในประเด็น“**มัชฌิมาปฏิปทา**” ที่หมายความว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน“**มัชฌิมาปฏิปทา**”นี้เป็น“**ประเด็นสำคัญมาก**”สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า “**การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป**”(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น“**หยาบที่สุด**”เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น“**ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง**”

กำไร-ขาดทุนแห่งอารยชน

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์” ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโง่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา” ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะที่เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฌาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งจะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้งถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ทีนี้มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเราย่างอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาทกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดคู่กันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ทีนี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชฌฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้ขยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ซึ่ง“ภาวะรูป ๒” เช่น “ปสาทรูป ๕” คือ ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย ที่“สัมผัส”รูปหรือภาพ,เสียง,กลิ่น,รส(๔ ภาวะ)และโผฏฐัพพะ(สัมผัส)อันเป็น“โคจรรูป ๕”(วิสิฐรูป ๕)

ดังนั้น โผฏฐัพพะซึ่งมันก็คือสัมผัสหรือสัมผัสแท้ๆ คือตัวทำหน้าที่“สัมผัส” จึงเกิด“รูป,เสียง,กลิ่น,รส”ขึ้นได้ “โผฏฐัพพะ”ก็ต้องหักออกไปเสีย ๑ เหลือ“โคจรรูป ๔”

เพราะ“โผฏฐัพพะ”ก็คือ“การสัมผัส”นั่นเอง เมื่อ“สัมผัส”ก็เกิด“อายตนะ”เชื่อม“ปสาทรูปกับโคจรรูป”จึงเกิด“วิญญาณ” เมื่อหัก“โผฏฐัพพะ”ออก ๑ “ปสาทรูปกับโคจรรูป”รวมกันแล้วคงเหลือเป็น“อุปาทายรูป ๘”

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

ส่วน“ปสาทรูป”ที่เหลืออันได้แก่“โณฏฐัพพะ” นั้นก็คือ *อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์ภายนอก* ที่เป็นตัวทำหน้าที่“สัมผัส”ระหว่าง“ปสาท”(อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์) กับ“โคจร”(ภาวะแสวงหาที่อาศัย) ซึ่งปสาทก็คือ “ดิน,ไฟ,ลม”ปรุ่งแต่งกันเป็น“ตา,หู,จมูก,ลิ้น”ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้“สัมผัส”กับสิ่งภายนอก เมื่อโคจร คือ *เที่ยวไป, ภาวะแสวงหาที่อาศัย* ได้กระทบสัมผัสกับภาวะที่ถูกรู้เข้า จึงมี“วิญญาณ”(ธาตุรู้)เกิดขึ้น(เมื่อมีสัมผัสนั้น)

ศาสนาพุทธศึกษาความเป็น“วิญญาณ”อย่างนี้ ชนิดนี้ ไม่ใช่ไปหลงศึกษา“วิญญาณ”ที่เป็นภาวะล่องลอย (สัมภเวสี)อันเป็นภาวะนอกตัว เป็นภาวะที่ไม่รู้ว่าเกิดจากเหตุปัจจัย“สัมผัสกันเกิด”

ตัวมันเอง(โณฏฐัพพะ)มันไม่มี มันเป็นเพียงบทบาทหรือหน้าที่ขององค์ประชุมสิ่ง ๒ สิ่ง หรือภาวะ ๒ ภาวะ

“โคจรรูป ๔” เมื่อ(๑)“สัมผัส”กับรูป(๒)“สัมผัส”กับเสียง (๓)“สัมผัส”กับจุมุก (๔)“สัมผัส”กับลิ้น ก็เกิด“รูปธรรม”(สิ่งที่ถูกรู้เกิดขึ้นในวิญญาณ)เป็น“โคจร(อารมณ์)รูปหรือวิสัย(ขอบเขตของการเสวยอารมณ์)รูป” อีก ๔ เท่านั้น

ดังนั้น ทัก“ตัวเอง”คือ โณฏฐัพพะ (อารมณ์อัน...พึงถูกต้องสิ่งที่เป็นภายนอก = สัมผัสภายนอก)ออกเสียก็เหลือเพียง ๔ รูปเท่านั้น

ซึ่งก็คือ เมื่อตา“สัมผัส”กับรูป(สิ่งที่ถูกรู้) หู“สัมผัส”กับเสียง(สิ่งที่ถูกรู้) จมูก“สัมผัส”กับกลิ่น(สิ่งที่ถูกรู้) ลิ้น“สัมผัส”กับรส(สิ่งที่ถูกรู้) ภาย(คือองค์ประชุม)ของภาวะที่ภายนอก“สัมผัส”ทั้งหลายเอง”กำลังทำหน้าที่

เพราะ“องค์ประชุม”ของ“การสัมผัส”มันจึงเกิด“วิสัยรูป ๔”นั้นขึ้นเป็น“วิญญาณ”ตัวที่สามารถ“รับรู้”

ทั้ง ๔ ภาวะนี้ถ้าไม่มี“นามธรรม”อันเป็นภาวะภายใน และเป็นภาวะที่สามารถ“รับรู้”ได้เรียกว่า“วิญญาณ”เกิดขึ้นมาทำงานใน“องค์ประชุม”(ภายในขณะ“สัมผัส”นั้น ก็ไม่มีการรับรู้อะไรได้เลย

ต้องมี“วิญญาณ”ร่วมอยู่ใน“ภายใน”นั้น “รูปภายใน”จึงจะเห็นได้รู้ได้ เป็น“รูป”ตาม“ร่าง”(สรีระ)ของภาวะนั้นๆ

นี่เรียกว่า “รูปภายใน”ที่รู้ได้ด้วยการสัมผัส(โณฏฐัพพะ) เช่น ตาเมื่อมีการสัมผัส(โณฏฐัพพะ)“รูป”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยตานี้ว่า“รูป”ที่มีร่าง(สรีระ)ให้“เห็น”

หูเมื่อมีการสัมผัส(โณฏฐัพพะ)“เสียง”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยหูนี้ว่า“รูป”ที่มี“ร่าง”(สรีระ)ให้“ได้ยิน”

จมูกเมื่อมีการสัมผัส(โณฏฐัพพะ)“กลิ่น”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยจมูกนี้ว่า“รูป”ที่มี“ร่าง”(สรีระ)ให้“ได้กลิ่น”

ลิ้นเมื่อมีการสัมผัส(โณฏฐัพพะ)“รส”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยลิ้นนี้ว่า“รูป”ที่มี“ร่าง”(สรีระ)ให้“ได้รส”

ภายในเมื่อมีการสัมผัส(โณฏฐัพพะ)“รส”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”ด้วยการสัมผัสนี้ว่า“รูป”ที่มี“ร่าง”(สรีระ)ให้“ได้รู้”สึกว่า *เย็นหรือร้อน, อ่อนหรือแข็ง, แรงหรือเบา, เขียวหรือกระแตก, เหล็กหรือเป็นก้อน, เสียดลึอยู่หรือไม่เสียดลึแล้ว, ออกหรือเข้า ฯลฯ* แม้กระทั่งรู้ตามที่ตาหูจมูกลิ้นกระทบ ก็เรียกว่า มีการสัมผัสหรือโณฏฐัพพะ ทั้งนั้น

“ภายใน”หรือ“องค์ประชุม”ภายนอกทุกส่วนสัดของร่างสัมผัสเสียดลึกับ“อะไรก็ตาม”ก็เรียกภาวะที่“ถูกรู้”นี้ว่า “รูป”

ที่นี่ ที่เรียกว่า“นามภายใน” ก็ต้องเรียกว่า“นามรูป” เพราะเป็น“สิ่งที่ถูกรู้”(รูป) แต่ตอนนี้ไม่เกี่ยวกับ“สิ่งสัมผัสภายนอกแล้ว” มีแต่“ภายในภายใน”เป็น“องค์ประชุม”(ภายใน)ของภาวะภายในที่เป็น“ภาวะถูกรู้”อยู่เท่านั้น

ภายนอกจึงขาดจาก“สัมผัสภายนอก”มาแล้ว เหลือแต่“นามธรรม”ภายในซึ่งเป็น“รูป”(สิ่งที่ถูกรู้)ให้เราอยู่เรียกว่า“ภายใน”คือ เป็น“องค์ประชุมของสิ่งที่ถูกรู้”ตอนนี้เหลือเพียงแค่“นาม”จึงเรียกว่า“นามภายใน”

เช่น เรา“สัมผัสอารมณ์ของตนเองที่กำลังเกิดในใจเราอยู่ขณะนี้” ซึ่งกำลังเป็น“อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์โกรธ”เป็นต้น และ“อารมณ์ทุกข์หรืออารมณ์โกรธ”นี้แหละเป็น“นามธรรม”ที่เรียกว่า“รูป”ที่ถูกรู้ ในขณะที่กำลังมีการสัมผัส“อารมณ์ภายใน”(เวทนา)

“อารมณ์ทุกข์-อารมณ์โกรธ”นี้จึงชื่อว่า “นามรูป”(นาม=อารมณ์ ที่ถูก“สัญญา”กำลังทำหน้าที่กำหนดรู้ อยู่บัดนี้) หรือ“นามภายใน”(องค์ประชุมของนามธรรม ก็คือ อารมณ์ทุกข์-อารมณ์โกรธ ที่มันกำลังมีอยู่เป็นอยู่ในบัดนี้นั้นแหละ) เป็น“อารมณ์”(นามธรรม)ที่“ถูกรู้”

และเมื่อมันเป็นภาวะที่“ถูกรู้”อยู่ในขณะนั้นจึงเรียกว่า“รูป” เมื่อ“สิ่งหรือภาวะที่ถูกรู้”นั้นแม้จะเหลือแต่“นาม”ไม่เกี่ยวกับ“ภาวะภายนอกแล้ว”ก็ยังเรียกว่า รูป

ดังนั้น “นาม” ที่ถูกรู้นี้ เพราะมีเพียงแค่ “นาม” แต่เป็นภาวะที่ “ถูกรู้” จึงเรียกว่า “นามรูป”

“กาย” คือ “องค์ประชุมของภาวะที่ร่วมกันอยู่”

“รูป” คือ “ภาวะหรือสิ่งที่ถูกรู้อยู่นั้นๆ”

ผู้สามารถ “รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง” ภาวะธรรมที่เป็น “รูปกาย-นามกายครบพร้อม” ได้ปานนี้ คือ **ปรมัตตธรรม** โดยมี “ญาณ” หรือ “ปัญญา” ชั้น **สัมผัสวิโมกข์ด้วย “กาย”** หมายความว่า มี “วิโมกข์” (วิโมกข์คือภาวะที่หลุดพ้นจากกิเลส นั้นๆ อยู่ให้ปฏิบัติจริง เห็นแจ้งอยู่หลักๆ) ซึ่งต้องมีทั้งการสัมผัส (ผัสสะ) และมีทั้งองค์ประชุมพร้อมของรูป (สิ่งที่ถูกรู้ อันมีได้ครบภาวะภายนอกครบภาวะภายใน) กับนาม (ตัวผู้รู้ด้วย เห็นใหม่) ว่า “กาย” มีใช้มีแต่เฉพาะ **สิ่งที่ เป็นภายนอก** เท่านั้น คำว่า “กาย” ต้อง **มีส่วนของภายในคือ “นาม” ร่วมด้วยเสมอ ในความเป็นสัตว์** ซึ่งเป็นนัยสำคัญทีเดียว

“กาย” หรือคำว่า “องค์ประชุมของรูปนาม” ต้อง มี “นาม” ร่วมอยู่ด้วยใน “กาย” นั้นทุก “กาย” จึงจะเป็น ตัวชัดชัด ว่าเป็น “กาย” ทั้ง “รูปกาย” และ “นามกาย”

ถ้ามีแต่ “รูป” นั้น..ไม่เรียกว่า “กาย” **รูปไม่มี “รู้”**

หากจะเรียกว่า “กาย” ต้องมี “นาม” เป็นหลักอยู่ด้วย **เสมอจึงจะเรียกได้ว่า “กาย” ว่า “รูปกาย-นามกาย”**

มีแต่ “รูป” เรียกว่า “กาย” ไม่ได้ หากจะเรียกก็ต้อง ว่า “รูปรูป” ไม่ใช่ “รูปกาย” ถ้า “นามนาม” ก็มีแต่ “รู้-รู้”

เช่น คำว่า “รูปกาย” ก็หมายถึง **ความมี “รูปธรรม”**

อันมีภาวะของ “รูปภายนอก” (พหิตถา) คือ “ปสาทรูป ๕” ได้แก่ **ตา, หู, จมูก, ลิ้น, การสัมผัส (โผฏฐัพพะ) ภายนอก**

จึงเกิด “องค์ประชุม (กาย) ๓” ขึ้น (กล่าวคือ ภาวะ ๓ **ประชุมกันขึ้น** เช่น ๑. หู สัมผัส ๒. เสียง แล้วมี ๓. ญาณ เกิดขึ้น ฯลฯ)

ซึ่ง “องค์ประชุม (กาย) ๓” นั้นคือ **ปสาทรูป ๔** (ตา, หู, จมูก, ลิ้น) **เกี่ยวข้องกับกระทบ “สัมผัส” กับ โคจรรูป ๔** (รูป, เสียง, กลิ่น, รส)

“สัมผัส” กันแล้วเกิด “**วิญญาณ ๔**” ขึ้น เมื่อ **การประชุมกันของ “ปสาท” (อวัยวะที่ทำให้เกิดอารมณ์) นี้ ๑ - กับ “โคจร” (อารมณ์, ภาวะแสวงหาที่อาศัย) นี้ ๒ แล้วเกิด “วิญญาณ” เป็นธาตุรับรู้ขึ้นมาในใจนี้ ๓ เพราะ โผฏฐัพพะ**

“องค์ประชุม” เป็น ๓ นี้มีขึ้น จึงเป็น **โผฏฐัพพะ ๓**

ปสาทรูป ๔ นี้ต่างก็เกี่ยวข้องกับ “**โผฏฐะ**” (ซึ่งสัมผัส) กับ **โคจรรูป ๔** ก่อให้เกิด “**วิญญาณ ๔**” เรียกว่า “**สัมผัส ๓**”

“**วิญญาณ**” นี้แล ที่เป็น “นาม” ร่วมด้วยอยู่เสมอ จึงจะเรียกว่า “กาย” กายที่ว่าเป็นคือ “กาย” ของ “**จิตนิยาม**”

ซึ่ง **ปสาททั้ง ๔** นั้นต่างก็เกิด “**องค์ประชุม**” (กาย) เป็น

“**สัมผัส ๓**” ได้ทุก **ปสาท** (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒)

ถ้าภาวะนั้นมีแต่ “**นามธรรม**” ล้วนๆ ก็ยังเป็น “นาม” ซึ่งไม่มี “**รูปร่าง**” อะไรให้เห็นเลย เห็นได้แต่เพียงจาก “**อาการ-สังขะ-นิมิต-อุเทศ**” ก็นี้แหละที่ชื่อว่า “กาย” คือ **นามกาย**

“กาย” จึงคือ “**องค์ประชุม**” (กาย) ผู้มี ญาณ **สัมมาทิฐิ “สัมผัส”** รู้ได้ เห็น (บัสสต) ได้ ตาม “**อาการ**” นั้นๆ ที่มีที่เป็น

“**องค์ประชุม**” นั้นต้องมี “**นาม**” ของ **เราประชุมอยู่ พร้อมด้วยเสมอ** เราจึงจะสามารถมี “**ธาตุรู้**” ที่ชื่อว่า “**วิญญาณ**” ให้ปฏิบัติมี **ของจริง** คือกิเลสได้จริง

ถ้าไม่มี “นาม” **ประชุมอยู่ด้วย** ไม่เรียกว่า “กาย”

“กาย” จึงเป็น “**องค์ประชุม**” (กาย) ที่มี “**ร่าง**” (สรีระ) เป็น “**รูป**” **ภายนอกกำลังสัมผัสร่วมอยู่ด้วย** ก็ได้ หรือ ไม่ใช่ “**รูป**” ที่มี “**ร่าง**” (สรีระ) เป็นภายนอก มีเฉพาะแต่ “**นามธรรม**” ล้วนๆ ที่สัมผัสอยู่ภายในเอง เท่านั้น ก็ได้

เรียกว่า “**นามกาย**” หรือ “**นามรูป**”

“กาย” จึงไม่ใช่ภาวะที่มีเฉพาะแต่ “**ร่าง**” (สรีระ) อันเป็นภายนอกเท่านั้น ต้องมี “**นาม**” ร่วมด้วยเสมอ

“**นามรูป**” หรือ “**นามกาย**” จึงเป็นภาวะที่ **รู้-เห็น** ได้ด้วย “**อาการ**” ซึ่งเจ้าตัวเองต้องกำหนด “**เครื่องหมาย**” (นิมิต) ในการรู้ที่ **ไม่มี “รูปร่าง”** (สรีระ) นั้นเอาเอง พระคาสดา

ตรัสถึงการรู้ “**นามรูปหรือนามกาย**” นี้ได้ด้วย “**อาการ-สังขะ-นิมิต-อุเทศ**” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ เป็นต้น)

ดังนั้น คำว่า “กาย” หากเห็นเป็น “**รูปร่าง**” (สรีระ) ก็ต้องเห็นได้ ในขณะที่มี “**สัมผัสวัตถุภายนอกอยู่**” ตาม **ความจริงที่มีภาวะจริงให้สัมผัสอยู่นั้นๆ เท่านั้น**

จึงจะเรียกว่า “**รูปธรรมหรือรูปกาย**” ตามภาวะจริงที่สัมผัสอยู่นั้นๆ (ในภาวะนี้ยังไม่เรียกว่า “**นามธรรม-นามกาย**”)

หากไม่มี “**สัมผัสภายนอกแล้ว**” แต่ยังเห็น “**ร่าง**” (สรีระ) นั้นอยู่ “**ภายในใจ**” ก็ยังมีได้ ทว่าไม่ใช่การเห็นของจริงแล้ว เป็นเพียง “**ความจำรูปร่างนั้น**” (สัญญา) ได้

แล้วเราก็ก็นั่งอยู่ หรือไม่เช่นนั้นก็กำหนดรำลึกนึกเอา “**ความจำ**” (สัญญา) ขึ้นมาให้เราเองเห็นอีกที่เท่านั้น

[มีต่อฉบับหน้า]

ขุมทรัพย์ที่กำนันทูเทพได้รับจาก ดร.สมเกียรติ

...ต่อไปนี่ก็จะพยายามพูดทำให้ไพเราะเพราะพริ้งขึ้น เพื่อให้อาจารย์สมเกียรติฟังแล้วมีความสุขขึ้น แล้วเราก็อหิงสาจริง ๆ แม้ด้วยวาจา ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปก็จะพูดทำให้สุภาพ เรียบร้อย และจะได้บอกกล่าวตักเตือนพี่ ๆ น้อง ๆ ที่ขึ้นเวทีให้พูดทำให้ไพเราะเพราะพริ้ง ให้เป็นอหิงสาจริง ๆ เพื่อประชาชนฟังแล้วจะได้มีความสุขจริง ๆ ผมตั้งใจจะทำครบอาจารย์สมเกียรติ

เราต้องช่วยกันรักษาความบริสุทธิ์ของการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ ของมวลมหาประชาชนเอาไว้ และถือว่าเราเสียสละทุกอย่างได้แล้ว มานอน

กลางดิน กินกลางถนน มาทนนร้อนทนนหนาว ทนแดดทนฝน ก็ในเมื่อมีผู้นำสั่งสอนดี ๆ เราก็ต้องเสียสละ “อัตตา” ของเรา รับฟังแล้วแก้ไข แล้วปฏิบัติตาม และผมก็จะได้เตือนพี่ ๆ น้อง ๆ กปปส.ทุกคนว่า “เราฟังเขาได้ดีแล้วและพยายามปฏิบัติตาม อย่าให้หลุด!”

...ขนาดผมยังน้อมรับคำเตือน และยอมประพฤติปฏิบัติแก้ไขตัวเอง พี่น้อง กปปส. ผู้มีจิตใจอันสูงส่งทั้งหลายก็ขอให้โปรดปรับปรุงวิธีการในการดำเนินการ เป้าหมายนั้นก็ดีอยู่แล้วใจถึง กล้าทำนั้นก็ดีอยู่แล้ว เพียงแต่ให้วิธีการนั้นสุภาพ นุ่มนวล เพื่อให้คนอื่นเขาเห็นแล้วยกย่องชื่นชมการต่อสู้ของมวลมหาประชาชนครั้งนี้ด้วยนะครับ (กำนันทูเทพ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๗ ที่เวทีปทุมวัน)

ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล พูดเรื่อง อหิงสาทั้งกาย - วาจา - ใจ

ท่านมวมลมหาประชาชนครับ วันนี้เรากำลังต่อสู้เพื่อล้มระบอบทักษิณ และเพื่อปฏิรูปประเทศไทยของเราให้ใหม่ให้สวยสดงดงามอย่างแท้จริง การต่อสู้ทางการเมืองในประเทศไทย หรือที่ไหน ๆ ในโลกเป็นการต่อสู้ที่ไม่มีวันจบสิ้น เพราะนักการเมืองที่ทุจริต ฉ้อฉล มักจะได้โอกาสเข้ามาฉ้อฉลในระดับชาติเสมอ กำนันสุเทพพยายามบอกท่านทั้งหลายซ้ำแล้วซ้ำอีก ไม่เว้นแต่ละคืนว่าให้เราต่อสู้ด้วยสันติวิธี สงบ ปราศจากอาวุธ ตามวิถีทางของรัฐธรรมนูญ และตามแบบของท่านมหัทธมะ คานธีแห่งอินเดียเรียกว่า “อหิงสา” ซึ่งท่านมหัทธมะ คานธีทำสำเร็จมาแล้ว เมื่อขับไล่เจ้าอาณานิคมอังกฤษจนอินเดียได้รับเอกราชเมื่อ ๖๗ ปีที่แล้ว สมัยผมเป็นหนุ่มในวัยเรียนมหาวิทยาลัย ผมอยู่ประเทศอินเดีย ๕ ปีเป็นนักศึกษาอยู่ที่นั่น ผมรู้จักอินเดียรู้จักอหิงสารู้จัก

มหัทธมะ คานธีดีพอที่จะเล่าหลักการดังต่อไปนี้ครับ

การใช้หลักอหิงสาต่อสู้ล้มระบอบทักษิณนั้น ผมเองก็หวั่นใจนะครับ หวั่นใจมากกว่าเราจะทำไม่ได้ สมบูรณ์ตามหลักการที่แท้จริง ผมหวั่นใจจริงๆ ครับ ในเดือนแรกที่ชุมนุมกันว่าในที่สุดมันจะเกิดความรุนแรง ถ้าหากว่าเราไม่ได้เข้มงวด ไม่ได้ศึกษา ไม่ทำความเข้าใจเรื่องอหิงสาอย่างแท้จริง แต่กาลเวลาผ่านไป ผมก็เฝ้าประเมินผลด้วยตัวเองอยู่ที่บ้าน ผมก็พอใจในระดับหนึ่งครับ ผมพอใจที่ว่าความรุนแรงทางกายนั้นไม่ได้เกิดจากพวกเรามวมลมหาประชาชนเลยโดยภาพรวม จะมีการขว้างปาเล็ก ๆ น้อย ๆ ด้วยอารมณ์บางช่วงอันนี้แน่นอน

แต่ความรุนแรงนั้นมาจากฝ่ายรัฐบาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งไม่ใช่ความรับผิดชอบของเรา สำหรับผม ความรุนแรงเป็นการกระทำของผู้่อันแอ ผมต้องขอชื่นชมกำนันสุเทพ กปปส. และมวมลมหาประชาชนทั้งหมดในกรุงเทพฯ และ

ในประเทศไทยที่มีสันตวิสัยในตนเองในระดับที่ ผมเคารพครับ มีวินัยในการใช้สันตวิสัยในการต่อสู้ การการเมืองในประเทศไทย แต่ว่าอหิงสาถ้า เราจะเรียนจากประเทศอินเดีย หรือจาก มหาตมะ คานธีผมยังพบว่ายังมีส่วนอหิงสาที่พวก เรายังทำกันไม่ได้ก็คือ“อหิงสาทางวาจา” และ อหิงสาทางใจ

อหิงสานั้น ท่านทั้งหลายครับ มันมี ๓ แบบ อันนี้ตามหลักของมหาตมะ คานธี อยากทำทั้ง ๓ ก็ได้ หรือทำอย่างเดียวกันที่สุดแต่ท่านนะครับ แต่ว่า หลักที่สมบูรณ์มี ๓ แบบต้องทำไปพร้อม ๆ กัน สันติหรืออหิงสาทางกาย ไม่ใช่กำลัง ไม่ใช่อาวุธ ไม่มีความรุนแรง เรียกว่าสันติทางกายภาพ เรื่องนี้เราทำได้ ท่านทั้งหลายทำให้ผมเคารพ อย่างสูงครับ เรื่องนี้ผมตั้งคำถามต่อกำนันสุเทพ ตลอดเวลาผ่านมา ๒ เดือนเศษ ผมเคารพ ความสามารถของกำนันสุเทพเรื่องนี้ครับ

ส่วนอหิงสาหรือสันติทางวาจา เราก็ทำได้ บ้างไม่ได้บ้าง บางคนก็ทำได้ บางคนก็ทำไม่ได้ บางคนก็ทำได้ตอนคำ ตอนตึก ๆ ทำไม่ได้ แต่ จริง ๆ นะครับ คำพูดที่หยาบคาย รุนแรงต่อ ฝ่ายตรงข้ามทำให้ผมไม่ค่อยมีความสุขใจ ผมคิดว่ามันเป็นอุปสรรคทำให้ชัยชนะช้าลง สันติที่ ๓ หรืออหิงสาที่ ๓ คือ อหิงสาทางใจ เรื่องนี้เป็นเรื่อง อยู่ในใจ หมายถึงมหาตมะ คานธี ได้รับอิทธิพล ทางพุทธศาสนาให้มาคิดเรื่องมโนกรรม วชิกรรม และกายกรรมใช่ไหมครับ นั่นคืออหิงสา

สันติในใจก็คือ ใจต้องสงบ แผ่เมตตาต่อฝ่าย ตรงกันข้าม ให้เราชิงชังฝ่ายตรงกันข้ามเฉพาะสิ่ง เลวร้ายที่เขาทำ แต่ไม่ชิงชังในตัวเขา หรือตัว

บุคคลผู้กระทำ เพราะภาระของเราในการได้รับ ชัยชนะนั้น จะต้องทำให้ฝ่ายตรงข้ามที่เราชิงชัง ในการกระทำของเขาเมื่อเราชนะแล้ว เขาจะต้อง กลับมาเป็นมิตรกับเรา ถ้าเขาไม่ได้ตายหรือหนีไป ที่ไหน ตรงนี้เป็นภาระที่ผมห่วงมาก เพราะฉะนั้น นักอหิงสาที่แท้จริงตามแบบมหาตมะ คานธี ต้อง เปลี่ยนศัตรูให้เป็นมิตร ชิงชังการกระทำของศัตรู แต่ต้องเปลี่ยนศัตรูให้เป็นมิตร

ถ้าเราได้รับชัยชนะจนสามารถปฏิรูปประเทศไทย คนเลื้อยแดงต้องเข้าใจ และกลับมาเป็นมิตร กับเรา เราจึงจะอยู่เป็นพลเมืองดีด้วยกันได้ มหาตมะคานธีบอกว่า อหิงสามันไม่ได้ทำแค่ เดือนสองเดือน ต้องทำตลอดชีวิต ส่วนท่านเองนั้น ทำประมาณ ๓ ช่วง ๑๓ ปีกว่าจะได้รับชัยชนะ เราแค่เดือนที่ ๓ ผมก็ไม่ได้บอกว่าท่านต้อง อยู่ ๑๓ ปีนะครับ เห็นกำนันบอกว่า ก่อนวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ก็แล้วแต่นะครับ ผมพูดตามหลัก วิชาการ ผมอยากจะยืนยันว่าสันตวิสัยหรืออหิงสา ที่สมบูรณ์จะนำไปสู่ชัยชนะที่สมบูรณ์เร็วกว่าปกติ

วิธีที่ไม่ใช้ความรุนแรงหรือที่เรียกว่าอหิงสา นั้น ถือเป็นอาวุธที่สุดยอดในการต่อสู้ในการขัดขืน ในการดื้อแพ่งต่อความชั่วร้าย และความไม่ ยุติธรรมจากอำนาจรัฐ นักต่อสู้จะต้องมีวินัยใน ตนเองต้องมีวินัยในการกำกับควบคุมตนเอง ดำเนินชีวิตเรียบง่าย ยอมรับโทษทุกขุทธานโดย ไม่หวาดหวั่น ไม่เกลียดชังใคร มุ่งก่อประโยชน์ให้ กับผู้อื่น ไม่เห็นแก่ประโยชน์ตอบแทนส่วนตน ยึดมั่นในความสัตย์จริง ความไม่รุนแรง ความไม่ กลัว การไม่ยึดติดกับความเป็นเจ้าของในสรรพ- สิ่ง ไม่เป็นขโมย ทำงานเพื่อยังชีพเท่านั้น ยึดใน

๐ การปฏิวัติโดยไม่ใช้ความรุนแรงไม่ใช่การยึดอำนาจ แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพ ซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการโอนอำนาจโดยสันติ (คานธี)

ความเสมอภาคของทุกศาสนา

เรื่องไม่กลัว ต้องเข้าใจว่านักต่อสู้ด้วยสันติวิธี ย่อมต้องถูกลงโทษจากผู้ที่ใช้ความรุนแรงหรือ อำนาจรัฐ หรือรัฐบาล หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เรา อาจจะบาดเจ็บ ถูกจับหรือล้มตายได้ มหาตมะคานธี พุดอย่างนั้น ที่ผมมาในวันนี้ก็เนื่องจากว่ามีการ ประกาศภาวะฉุกเฉินด้วยนะครับ เนื่องจากว่าผม เป็นนักอหิงสาตามหลักวิชาการ ลูกศิษย์มหาตมะ คานธีคนหนึ่งจากการเรียนหนังสือ ตามที่รัฐ ประกาศใช้อำนาจภาวะฉุกเฉินอย่างไม่เป็นธรรม กำนันสุเทพอภิบาลมา ๒ วันแล้ว ผมจึงต้องแฟง ไม่เชื่อ ไม่ฟัง ภาวะฉุกเฉินฉบับนี้ แต่ผมก็รู้ว่า พลเมืองดีในการแสดงอารยะขัดขืนหรือตี้อแฟง ต่อกฎหมายที่ไม่เป็นธรรมนั้น กฎหมายนั้นยังอยู่ เขามีสิทธิ์ใช้อำนาจตามกฎหมาย ผมจึงมีหน้าที่ รับทุกข์เหมือนท่าน ถ้าวันนี้จะถูกจับ ถูกคุมขัง ถูกตีจนบาดเจ็บ หรือถูกระเบิดจนตายก็ต้อง ยอมรับ ไม่ว่าจะวันนี้หรือเมื่อไหร่ ผมถือว่าเป็น โอกาสอันดีที่สุดในชีวิต ๖๖ ปีของผมนะจะได้มี โอกาสบาดเจ็บกับเขาบ้าง หรือถ้าได้ตายก็จะเป็น โอกาสสำคัญของชีวิตเหมือนกัน ถ้ามันไม่ไหว จริง ๆ ติดคุกกับเขาบ้างก็พอ

อันนี้ครับ ความรุนแรงนี้ มหาตมะ คานธี บอกว่าความรุนแรงไม่มีวันที่จะเอาชนะความบาป พยายามช้า เลวร้ายใด ๆ ได้เลย ถ้าเราใช้ความ รุนแรงต่อสู้กับความรุนแรง ในฐานะที่เป็นมนุษย์ ด้วยกัน เราก็ควรจะเคารพสันติในการต่อสู้ด้วย กันในทางตรงกันข้าม การไม่ใช้ความรุนแรงก็จะ เป็นการหยุดบาปพยายามช้าเหล่านั้นได้จบสิ้นอย่างถาวร เพราะว่าผู้ทำบาปพยายามช้านั้นได้ถูกเปลี่ยนไปแล้ว

โดยพลานภาพของความไม่รุนแรงของพวกเรา

ดังนั้นเราจึงจะต้องมีคุณสมบัติของคนมีวินัยใน การต่อสู้ ต้องไม่เห็นแก่ตัว ต้องเสียสละโดยไม่ หวั่นไหวต่อภัยที่จะเกิดกับเรา มีการต่อสู้อีกแบบ หนึ่งที่พูดกันมาตลอด ๒ เดือนเศษที่ผ่านมา ซึ่งเป็น ส่วนหนึ่งของอหิงสาเหมือนกัน ที่ใช้คำว่าอารยะขัดขืน หรือการตี้อแฟง หมายถึง การไม่เชื่อฟังแบบผู้ เจริญหรือผู้มีอารยธรรม เรียกกันทั่วไปในเมือง ไทยว่าอารยะขัดขืน นั่นก็ต้องใช้สันติหรืออหิงสา เป็นเครื่องมือเหมือนกัน ขัดขืนโดยสงบ โดยสันติ และยอมรับโทษถ้าจะเกิดกับตัวเรา วิธีนี้ภาษา อังกฤษเรียกว่าCivil Disobedience แปลเป็นไทย แล้วนะครับว่า เป็นอารยะตี้อแฟงหรืออารยะขัดขืน

เพราะเป็นการแสดงการขัดขืนหรือฝ่าฝืน แบบไม่รุนแรง โดยประชาชนพลเมืองผู้ซึ่งในยาม ปกติเป็นผู้เคารพกฎหมายเสมอมา กฎหมายที่ มวลมหาชนขัดขืน ไม่ยอมทำตามเป็นเฉพาะ กฎหมายที่เป็นอันตราย เสียหายต่อประชาชน เท่านั้น มันเป็นอารยะ เพราะฉะนั้นการขัดขืนจะ ต้องไม่ทำอะไรให้เกิดความรุนแรง ไม่ทำแม้ กระทั่งฝ่ายตรงกันข้ามหรือรัฐ หรือตำรวจให้เขา ต้องเกิดความอับอายด้วยซ้ำไป ขัดขืนก็เรื่องของ เรา ส่วนเขาจะอย่างไรก็ช่างเขา เช่น ไม่ต้องยืน ตะโกนด่าต่อว่าเขา ให้เขาจับ ให้เขาลากเราไปก็ จะเป็นอารยะขัดขืนที่มีอารยธรรม

มหาตมะ คานธี ต่อสู้รวม ๓ ช่วงประวัติศาสตร์ อินเดียน ๑๓ ปีครึ่งกว่าจะชนะ อังกฤษตี้อแฟง แพ้ ยิ่งลักษณ์ มีคำแนะนำในการแสดงออกซึ่งอารยะ ขัดขืนหลายข้อนะครับ ยกตัวอย่างให้ เพื่อท่าน จะปรึกษากำนันสุเทพแล้วเอาไปใช้ หรือบาง

๐ ถ้าคนที่ต่อสู้กับสิ่งแปลกประหลาดแล้วตายลง ถือว่าเป็นความกล้าหาญแล้วไซ้ การปฏิเสธที่จะต่อสู้และ ปฏิเสธที่จะยอมสยบให้แก่ผู้ยึดอำนาจ เป็นความกล้าหาญมากกว่า ความเข้มแข็งไม่ได้มาจากความสามารถทางร่างกาย แต่มาจากเจตนาธรรมที่ไม่มีอะไรมาครอบงำได้ (คานธี)

อย่างพยายามให้อยู่ ข้อ ๑. ให้คืนตำแหน่งหรือเกียรติยศ รางวัลต่าง ๆ ที่เคยได้รับจากรัฐบาล ยิ่งลักษณะ ๒. ให้ลาออกจากราชการ ๓. ให้ถอนตัวจากงานตำรวจ งานทหาร ๔. งดการเสียดภาษี ๕. ปิดโรงเรียนหรือไม่ไปโรงเรียน ๖. คำว่าบทรสถานิตยบัญญัติหรือรัฐสภา แต่ทั้งหมดนี้ไม่ใช่คำแนะนำของผมโดยตรง ผมคัดลอกมาจากหนังสือของมหาตมะ คานธี คำต่อคำ ยกเว้นเปลี่ยนคำว่ารัฐบาลอังกฤษเป็นรัฐบาลยิ่งลักษณ์เท่านั้นเอง

อหิงสาตามแบบของมหาตมะ คานธี บอกว่าให้ก่อตั้งและบริหารจัดการสถาบันใหม่ของมวลมหาประชาชนขึ้นมาแทนสถาบัน หรือองค์กรที่เราประท้วง ไม่รวมมือด้วยดังกล่าว กำนันสุเทพพูดถึงการตั้งสภาประชาชน หรือรัฐบาลจากบุคคลที่เป็นกลางเชื่อถือได้ ในรายละเอียดเราอาจจะถกเถียงกัน พอคุณสุเทพพูดถึง

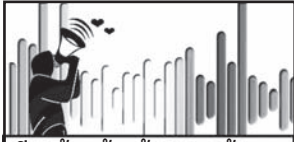
เรื่องนี้เมื่อ ๒ เดือนที่แล้ว ผมพลิกตำราของมหาตมะ คานธีที่บ้านมาอ่าน เหมือนกันเป๊ะเลยครับ แต่ว่าในฐานะที่เคยสอนเรื่องนี้มาก่อนที่คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ สมัยอาจจะสัก ๒๐ ปีมาแล้ว ผมก็อยากจะเสนอหรือเตือนว่า เราจะต้องมีความระมัดระวังมากในบางรูปแบบของกระบวนการต่อสู้กับรัฐบาลยิ่งลักษณ์นี้

เพราะว่าการต่อสู้ของเราถ้าดูตัวอย่างที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียก็อาจจะทำให้รัฐบาลที่โหดร้ายอ้างเป็นเหตุของการกระทำรุนแรงที่โหดร้ายมากขึ้นได้ และกำนันสุเทพบอกแล้วว่า จะต้องไม่ให้ประชาชนหรือมวลมหาประชาชนต้องเดือดร้อนทุกข์ยากมากเกินไปที่จะจำเป็นจากการกระทำของรัฐบาลผู้กดขี่ที่ผมพูดเรื่องอหิงสาทั้งหมดตั้งแต่พรรคแรกถึงพรรคสุดท้ายเมื่อก็นี้แปลมาจากหนังสืออหิงสาการต่อสู้อย่างสันติวิธี ของมหาตมะ คานธี ก็อบจะคำต่อคำ ยกเว้นวิธีการพูดเท่านั้นครับ

บทสรุป ทุก ๆ เวทีของการต่อสู้ ไม่ว่าจะฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรม มักจะมีคำพูดติดปากของทุก ๆ ฝ่ายว่า “ธรรมะต้องเอาชนะอธรรม” แต่ก็ทราบดีว่าทำแบบไหนเป็นธรรมหรืออธรรม มีพุทธภาษิตที่ระบุว่าฝ่าย “ธรรมะ” นั้นจะต้องปฏิบัติดังนี้คือ **พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงชนะคนไม่ดีด้วยความดี พึงชนะคนตระหนี่ด้วยการให้ พึงชนะคนพูดปดด้วยคำจริง**

แม้ฝ่ายมวลมหาประชาชนจะถูกยิง ถูกฆ่า ด้วยระเบิดสังหาร จนพากันบาดเจ็บล้มตาย วันแล้ววันเล่า แต่กำนัน สุเทพก็พยายามย้าเตือน จนแทบเป็นแผ่นเสียงตกร่องว่า “วันนี้เจ็บปวดกันทุกคนเพราะการกระทำโหดเหี้ยมอำมหิต ขอเรียกร้องว่า ทุกคนต้องมีขันติยึดมั่นการต่อสู้แบบสันติ ไม่ใช่อาวุธ-ความรุนแรงเปลี่ยนความเจ็บปวดเป็นพลังร่วมโค่นล้มระบอบทักษิณให้ได้เมื่อไหร่ที่เขาจะมาสลายพวกเรา ก็ให้พากันนั่งสวดมนตร์ ท่องบทอธิษฐานใจไว้ ไม่ต้องไปคิดต่อสู้อะไร แล้วเวทีอื่น ๆ เมื่อได้ข่าวก็ให้รีบออกไปช่วยกัน การไปช่วยไม่ใช่ไปตีกับเขาแต่เข้าไปช่วยเพื่อไปร่วมเป็นเพื่อนสวดมนตร์ด้วยกัน” นโยบายการต่อสู้ของกำนันสุเทพ น่าจะเป็นการยกระดับการต่อสู้ขั้นสูงสุด ที่สอดคล้องกับหลักการต่อสู้ของคานธีที่ระบุให้ “การไม่ใช้ความรุนแรง เป็นพลังยิ่งใหญ่ที่สุดที่มนุษย์มี อหิงสา มีอำนาจยิ่งกว่าศัตรารุชใด ๆ ที่มนุษย์จะคิดค้นได้ !” **๒**

๐ ความไม่รุนแรงเหมือนกับรังสีที่ใช้งาน จำนวนเพียงเล็กน้อยที่ใส่ไปในผู้ที่มีความประสงค์ร้าย ย่อมทำงานอย่างต่อเนื่อง เจียบ และไม่หยุดจนกว่าจะได้เปลี่ยนแปลงมวลเนื้อเยื่อที่มีโรคร้ายทั้งหมดเป็นเนื้อเยื่อที่มีสุขภาพดี ทำนองเดียวกัน ความไม่รุนแรงแท้จริงเพียงเล็กน้อยย่อมปฏิบัติงานด้วยวิธีการอันเจียบสงบ สูงส่ง มองไม่เห็น และยกระดับสังคมทั้งหมดให้มีความเท่าเทียมกัน (คานธี)

เสียงข้อย่างน้อยฝอยด้วยคน

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ได้นายกหญิงคนแรกแสนสมเพช
จ้องทำประเทศฉิบหายสิ้นดี
สองปีกว่าไม่พอ
ยังสะเออะเสนอน้ำารอบสองอีก

ปาฐกถารีย์ศานติปฏิวัติ

ไม่ต้องโกรธ แค่งโทษ เกลียดชังสุเจ้า !

สุดแสนประหลาดเหลือเชื่อ เมื่อสงครามโค่นล้มระบอบทักษิณกำลังซบเคี้ยวยกระดับเข้มข้น จัดหนักขึ้นทุกวัน กล้าเผชิญหน้าท้าทายประกาศภาวะฉุกเฉินอย่างฉุกฉะทุก ทุกข์ทุกเล ของรัฐบาลปูเน่ว่าไร่น้ำยาท่ามกลางบรรยากาศคอขาดบาดตาย สุ่มเสียงกับระเบิด อาวุธสงครามของฝ่ายโจรลับลวงพรางสร้างสถานการณ์ปานนั้น

ขณะเดียวกัน ยุทธวิธีสันติ อหิงสา ยังเป็นหลักยึดปักมั่น ไม่หลดพลาดทำรุนแรง จนตกเป็นเหยื่อให้รัฐมั่วเหมาเข้าพวกจลาจลเพื่อกวาดล้างต่อไป

งานปราบโจรรัฐบาลทรยศของมวลมหาประชาชน เกิดสัมฤทธิ์ผลก้าวไกลมาถึงวันนี้เกือบจะเบ็ดเสร็จเต็มแก่แล้ว นี่ต้องชูกยกยกนิ้วอ๊ไปให้ท่านกำนันสุเทพ ช่างฉลาดกล้าหาญพาหมู่ก้าวข้ามความกลัว ยังไม่พอ ต้องล้าหน้าก้าวข้ามความโกรธไปเลยอีกต่างหาก คงเหลือแต่เพียงปัญญาเจตจำนงเกลียดชังรังเกียจไว้ ไสหัวตัวจัญไรโสโครกพันแผ่นดินไทย ไปเป้ พอได้นะพี่น้อง...

เรียกว่า เจ้าอารมณ์โกรธแค้นแมนปานไหนไม่ต้องใส่ฟันไฟให้เผาหัวใจเราเอง ฉิบหายกูเองก่อนใคร โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า เพราะมันพาปัญญาวิปริตแน่ ๆ !

แม้เคราะห์ร้ายต้องผจญปีศาจเลือดเย็น
อำมหิตอย่างนังมารยิ่งลักษณ์ ก็ต้องใช้เป็นโจทย์
โคตรแพงเพื่อข้ามพ้นไปให้สำเร็จ ไม่หลงทางแข่งง
แข่งบ้าอะไรด้วยดอก ปล่อยให้ทักษิณยิ่งลักษณ์
บ้าอำนาจยักษ์เปรตขึ้นแท่นระดับโลก มันก็หนัก
แผ่นดินเกินทนแล้ว หรือมีใครจะชิงประธานชาย
ชี้หน้าคนไทยไปถึงไหนอีกพ่อเอ๋ยแม่เอ๋ย...

ยอดมหัสจรรย์สันตาทิวตน

เคราะห์ดีเหลือล้น ที่อยู่ยาไม่สิ้นคนดี พลัน
มีหมู่มวลมหาประชาชนลุกฮือขึ้นมาปราบรัฐบาล
โจรทันควัน โดยสันติ อหิงสา มีอาวุธนกหวีดปรี๊ดลู่
ชนิดวิเศษ วิสุทธิ์ วิศิษฐ์ ด้วยหมู่มวลชุมนุมมากกว่า
๕ ล้านคน นับว่ากู่หน้าคนไทย เราก็มืออะไรดีกว่า
ชาติไหนไม่ใช่เล่นเชียว...

ใครจะเชื่อ มวลพลังนกหวีด สันติ อหิงสาจะ
สามารถขับไล่รัฐบาลถ่อยจนสุดซอย กระทั่ง
คอยวันชนะ ปิดบางกอก เปิดทางออกประเทศใหม่
(SHUTDOWN BANGKOK-RESTART THAILAND)

ธรรมฤทธิ์ ความสงบ สยบความรุนแรง เริ่ม
ล่าแดงอาณูภาพมาแล้วตั้งแต่ครั้งพันธมิตร ๆ ชูธง
สันติ อหิงสา ปราศจากอาวุธ จนชนะร้ายทางมาตลอด
ยิ่งกำนันสุเทพมาต่อยอด รวมหมู่มวลมหา
ประชาชน ยิ่งพิสูจน์ประจักษ์แจ้งธรรมานุภาพ
ปราบมารปีศาจได้ขนาดไหน จึงมั่นใจได้เลยว่า สันติ
อหิงสา เป็นอาวุธดีสุดของมนุษยชาติเป็นการ
ก้าวข้ามสงครามอาวุธ เช่นฆ่ากันเช่นสัตว์นรกดังที่
รัฐบาลถ่อยเถื่อนพวกทักษิณทำไม่เลิกตามสันดาน

ถึงแม้กองทัพนกหวีดต้องโดนปลิดชีวิต
คนแล้วคนเล่า บาดเจ็บอีกหลายสิบชีวิต เราไม่เคย
แก้แค้นเอาคืน ยังยืนยันขันติ คงมั่นสันตอหิงสา
กล้าตายเพื่อเสียสละ นำประเทศสงบสุขกลับมาเสียที่

นำบุชาน้ำใจพลพรรคนกหวีด ที่ยืนหยัดสันติ
อหิงสา เข้มแข็งตามแกนนำ กำนันย้านักย้าหนา
ตลอดเวลา คำพระว่าไว้ แต่ไหนแต่ไร เหวไม่มี

ระงับด้วยการจองเวร !

คนดีถึงไม่สู้รบแบบลัทธิ ชนมนุษย์ต้องสู้ด้วย
ปัญญาอดทน มวลชนพลังนกหวีดต่างรู้รักสามัคคี
น้ำหนึ่งใจเดียวกัน ยิ่งได้กำนันชื่อสุเทพ จาก
สุราษฎร์ เมืองคนดี เลย์ยิ่งดีเหมือนฟ้าลิขิต

ไทยนี้รักสงบ แต่ถึงรบไม่ขลาด เมื่อฉลาด
รบโดยสงบสันติจึงไม่มีวันแพ้ เพราะธรรมะยอม
ชำระธรรมเสมอ

มวลมหาประชาคนกหวีดต่อสู้โดยสงบ
ขับไล่ทรราช จะแพ้ชนะตัดสินกันที่ความถูกต้อง
ของฝ่ายไหนกันแน่ จักครองใจมวลมหาประชาชน
เสียข้างมาก ใช้หรือไม่ ?

สงครามตัวแทนท้าชนตัวจริง

นางยิ่งลักษณ์ท่องแต่คาถา ฉันทมาจากเลือกตั้ง
แล้วถือดีมีสิทธิ์อยู่ในอำนาจทั้ง ๆ ที่ขาดความ
ชอบธรรมสำคัญ ๆ ตั้งแต่กรณีออกกฎหมาย
นิรโทษล้างผิดทักษิณ ๆ ทำจํานำข้าวเจ็งกว่า
ห้าแสนล้าน โดยเฉพาะไม่รับคำตัดสินศาลรัฐธรรมนูญ
เผด็จการรัฐสภาทักษิณสั่ง ยิ่งลักษณ์ทำโดย
ไร้สำนึกผิดชอบชั่วดี ประชาธิปไตยผีเปรตทุเรศ
ปานนี้ พวกแดงแปลงสีขาวยุทธนงกันมาตลอด
ได้ใจ โฉนเข้าข้างโคตรโกง คู่มือปริญญาหรูแต่
ไร้ยางอายหิริโอดตบปะ อวิชชา เห็นกงจักรเป็น
ดอกบัว แก้วตัวให้ฟังหน่อย... เพื่อเข้าจะรักทักษิณ
ตามมิถจจารย์ด้วยคนบ้าง !

รู้สึกผิดหวังเต็มทนกับวิปริตปัญญาชน
มโนธรรมสำนึกมันหล่นหายไปไหน เมื่อไหร่หนอ

พวกจุดเทียน หมายถึงทางสว่างให้มวล
กองทัพนกหวีดหยุดชุมนุมเสีย เพื่อหมดเหตุรุนแรง
ชวนใช้ประชาธิปไตยเลือกตั้งเป็นทางออกประเทศ

**โธ่ถึง ! เลือกตั้งโหลยโหล ได้นายกหญิง
คนแรกแสนสมเพช จ้องทำประเทศฉิบหายสิ้นดี
สองปีกว่าไม่พอ ยังสะเออะเสนอนหารอบสอง
อีก พอทันทีเถอะ รัฐบาลโจรเพื่อไทย...**

ประชาชนไม่บ้องตื้นเป็นไทยเฉยต่อตั้งเคย

ฐานะพลเมืองดี ต้องทำหน้าที่เจ้าของอธิปไตย
ตัวจริงโดยโตดมามชุนมโล่ตะเพิดตัวแทนทรยศ

คือ ประชาธิปไตยทางตรงของสังคม มีมา
ก่อนร้อนชะไร ตั้งแต่เดิมประชาคมหมู่เหล่า ย่อม
พากันยกผู้หนึ่งนี้เป็นหัวหน้าเผ่าเจ้าเมืองเจ้าแผ่นดิน
ตามที่มหาชนเห็นชอบควร

ด้วยเหตุนี้ มติประชุมชนผู้ประท้วงจึงนับ
เป็นประชาธิปไตยพื้นฐานชั้นหนึ่ง ต่อมาถึงค่อยมี
สภาตัวแทนเกิดขึ้น เสร็จแล้วรัฐสภาจะมาผูกขาด
การเมืองเรื่องพวกกูเท่านั้น ไม่เห็นห้วงมหาชน
นอกสภาเสียเลย เล่นดูถูกเป็นการเมืองข้างถนนบ้าง
อ้างปัญหาไหน ๆ ต้องมาขึ้นโต๊ะเวทีสภาผู้แทน
แก้ไขเอาเข้าจริง ก็ได้แต่แหล่ ดีแต่พูด เช่นเป็นมาเห็น ๆ อยู่

อนึ่ง การเมืองเป็นเรื่องเสียสละ ชั้นอาสา
รับใช้ส่วนรวม อารยะสากลประเทศเขาเปิดหมวก
กลางายจะตายไป ในขณะที่นางปมุดอยู่แต่รู้ไหนถึง
ไม่ยอมรับรู้กติกาความเชื่อถือไว้วางใจที่หมดหาย

เมื่อคนตั้งห้าล้านสิบล้านประท้วง ทวงคืน
อำนาจ ยังทำหูหนวกตาบอด ไม่ยอมรู้ลี้กัฏฐา จะ
ดันทุรังให้คนเกลียดชังทั่วแผ่นดินอีกเท่าไรร่อน
มันน่าสงสาร ชวนสมเพศเวรกรรมมนุษย์สุดกำลัง
คงได้แค่ปลงอนิจจัง ทุกขัง ลัฟเพ ลัตตา...

ดังนั้น งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา ทว่ายิ่งลักษณ์
ไม่ยอมออกโดยดี มันฟ้องอยู่ในที่ว่าผิดธรรมดา
สุดสาหัสจนไม่รู้ตัวอีกต่างหาก

ทำดีมีผลบนแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์

ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป ใคร ๆ คง
เคยได้ยินบ่อยในยุคการเมืองถ่อยเถื่อน ดังเช่น
บางคนคุยโอ่ อดทนเป็นขี้ข้าทักษิณ นึกว่าโก้ชะ
เหลือเกิน บ้างประกาศหยา ข้ำได้ดีวันนี้เพราะพี่ให้

มาถึงวันนี้ ประเทศไทยทนจนเหวนรอกต่อไปไม่
ไหว ต้องทะเล่สิ่งต้นตัว พลิกฟื้น เลิกตักดาน พอกันที
กับเผด็จการรัฐสภาในคราบประชาธิปไตยทุนสามานย์

ทักษิณกำลังถูกเวรกรรมไล่ล่าตามทัน เป็น
ล้มภเวสีเร็วร้อน อยู่ร้อนนอนทุกข์ แม้จะรวย

ล้นปล้นชาติกว่าสิบปี มีเงินใช้ผีไม่แบ่ง บงการอยู่
นอกประเทศ มีอำนาจบัญชาการรัฐบาลหุ่นเชิด
เบ็ดเสร็จ ทำมาหาโกงบ้านเมืองเหมือนแผ่นดิน
ไทยเป็นของชินวัตรถือหุ่นใหญ่สุด

คนไทยค่อย ๆ รู้ทันทักษิณโคตรโกง โกงทั้งโคตร
ชัดแจ้วขึ้นเรื่อย ๆ ต่างแนบอก เพียงขาดผู้นำต้นน้ำดี

มามีจังหวะเหมาะเจาะ เมื่อนายสุเทพ เทือก-
สุบรรณ นักการเมืองคร่ำหวอดเชี่ยวชาญดินใน
แวดวงการเมืองน้ำเน่า วันดีคืนดี หนีไม่ไหวกับสภา
ชี้เรื่อนโดดมาต่อสู่การเมืองนอกสภาต้าน กฎหมาย
ปรองดองล้างผิด

เดชะบุญ ขณะที่แนวร่วมหลายคณะปฏิเสธ
ระบอบทักษิณ หมายถึงรูปเสียใหม่ต่างขับเคลือน
สอดประสาน กำนันสุเทพล้มผัสตั้งรู้ไปกับมวลมหาชน
ร่วมด้วยช่วยกันปฏิวัติประชาชนเพื่อปฏิรูปประเทศ

ทำไปทำมา ปรากฏการณ์แม่น้ำร้อยสายไหล
มาบรรจบ พบรวมเป็นหนึ่งเดียว จากม้ามิดนอก
สายตา กำนันสุเทพกลายเป็นผู้นำโดดเด่นฐานะ
เลขาธิการ กปปส. ในฉับพลัน กระทั่งสามารถนำ
พาชุนม บังเกิดหมุมวลมหาประชาชนล้มหลามเรื่อน
ล้าน นับตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๕๖ เป็นต้นมา

แข่งเรือแข่งพายพอไหว แต่แข่งบารมีมิใช่
กำนันสุเทพเหมือนซาโตริ เกิดดวงตาเห็นธรรม
ดังดอกบัวปริมน้ำ เพียงต้องแสงส่องอุทัยแรกอรุณ
ได้แบ่งบานพินน้ำ ประมาณนั้น

เหตุปัจจัยการปฏิวัติพลิกผันของท่านกำนัน
อนุমানตามปรากฏบูรณาการปลายน้ำน่าเชื่อ
ด้วยอานิสงส์มงคลล้ำค่า คือ หันหลังให้กับหมู่
พาลชน คบหาเสวนาเหล่าบัณฑิต เช่น มวลมหาชน
คนดีที่ราชดำเนิน เป็นต้น

เฉพาะอย่างยิ่ง เดินหน้าร่วมวงไพบูลย์
สามัคคีชนคนดีซึ่งเลือกข้างในหลวง ห่วงส่วนรวม
ร่วมกำจัดคนพาล อภิบาลคนดีของประชาชน
เป็นสำคัญ อันจัดเข้าเป้าหมุมวลมิตรดี สหายดี
มีสังคมสิ่งแวดล้อมดี คือ ประเทศไทยอันสุขสงบ

ปรากฏการณ์กำนันสุเทพ นับว่าตรงข้ามกับ
ทักษิณตั้งฟ้ากับเหว เริ่มต้นกำนันตัดขาดพรรคใน

วงการเมืองน้ำเน่าเด็ดขาด หลังปฏิรูปสำเร็จ
ไม่รับตำแหน่งการเมือง วางมือหมด

ในขณะที่ทักษิณ แรก ๆ ชวนคนดีร่วมวงด้วย
ทำไป ๆ คนดีที่รู้ทันหันหน้าหนี ส่วนเลื้อลิ่งที่
กระตือรือร้นอยู่ด้วยตรึม **ทักษิณกล้าใช้อันธพาล
ตั้งแกนนำโจรเผาเมืองเป็นรัฐมนตรี**

ด้านเสี่ยสละ กำนันกล้าจน ควักทูนตัวเอง
จ่ายเพื่อภารกิจอันยิ่งใหญ่ ส่วนทักษิณเริ่มต้นรวย
ไม่กี่หมื่นล้าน ยิ่งทำการเมืองนานปียิ่งรวยล้าน
ไม่เสร็จ หาประโยชน์ทับซ้อน ทุจริตเชิงนโยบาย

สุดท้ายหนีไม่พ้น คนสาปส่งทั่วเมือง เลื้อแดง
เคยจ้างเข้าม็อบต่างหน้าหน้าไม่เอาด้วย จน
หมดท่าจัดตั้งแข่ง

เพราะฉะนั้น ใครโก่งปวงชน ย่อมบาปหนัก
ทวีคูณจากที่โก่งเอกชน ในทางกลับกัน ผู้เสี่ยสละ
เพื่อมหาชนของแผ่นดิน อาณิสงส์บุญยอมใหญ่หลวง
เช่น กำนันสุเทพทำบุญใหญ่ไต่จ่ายราวพลิกฝ่ามือ
บารมีเก๋าหนุนส่งพาทำบุญมือขึ้นด้วยเป็นแน่

สงครามเทพผจญนางปีศาจ กำลังขับเคี่ยวอยู่
นี่ เป็นตัวบ่งชี้ชัดลึกลับธรรมว่า ฝ่ายโจรร้ายย่อมแพ้
ภัยตนเอง แผ่นดินจะสูงขึ้น ประเทศจะเปลี่ยน
ผ่าน ก้าวหน้าขนานใหญ่ตามมโนธรรมสำนึกดีที่
พลิกฟื้นคืนตัวเกินคาดหมาย

ขอบคุณบุญใหญ่งานแผ่นดิน

งานทวงคืนอธิปไตยของปวงชนจากรัฐบาล
โจร กำลังเร่งปิดเกมด้วยวาระชั้ดตาวนกรุงฯ
เป็นศึกแตกหักสงครามสุดท้าย ที่ตัดสินชะตา-
กรรมประเทศ

มวลมหาประชาชนจะปราบรัฐบาลทรยศ
ให้หมดสภาพเรียบบร้อยเมื่อไหร่

จุดชุมนุมใหญ่ปักหลักกลางกรุงทั้ง ๑๑ แห่ง เป็น
ฐานปฏิบัติการรบของกำลังนททิตเป็นทั้งชุมชน
พร้อมป้อมค่ายป้องกันภัยอันธพาลการเมือง มีเวที
ศูนย์เรียนรู้การเมืองอย่างสำคัญ นับว่าพร้อมสรรพ
อะไร ๆ หลาก ๆ อย่างที่จำเป็นในการขับเคลื่อน
ขบวนต่อสู้คดีปฏิวัติ ด้วยมวลสันตปาฏิหาริย์ประชาชน

พัฒนาการของกระบวนการกลุ่มชุมนุมต่าง ๆ
กลางกรุง เจริญรุดหน้าเรียบบร้อย นำประหลาดใจ
ผู้คนร้อยพ่อพันแม่แห่มาอยู่ร่วมกัน ด้วยวิถีชีวิต
มากน้ำใจ เอื้ออาทรแบ่งปันกินใช้เช่นเครือญาติ

ยิ่งต้องมาระดมกำลังขับไล่ทรราช ตัวบ่อนทำลาย
ชาติ ปล้นประชาชน ลำพังเอ่ยถึงประเด็นการเมือง
เป็นเรื่องยุ่งตายเป็น พาลชวนเครียดขุ่นมัวได้ง่าย ๆ

แต่ในที่ชุมนุม ผู้คนทุกฐานะอาชีพเพศวัย
ต่างรื่นเริง รู้เรารู้เขา เข้าใจเท่าทัน มากันได้ทุกวัน
ไม่เบื่อง่าย ติดตามสถานการณ์ ร่วมกิจกรรม
เคลื่อนไหวอย่างสันติ เป่านกหวีดที่นั่นนี่ มีแปลก
ใหม่ ตื่นเต้นเร้าใจ ได้ทำหน้าที่พลเมืองดี

โดยเฉพาะกำนันสุเทพ กลายเป็นผู้นำขวัญใจ
มวลมหาประชาชนอย่างสำคัญ จนได้รับยกย่องให้
เป็นบุคคลแห่งเอเชีย นี่เป็นอาณิสงส์มากบุญบารมี
เหนือชั้นกว่าสมัยทำงานการเมืองเก่าก่อนเยอะเลย

การร่วมประชุมประท้วงชุมนุมการเมืองต่าง ๆ
จึงนับเป็นงานบุญ วิวัฒน์พลเมืองด้านจิตวิญญาณ
เสี่ยสละ ชำระกิเลส และสร้างภูมิปัญญาสังคม
เศรษฐกิจการเมืองครบเครื่องบูรณาการชีวิตปฏิบัติจริง

ปรากฏการณ์มวลมหาประชาชนโค่นล้มทรราช
ที่กำลังปิดเมืองโลปู สะท้อนให้เห็นคนไทยที่เคยเป็น
ไทยเฉย ไม่สู้เอาไหนในเรื่องบ้านเมือง อ่อนชาตินิยม

ครั้งเกิดสถานการณ์เดือดร้อน ผู้มีอำนาจขาด
สำนึกผิดชอบชั่วดีอย่างแรง ขึ้นให้หยุดต่อ ยิ่งทำ
พินาศมโหฬาร พอถึงจุดเกินทนไหว บทคนไทย
ต้องลุกขึ้นสู้ ก็สู้รบได้อย่างสงบ สัมผัสमान
สามัคคี มีน้ำใจเสี่ยสละ กล้าให้กล้าทนน่าทึ่งไม่เบา

แม้วิบากกรรมประเทศ คนไทยต้องรับ
เคราะห์สาหัสกับพวกชาติชั่วร่วมแผ่นดินกินโกง
แต่วิกฤตนี้ก็จุดสัญญาณปลุกไทยเฉยให้ตื่นตัว
ขนานใหญ่เกินคาดฝัน จนเกิดคุณูปการใหญ่หลวง
เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศพอกันทีโคตรผีเปรต

เมืองไทยเคราะห์ดีเหลือเกิน ที่ไม่ต้องเจอ
ชะตากรรมแพ้สงคราม เป็นขี้ข้าต่างชาติ เลยอาจ
เจริญช้ากว่าเพื่อนบ้าง แต่สิบปีหลังนี้คนไทยกลับโดน
เผด็จการทักษิณกดขี่ขายชาติชะเอว ไล่ยั้งลักษณะ
ล้างบางทักษิณเสร็จเมื่อไหร่ เมืองไทยฟื้นแน่ทันที **๓**

บทความพิเศษ

● บุญถึง ลือชา

แนวคิดของนักธุรกิจข้ามชาตินับวันจะสวนกระแส
กับความคิดของมวลมหาประชาชนส่วนใหญ่ของแผ่นดิน
ที่ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง สุขสงบ
ภายใต้เงาของธรรมชาติที่เป็นที่พึ่งหลัก

คอร์รัปชันซากเนาที่เรื้อรัง

๑.ภาพลักษณ์การคอร์รัปชัน

ปีนี้เป็นปีที่มีการรณรงค์ปราบปรามคอร์รัปชันอย่างกว้างขวางรวมถึงปลูกฝังให้ความรู้แก่เยาวชน การให้ความเห็นของผู้หลักผู้ใหญ่ในบ้านเมือง การทำโฆษณาตามสื่อต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นคนในสังคมได้รับรู้ ตระหนักถึงพิษภัยที่จะมีตามมาจากการคอร์รัปชัน

แท้จริงการคอร์รัปชัน ได้มีการพัฒนาตัวของมันมาอย่างต่อเนื่อง ตามระบบทุนนิยมที่ใช้เงินเป็นเครื่องมือในการพัฒนาลังคม การก่อสร้าง โครงสร้างพื้นฐาน พัฒนาระบบเศรษฐกิจ เพื่อให้ประเทศตนเองเป็นเจ้าโลกในที่สุด

การเติบโตในระบบเศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง แม้กระทั่งการพัฒนาเทคโนโลยีในยุคสังคมดิจิทัล จึงมีเงินเป็นปัจจัยชี้ขาด

ขณะเดียวกันเงินก็คือตัวทำลายล้างทรัพยากร

ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม เพื่อสนองตอบกิเลส ตัณหาของมนุษย์ ตราบใดที่คนยังไม่รู้จักคำว่า พอ และการแข่งขันกันที่จะเป็นเศรษฐกิจอันดับหนึ่งของโลก

ถามว่า การคอร์รัปชัน จะหมดสิ้นไปจากแผ่นดินไทย ในยุครัฐบาลยิ่งลักษณ์ใช่ไหม หลังจากได้มีการรณรงค์ต่อต้านกันอย่างจริงจังและต่อเนื่อง น่าจะเป็นการประโคนข้าว เล่นดนตรีเพื่อสังสรรค์นันทนาการเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เพื่อให้ประชาชนคนไทยได้รับรู้ว่า รัฐบาลได้กระทำแล้วนะ ในสิ่งที่คนในสังคมพึงประสงค์

แล้วอีกไม่นานก็จะกลืนหายไปกับกาลเวลา เหมือนดังรัฐบาลทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา ที่ประกาศเจตนารมณ์จะปราบปราม การทุจริตคอร์รัปชันให้สิ้นซาก แต่แล้วทุกอย่างก็กลืนหายไปกับสายลม

แท้จริงการคอร์รัปชันไม่ได้หายไปไหน มันคือ

เลือดเนื้อชีวิตเดียวกันกับระบบทุนนิยม น่าจะเป็นเส้นเลือดใหญ่ ที่ให้ชีวิตกับระบบทุนนิยม อย่างเหนียวแน่น

เมื่อรัฐบาลเป็นรัฐบาลคนมีเงิน คิดหรือว่าคอร์รัปชันจะหายไป ไม่จำเป็นต้องใช้สมองคิด ทุกคนก็น่าจะตอบได้

คนมีเงินต้องใช้เงินเป็นเครื่องมือ สร้างสรรค์ ต่อเติมธุรกิจตนเองให้กว้างขวางใหญ่โตมากยิ่งขึ้น ใช้เงินเพื่อจะสยบภาคีรัฐ ใช้เงินเพื่อกวาดเส้นทางขวากหนามที่เป็นอุปสรรค ใช้เงินเพื่อสร้างบริวารวานเครือ ใช้เงินเพื่อพัฒนาเทคโนโลยี เพื่อให้โลกทั้งใบตกอยู่ในอุ้งมือของข้าคนเดียว

นี่คือแนวคิดของนักธุรกิจข้ามชาติ ที่นับวันจะสวนกระแสกับความคิดของมวลมหาประชาชน ส่วนใหญ่ของแผ่นดิน ที่ใช้ชีวิตอย่างพอเพียง สุขสงบภายใต้เงาของธรรมชาติที่เป็นที่พึ่งหลัก

ในอดีต สังคมไทยเคยล้มผัสกับแผ่นดินที่ปราศจากการคอร์รัปชัน สังคมการเมือง การปกครอง เศรษฐกิจ เต็มไปด้วยความบริสุทธิ์สดใส

เรานึกถึง บุญแห่ง ทองสวัสดิ์ ม.ร.ว.เสนีย์ ปราโมช เทียม ไชยน์นทน์ โถง สุวรรณทัต นักการเมืองที่เล่นการเมืองเพื่อชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง ลีลาการหาเสียง อย่างเก่งก็แค่แจกปลาหู หรือไม่กี่รองเท้าแตะ แจกก่อนเลือกตั้งข้างหนึ่ง แล้วก็หลังเลือกตั้งอีกข้างหนึ่ง

บางท่านต้องใช้ลีลาความเป็นม้าชาติอาชานาย มีภรรยาหลาย ๆ คนในหลายหมู่บ้านตำบล เพื่อสร้างบริวารวานเครือ มาเลือกตนให้ก้าวขึ้นไปบนเส้นทางการเมือง

ในยุคนั้น ไม่มีข่าวการซื้อสิทธิ์ขายเสียง คะแนนละพันสองพันบาทไม่ได้ยินข่าวนักการเมืองล้วงลูก ก้าวก้าวข้าราชการประจำ รัฐมนตรีจะเป็นผู้กุมนโยบายการบริหารประเทศ และกำกับดูแลเฉพาะ ข้าราชการผู้ใหญ่ระดับปลัดกระทรวง อธิบดีเท่านั้น

ข้าราชการบางคนเป็นแบบอย่างให้ผู้คนเคารพเทิดทูนทั้งแผ่นดิน ในความสะอาดหมดจด

ทำเพื่อชาติบ้านเมือง อย่าง ดร.ป๋วย อึ๊งภากรณ์ อดีตผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย รวมถึงข้าราชการผู้ใหญ่บางท่านที่นั่งรถเมล์ไปทำงาน

นี่คือสังคมที่ปราศจากการคอร์รัปชันเกือบจะสิ้นเชิง

ทุกองคาพยพทำเพื่อชาติบ้านเมืองอย่างแท้จริง เราจึงได้ยินเพลง เขาพระวิหารเป็นของไทย กระหึ่มไปทุกสถานีวิทย์

แต่ทุกวันนี้ กลิ่นอายความรักชาติ รักแผ่นดิน กำลังจะกลืนหายไปกับกาลเวลา

ทุกคนทำงาน เพื่อตนเอง เพื่อยศ เพื่อตำแหน่ง เพื่อความร่ำรวยแบบล้นฟ้าล้นดิน

บางครั้งก็พร้อมที่จะขายชาติบ้านเมือง ขายแผ่นดิน เพื่อธุรกิจของตนเอง โดยอ้างเศรษฐกิจไร้พรมแดน ความเป็นชาติต้องหมดไป เราจะต้องเปิดประตู สู่อาเซียน เพื่อความเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ

นี่คือเส้นทางแห่งการทำลายล้างทรัพยากรธรรมชาติอย่างขนานใหญ่ ภาวะวิกฤติธรรมชาติจะมีตามมาในไม่ช้า เมื่อมนุษย์ ไม่มีใครที่จะยอมรับ คำว่า “พอเพียง”

ดังนั้น เด็กยุคใหม่ จึงเกิดกระแสความเห็น “การคอร์รัปชัน” ไม่ผิด ผู้ใหญ่ของบ้านเมืองสามารถคอร์รัปชันได้ หากจะสร้างสรรค์ให้ชาติบ้านเมืองเจริญงอกงามทางด้านวัตถุ

นี่คือความขัดแย้งของคนในสังคม ที่นับวันจะถ่างขึ้นทุกวัน ระหว่างคนสองกลุ่มสองความคิด กลุ่มหนึ่งพลังเจียบ เชื่อมั่นในความดีงาม พลังแห่งธรรมชาติ คือพลังแห่งการสร้างสรรคโลก กับอีกกลุ่ม ที่คิดว่า พลังแห่งเงินตราเท่านั้นที่จะพาประเทศชาติไปในโลกแห่ง ความศิวิไลซ์

ดังนั้น คอร์รัปชันจึงคือเครื่องมือหนึ่งของการต่อเติมความฝันของกลุ่มบุคคล ที่คิดว่าเงินคือพระเจ้า และคนกลุ่มนี้ ปัจจุบันคือกลุ่มบุคคลที่ครอบบ้านครองเมือง ครองแผ่นดิน ครองเส้นเลือดแห่งเศรษฐกิจอยู่ในเวลา ณ ขณะนี้

๒

การเดินทางไปต่างประเทศเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า
ผลประโยชน์มากมายมหาศาล...
แต่อย่าตื่นเต็นว่าประเทศไทยได้เหนือ ๆ จะได้ก็เศษเนื้อ
แต่แก่น ๆ นั้น ตระกูลชินวัตรดักดวงไปเต็ม ๆ !

เหตุใดนายกฯ ต้องไปนอกบ่อยบ่อย!

ดู ช่างให้ดูทาง ดูนางให้ดูแม่ ดูแนว ๆ ให้ดูทักษิณ
ขบขันกันไปทั่วโลก เมื่อรัฐบาลแห่งประเทศไทย
ต้องเดินตามกลเกมของทักษิณ

“หากผมไม่มีความสุข ก็อย่าหวังประเทศไทย
จะมีความสุข!” ใครเอ่ย เจ้าของวาทะอสุรกาย
ขนานแท้ ?

จำได้ไหม ป้ายหาเสียงพรรคเพื่อไทย “**ทักษิณ
คิด เพื่อไทยทำ**”

เห็นหรือไม่ เวทีปราศรัยพรรคเพื่อไทยโชว์
รูปทักษิณ อะร่าอร่าม

๒๐ คำถาม กระทรวงใด ทักษิณยึดถือเป็น
อันดับ ๑ ! คำตอบก็คือ **กระทรวงต่างประเทศ !**

คนไทยยังวุ่นวาย กระทรวงคมนาคม-เกษตร-

การศึกษา - อุตสาหกรรม ยังเป็นนักการเมืองมือละอ่อน !

ทักษิณก้าวข้ามประเทศไทยไปนานแล้ว !

สุภาชิตเก่า ๑๐ พ้อคำไม่เท่า ๑ พระยาเลี้ยง
แต่สุภาชิตโลกทุนนิยมเปลี่ยนไปแล้ว

“๑๐ พระยาเลี้ยง ไม่เท่า ๑ พ้อคำ”

เพียงอำนาจเงินก็สามารถซื้อคนทุกหน่วยงาน

ทหารทุกกองทัพให้สยบ ให้นิ่งให้ประจบสอพลอ

เมื่อ “เงินจ้างผีให้ไม่แบ่งได้” แล้วจะเหลืออะไร ?

เมื่อ “ยิ่งลักษณ์” เป็นนายกฯ ตามบัญชา
จากดูไบก็ไม่ต้องทำอะไรมาก เพราะทีมงาน
การเมืองแข็งแแกร่งสุดยอด ๆ

แต่นิสัยพ้อคำ ย่อมไม่ยอมให้ลูกหลานอยู่
นิ่งเฉย เกียจคร้าน ต้องรู้จักทำงานหาเงิน หา

ประโยชน์ให้แก่วงศ์ตระกูล

เพราะเหตุนี้ แผนเชื่อมสัมพันธ์กับต่างประเทศ จึงกำหนดขึ้นแทบทุกอาทิตย์

มากจนน่าตกใจ เพราะนับแล้วมากกว่าการ เข้าประชุมในรัฐสภาของนายกฯ ซึ่งเป็นเรื่อง สำคัญกว่าเสียอีก !

“ทักษิณ” ประมาทหรืออาจไม่สนใจ “งาน บริหารเมืองไทย” เพราะลูกน้องเต็มพริบทำแทนได้ แต่ที่แหละ “สี่ขาขี้รู้พลาด นักปราชญ์ขี้รู้พลัง กิ่งก้อยขี้หล่นลงกะละมัง !”

ปรัชญาการบริหารองค์กรมีเซ่ใจดี - ใจดี - ใจดำ แต่ผู้บริหารก็ต้องอยู่ประจำพื้นที่!

การไปโน่นไปนี่ องค์กรยอมเสื่อมโทรมเป็นธรรมดา เปรียบสถานศึกษา ผู้อำนวยการไม่ค่อยอยู่ วัน ๆ ไปโน่นไปนี่ ไม่ค่อยอยู่ในพื้นที่

โรงเรียนไม่มีเจริญ !

ยังไม่เคยศึกษา “การบริหารด้วยเท้า” ก็ยัง ล้มเหลว องค์กรเสื่อมโทรม - ช่งกะตาย อยู่แค่ รอดตายก็เพราะผู้บริหารไม่หมั่นเยี่ยม หมั่นลงพื้นที่

พลังผู้บริหาร เป็นพลังมหัศจรรย์พันลึก เหยียบตรงไหน ที่นั่นมีชีวิตชีวา

ที่เซ็ง ที่ซึม ที่เฉื่อย ก็กระฉับกระเฉง

“หัวโขน” ยังเป็นสิ่งสำคัญในการบริหาร ลำพองมีทิมเวิร์ค แข็งแกร่ง ไม่พอหรอก “หัว” ต้องประจำพื้นที่ หมั่นเดิน หมั่นเยี่ยม หมั่นตรวจ !

ประเทศไทยตกต่ำ ใครตกใจ...ไม่มี !

นี่แหละมุ่งแต่ครองอำนาจ แต่ไม่สนใจ การบริหาร ก็มีแต่เจ๊ง !

นักการเมืองทั้งหลายแทบจะมีชีวิตเหมือน กากฝาก แค่อยู่ออดไปวัน ๆ

บางคนเลื่อนชั้น กลายเป็นรัฐเป็นมะเร็ง !

ประเทศไทยวันนี้จึงเป็นแค่บริษัทยักษ์ใหญ่ ที่มีทรัพยากร มีผลประโยชน์มากมาย ให้อสุรกาย ยักษ์มารเข้ามาตักตวง

“ทักษิณ” ก้าวข้ามประเทศไทยไปนานแล้ว เพราะเหตุนี้

- จึงต้องการให้เมืองไทยร่วมเป็นภาคี FTA

- คำว่า “รักชาติ” กลายเป็นคำต้องห้าม - คร่ำครึ
- โจรก่อการร้ายภาคใต้ระเบิดอย่างรุนแรง
- การโจมตีสถาบันกษัตริย์ในเว็บไซต์
มากมายมหาศาล

- การทุจริตคอร์รัปชันสูงลิ่วยิ่งกว่ายุคสมัยใด
- การกดขี่แรงงาน ก็สูงยิ่งกว่าสมัยใด

การเดินทางไปต่างประเทศเป็นการลงทุน ที่คุ้มค่า ผลประโยชน์มากมายมหาศาล

- ไปเป็นหมู่คณะ ค่าเดินทางเบิกราชการได้หมด
- ย่อมมีโอกาสพบพ่อค้าวาณิช พบตัวแทน
ต่างประเทศที่มีหน้าที่เรื่องค้าขาย

- เชิญเขามาลงทุน
- ให้เขาเชิญเราไปลงทุน
แต่ทั้งหมดนี้ อย่าตื่นตื่นว่าประเทศไทยได้เนื้อ ๆ
**จะได้ก็เศษเนื้อ แต่แก่น ๆ นั้น ตระกูล
ชินวัตรตักตวงไปเต็ม ๆ !**

เป็นไปได้ไหม ในแต่ละประเทศที่นายกฯไป เชื่อมมิตร

ลองสรุปดูว่า ได้อะไรเข้ามา ให้อะไรออกไป ?
รู้แล้วจะหนาว !

แต่คนของ “ชินวัตร” ฉลองแล้ว ๆ เล่า ๆ
เงินต่อเงิน ธุรกิจต่อธุรกิจ

**ค้าขายส่วนตัวผ่านรัฐบาลไทย โอกาสดี
ขนาดนี้ไม่มีอีกแล้ว**

น้ำขุ่นให้รีบตัก
ฉากหน้าไปเพื่อประเทศไทย แต่ฉากหลัง
เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัว

คนไทยไม่เข้าใจวันนี้ และยังไม่สำนึก ยังจะ
เรียกร้องให้เลือกตั้งก่อนปฏิรูป

**ถ้าไม่ใช่พวกชินวัตร ก็ต้องโง่สุด ๆ อย่าง
แน่นอน !**

ขอภัย “ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด” ฉบับที่ ๒๘๒ ข้อความ “ข้อ ๓ “วัดความเจริญ ของประเทศด้วย GDP” ก็พลิกผัน ๙ Gแค่ตัวเลข ก็แค่ภาพลวงตา”
ข้อความที่ถูกตัดคือ “ข้อ ๓ “วัดความเจริญ ของประเทศ ด้วย GDP” ก็พลิกผัน ดูแค่ตัวเลข ก็แค่ภาพลวงตา”

○ ต่อจากฉบับที่ ๒๙๒

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพอินเทอร์เนต

เรื่อง“**นิโรธ**”เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่งในศาสนาพุทธ
เป็นไวพจน์ของ**นิพพาน**แท้ๆ
ชาวพุทธต้อง**ทำความเข้าใจ**(ทิวฐิติ)
ต้อง**ทำความเข้าใจ**(ทิวฐิติ)ให้ถูกต้อง แม่นชัด คมลึก ถ่องแท้
ถ้า**ความเห็นไม่ดี ไม่เป็นสัมมา**
แน่นอนผู้ปฏิบัติก็ต้องได้“**นิโรธ**”ที่เป็น“**มัจฉานิโรธ**”
หรือ**ไม่ใช่“นิโรธ”ที่ถูกต้อง**
ตรงตามพุทธศาสนาจริงๆ

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า “**ลูกพระรัตนตรัย**” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน
อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น
และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้
ให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้ง
เกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น
“**ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ**” มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ
จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยัง
จะได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ“**ลูกพระรัตนตรัย**”ก็ดี ของ
ผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และ
จะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“**ลูกพระรัตนตรัย**” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ตอบไปด้วย
กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า นักรการเมือง ก็คือ
“ผู้ทีเข้าไปเสียสละ” ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน“ฐานะแห่งบุคคล”เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมในความระลึกถึงกัน-ความรักกัน
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า “ฐานะแห่งบุคคล”ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน“สมมุติสัจจะ”
และทั้งในด้าน“ปรมาตถสัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี“ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น“ฐานะ”ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น“สรณะ”หนึ่งของพระไตรรัตน์ อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น“อรหัตต์”จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น “ฐานะ”นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา“ฐานะแห่งบุคคล”ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ“สิ่งที่เป็นจริง
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า“ปรมาตถสัจจะ”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย“ฐานะนักบวช”ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น“นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”
อันเป็นจุดสำคัญของ“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ“ความเป็นมิจฉา
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี“สัมมาทิฎฐิ” ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น“อารยชน” หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่“โลกุตระภูมิ” ได้นั้น
“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ“มีผลแน่” โดยเฉพาะ“ผล”ที่เป็น“โลกุตระธรรม” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ(ทิฏฐิ)ว่า ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรรอกผู้หนึ่งก็คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น“มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น“สัมมาผล”ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ไห่ยัง เป็นต้น โดยเฉพาะ“ทำทาน”อย่างไรจึงจะเป็น“ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น(ทิฏฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอตมกัได้อธิบาย“ทาน”ที่เป็นบาป และ“ทาน”ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ“ทำทาน”กัน ได้“บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง“ทาน”นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน”หรือ“การเสียสละแก่กันและกัน”นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง“ประโยชน์”แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง“มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ

ส่วน“ทาน”ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ“ทุนนิยม”นั้น จะต่างกับ“ทาน”ในสังคมของ“บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก“ประโยชน์”ขั้นสูงขั้น คือ“สัมปรายิกัตถะ”ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพียงไปเป็นแบบ“เทวนิยม”เพราะเข้าใจเรื่อง“ศรัทธาและศีล”ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอตมกักำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น“อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง“ศีล”ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง“ไม่สัมมา” เพราะแยก“ศีล” แยก“สมาธิ” แยก“ปัญญา”เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง“ไตรลักษณ์”อย่างเป็น“ปรมัตถธรรม”

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มิจฉาทิฏฐิสสูตร-ลักกายทิฏฐิสสูตร-อตตทานทิฏฐิสสูตร” ซึ่งต้องมี“สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี“องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง“เวทนาในเวทนา”ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา”(อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา”นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ“รู้”(ซานาติ)“เห็น”(ปัสสติ)อย่างสัมผัสอยู่ตลอดเวลา เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ“ศีล” จนกระทั่งนำไปทำให้เกิด“สัมมาสมาธิ”และเกิด“ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”อย่างเป็น“องค์รวม”ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ“ศีล” ก็ย่อมเกิด“ศรัทธา” และ“ศรัทธา”ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย“องค์ธรรม”นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตมกัได้อธิบายถึงผู้มี“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า” แบบพุทธ เจริญอานต่อได้]

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(อุปสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์ขาริยสังข์” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมังสุขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยๆ

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฏฐิ“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฏฐิ“อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่สัมมาทิฏฐิ”(มิจฉาทิฏฐิ) แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายิกัตถะ”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ความเป็น“สัตว์” จึงยังอยู่ในวิญญาณสงสารเวียนตายเวียนเกิดเป็น“สัตวโลก”อยู่ “หันสังโยชน์”ไปไม่ได้

“นามธรรม”ที่เหลืออยู่ในโลก ในวิญญาณสงสารจึงไม่พูดว่า“วิญญาณ”ส่องลอยไปเกิด ข้ามวิญญาณสงสาร แต่จะเรียกแค่ข้ามภพข้ามชาติ ลือกันเท่านั้น

ถ้าผู้เรียกเข้าใจบริบทหรือนิยามของคำว่าภพ ว่าชาติ แต่ถักกล่าวถึง วิญญาณสงสาร ผู้หนึ่งก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ความเป็น“วิบากกรรม”หรือความเป็น“สัตว์”ที่ยังวนเวียน อยู่ในวัฏสงสาร นั่นคือผู้นั้นต้องเข้าใจบริบทของคำว่า วัฏสงสาร และรู้ชัดในนิยามของคำว่า “วิบาก-สัตว์”อย่างดี และได้ปฏิบัติกำจัดความเป็น“สัตว์” จนกว่าจะหมด เหตุปัจจัยให้“สัตว์โลกีย์” ตายหมดเกลี้ยงสนิทสูงสุดเป็นที่สุด หากจะเหลือก็เหลือแต่ความเป็น“พรหมสัตว์”เกิดอยู่ สูงสุดสูงเท่าที่อยู่ที่ตามสมมุติสังขจะ แต่ของพุทธนั้นตาม ปรมัตถสังขจะจบแล้ว ไม่เหลือความเป็น“สัตว์”ได้อีก แม้แต่ ความเป็น“พรหม”

ส่วนเรื่องของสมมุติสังขจะนั้นจะเหลือก็ได้ จะไม่เหลือ เลยก็ทำได้อย่างเด็ดขาด เป็น“อมตบุคคล” ทำ“ความตาย- ความเกิด”ให้แก่“วิญญาน”ของตนเองได้เอง

นั่นก็คือ “พันสังโยชน ๑๐”อย่างบริบูรณ์สมบูรณ์ ดังนั้น การเห็น“จิต”เห็น“วิญญาน”นั้น ต้องศึกษา และปฏิบัติจนกระทั่ง“เห็น”โดยใช้“ตาทิพย์”(ทิพจักขุ) ที่ เรียกว่า “วิชา ๘” อันมีวิปัสสนาญาณ ข้อแรก และ“เห็น” ภาวะของ“อาการ” หรือ“กิริยา”ของนามธรรมนั้นๆ ด้วย “กาย”(องค์ประชุม)กันทีเดียว ซึ่งมีครบ“รูป”ภายนอก ประชุมกันอยู่กับ“นาม”ภายใน สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ พร้อม จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็น“สัมมาทิฐิ” ไม่หลงผิดไปกับ“ทิฐิ”ใดๆใน ๖๒ ทิฐิ

แล้วพระพุทธเจ้าก็ทรงสรุปว่า “สมณพราหมณ์” ทุกจำพวก ถูกต้องๆแล้วด้วยผัสสายตนะทั้ง ๖ ย่อมสวैया เวทนา เพราะเวทนาของสมณพราหมณ์เหล่านั้นเป็น ปัจจัยจึงเกิดตัณหา เพราะตัณหาเป็นปัจจัยจึงเกิดอุปาทาน เพราะอุปาทานเป็นปัจจัยจึงเกิดภพ เพราะภพเป็นปัจจัย จึงเกิดชาติ เพราะชาติเป็นปัจจัยจึงเกิดชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อใด ภิกษุรู้ชัดตามความเป็นจริง ซึ่งความเกิด-ความดับ คุณและโทษแห่งผัสสายตนะ ๖ กับทั้งอุปายาสเป็นเครื่องออกไปจากผัสสายตนะเหล่านั้น เมื่อนั้น ภิกษุนี้ย่อมรู้ชัดยิ่งกว่าสมณพราหมณ์เหล่านั้นทั้งหมด” (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๙๐)

ไม่ใช่“เห็น”(ปัสสตี)ด้วย“ตาเนื้อ” ไม่ใช่“เห็น” รูปร่าง ไม่ใช่“เห็น”กายที่เป็น“รูปร่าง”เป็น“รูปโฉม”

หรือ“เห็น”ความเป็น“สัตว์”ที่เป็นองค์ประกอบมี“สรีระ” หรือองค์ประกอบที่มี“รูปร่าง-รูปโฉม”

เช่น เห็น“สัตว์นรก”ก็เห็น“ความเป็นร่างเป็นรูปของ วิญญาณ” ตัวสูงๆ แขนยาวๆ ท้องโตๆ หน้าตาตบะเยี้ยวๆ บิดๆ น่าเกลียดน่ากลัว” เป็นต้น ซึ่ง“จิตหรือวิญญาณ”นั้น พระพุทธเจ้าตรัสชัดว่า“อสรีรัง” คือ“ไม่มีร่างไม่มีรูป”ให้เห็น ให้สัมผัสรู้อย่างนั้น

ทำความเข้าใจคำว่า “ไม่มีร่างไม่มีรูป”ให้เห็นให้สัมผัส รู้”ให้ถึง“ความจริงของภาวะ”ตรงนี้ให้ตีๆชัดๆคมๆแม่นยำ

โดยปรมัตถธรรมนั้น“เห็น”แต่เป็น“อาการ”หรือ เป็น“กิริยา”ของ“นาม”เท่านั้น ไม่ใช่“กิริยา”ของ“โฉม ร่างหรือรูปร่าง”ที่ตา,หู,จมูก,ลิ้น,โสตสัมผัสผัสรู้ได้เลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ว่า จิตวิญญาณหรือนามธรรมนี้ สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)ได้ ด้วย“อาการ-ลักษณะ-นิमित-อุเทศ”

ซึ่งต่างจากการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มหากุตรรูป” เพราะ นี้คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตหรือวิญญาณ”โดยตรง มันจำเพาะเจาะจงลงไปเลยว่าเป็น“จิตหรือวิญญาณอันเป็น นามธรรม” ไม่ใช่“กายวิญญูติ”หรือ“วจีวิญญูติ”ด้วยซ้ำ ความเป็น“วิญญาณหรือจิต”นี้มุ่งหมายเอาเฉพาะ“วิญญาณ หรือจิต”แท้ๆ อันมีแต่เพียง“มโนวิญญูติ”

เพราะ“จิต”หรือ“วิญญาณ”ไม่มีภาวะที่เป็น“รูปโฉม” หรือเป็น“รูปร่าง”ที่มีโครงร่าง รูปทรง แห่งก่อน เส้นสี เสียง มัน“อสรีระ”จริงๆ(ไม่มีร่างไม่มีโฉมไม่มีทรง)เลย

มีผู้ที่“อุตรี”(นอกคอก,นอกทาง,นอกรีต)ยังยืนยันว่า เขามีตาทิพย์“เห็น”วิญญาณผีเทวดามี“รูปร่าง-โฉมกาย” นั้น มันคือ“อิตตา”ชนิดหนึ่ง พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “มโนมยอิตตา” ได้แก่“รูปที่เห็นด้วยอุปาทาน หรือรูปที่ สำเร็จด้วยจิต” เป็น“รูปหรืออิตตา”ที่สำเร็จด้วยการสร้าง เองเห็นเอง(ทางแพทย์เรียกว่าโรคภาพลวง) ตามสามัญผู้คน ทั่วไปเขาไม่เห็นด้วยเลย เว้นแต่ผู้เป็นโรคเดียวกัน หรือ มี“อุปาทาน”ไปแบบเดียวกันเดียวกัน คล้ายกัน แต่ก็ ยังเป็น“คนละรูป-คนละอิตตา”ของใครของมันอยู่นั่นเอง การ“เห็น”อย่างนี้ ในโรงพยาบาลบ้า หรือโรงพยาบาล ประสาทมีกันเยอะไป **ไม่ต้องมีฤทธิ์มีเดชมีตาทิพย์ตาทอง**

อะไร ก็เห็นกันอยู่ สำหรับคนยึดในอุปาทานมากไป

ส่วนความเป็น“อุปาทาน”สามัญนั้น คนก็“เห็น” จิตวิญญาณที่มี“รูปร่าง-รูปโฉม”อยู่ได้เช่นกัน เช่น เห็น “รูปร่างในความฝัน” เป็นต้น หรือ“เห็น”รูปร่างที่บังจาก “สัญญา” จากความจำ จากการป็นขึ้นมาระลึกก็เป็น“รูปร่าง-รูปโฉม”ได้ ผู้มีปัญญารู้ความจริงก็จะรู้ว่า รูปจากที่เกิดจาก “สัญญา”นี้ไม่ใช่“ความมีอยู่จริง” ซึ่งล้วนยังเกิดเพราะยัง “ถือเอา”(อาทติ) หรือยังมี“เชื่อ, วิชาภขันธ์ที่ยังยึดอยู่”(อุปาทิ)ว่า “จิตมีรูปร่าง”สำหรับผู้ยังไม่ไซ้อรหันต์ หรือแม้จะเป็นพระอรหันต์ ผู้ยังยึดใจอาศัยอยู่ว่า นี่คือ รูปร่างของ วิญญาณ ก็มีรูปร่างนี้ขึ้นมาเห็นได้ แต่ท่านไม่หลงผิดว่า มันคือของจริง ท่านรู้ว่ามันแค่ นิमितหรือสิ่งแทน

ดังนั้น เป็นอรหันต์แล้วบางท่านวิชาภขันธ์เป็นวาสนา ที่ติดตนมานานก็มีได้ เช่น พระโมคคัลลาน์ หรือถึงจะสิ้น วาสนาแล้วสนิท เช่น พระพุทธเจ้าเป็นต้น แต่ท่านสมาธิ ภาวนาบริบูรณ์แล้ว ท่านก็ไม่ยึดมั่นถือมั่น(ไม่มีอุปาทาน)ว่า เป็น“อัตตา” จึงเป็นเพียง“นิमित”ก็อาศัยเป็นประโยชน์ ยึดอย่าง“สมาทาน”(การยึดด้วยปัญญาตามภูมิธรรมของแต่ละ ท่าน) อาศัยใช้ประโยชน์ไปตามฐานานุฐานะของแต่ละท่าน ดังนั้น คำว่า“กาย”จึงมีได้อย่างลึกซึ้งพิสดาร ด้วย ประการดังสาธยายมานี้

ซึ่งคนผู้จะ“เห็น” ตามคำตรัสที่ว่า “เห็นกาย”ใน ความเป็น“สัตว์”อันเป็นปรมาัตตธรรมตาม“วิญญาณฐิติ ๗” ก็ดี ตาม“สัตตवास ๘”ก็ดี หรือ“เห็นกาย”ในความเป็น “สัตว์”ที่เป็น“สัตว์โอปปาติกะ” ถึงแม้เห็นทาง“ตาเนื้อ” อยู่ก็ต้องมี“ตาทิพย์”ที่เป็นวิขา ๘ อย่าง“สัมมาทิฐิ”อยู่ แท้ๆ เป็นการมี“ตาทิพย์”แบบอนุสาสนีปาฏิหาริย์ มิใช่ “ตาทิพย์”แบบอิทธิปาฏิหาริย์หรืออาเทศนาปาฏิหาริย์

หาก“มิจฉาทิฐิ”ก็จึง“เห็น”ไปตาม“ทิฐิ”ของตน แน่นนอน กล่าวคือ มิจฉาทิฐิ เขาก็ต้อง“เห็น”ตามทิฐิ ของเขา สัมมาทิฐิ ก็ต้อง“เห็น”ตามทิฐิของตน

ดังนั้น ผู้มีมิจฉาทิฐิ จึง“เห็น”เป็นรูปร่าง มีสรีระ แม้จะเห็นด้วย“ตาทิพย์”ก็จะ“เห็น”ชนิดที่มี“รูปร่าง” มี “สรีระ” ก็เป็นไปสอดคล้องกับ“ทิฐิ”ของผู้นั้นๆตามจริง ก็เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วิญญาณฐิติ ๗”

ว่า บรรลุ“กาย”(องค์ประชุม)อย่างเดียวกัน และมี“สัญญา” (การกำหนดสำคัญมั่นหมาย)อย่างเดียวกัน

ไม่ว่า เทพ หรือพรหม หรือสัตว์นรก ผู้ยังมีสัญญา ว่า จิตวิญญาณนั้น“มีสรีระ” ก็ย่อม“เห็นสัตว์ทางจิต วิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)”ดังว่านั้น มีสรีระ มีรูปร่างตัวตน เป็นสัตว์ เป็นบุคคล ที่มีประกอบกันขึ้นด้วยมหาภูตรูป

ส่วนผู้“สัมมาทิฐิ”จึงจะ“เห็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ (สัตว์โอปปาติกะ)” ไม่มีสรีระ ไม่มีรูปร่าง ไม่เห็นเป็นตัวตน บุคคลเราเขา “เห็น”เฉพาะปรมาัตตธรรมของตนเอง โดย ตนเอง(เอก) ซึ่ง“เห็น”ด้วย“อาการ-ลักษณะ-นิमित-อุเทศ” ตามความจริงขึ้น“ปรมาัตต” ที่มีแค่“รูปธรรม-นามธรรม”

ก็สมาธิตนเหมือนกันทั้งคู่แล้ว

แต่เพราะทั้งคู่ ต่างยึด“ทิฐิ”ของตนกันคนละอย่าง เป็น“เหตุ” จนต่างถือว่า ของฝ่ายตนต้อง“ถูกต้อง” ของอีก ฝ่ายหนึ่งก็ต้อง“ผิด” ก็เป็นธรรมดาแห่ง“ความยึดถือ”ที่ต่าง คนก็ต่างยึดถือ “ผล”ที่สุดแห่งที่สุดก็ต้องมี“ความต่างกัน”

ดังนั้น เมื่อสังขธรรมแห่ง“ทิฐิ” ซึ่งทั้งคู่มี“ทิฐิ”ที่ ต่างกันโดยแท้ แม้จะต่างก็ได้“ผล”ของตนๆสมใจ ผลที่ ได้ก็ตรงตาม“สัญญา”ที่ตนกำหนดว่าต้องเป็นอย่างนี้ๆ ของตนๆ สมใจตน โดยส่วนตน ต่างก็ได้เหมือนกันทั้งคู่

แต่แท้ที่สุดแห่งที่สุด ความถูกต้องตามนัยสำคัญชั้น อนุตตริยะ(เหนือไม่มีเหนือกว่านี้อีก) หรือชั้นอนิจนโดย(ความจริง ที่ยิ่งกว่าความคิดที่สุดจะคิดได้)นั้น ภูมิแห่ง“สัญญา”ก็คนละอย่าง ถึงขั้นสูงภาวะ“นิโรธ”หรือ“ความดับ”ที่ได้ จึงคนละอย่าง ผู้มีภูมิทั้งโลกิยะทั้งโลกุตระก็รู้ชัดเจน

แต่“สมาบัติ”ซึ่งต่างก็หมายถึง การเข้าถึงทั่วพร้อม หรือการบรรลุตามที่ตนมีสัญญา แต่ละแบบของตนๆต่าง ก็มี“การบรรลุ”ของตนๆ สมใจทั้งคู่

ว่า สุดท้ายปลายสุดแห่งท้ายสุด(ปริโยสาน) “สัญญา ของคนโลกิยะ”ก็ต้องเป็นอย่างหนึ่ง ส่วน“สัญญาของ คนโลกุตระ”ก็ต้องเป็น“สัญญาที่ต่างกันอีกอย่างหนึ่ง”

(นानตตสัจญโญ) แม้แต่“กาย”(องค์ประชุมภาวะธรรม)ก็ ต้องต่างสภาพกัน (นานตตสัจญโญ) ด้วยกันทั้งคู่ แน่นนอน

เมื่อ“กาย”หรือ“สัญญา”ต่างกันอยู่ ไม่เหมือนกัน อย่างสัมบูรณ์ ก็แน่นอน“สมาบัติ”หรือ“สมาบัติ”ที่แปล

ว่า การถึงตัวพร้อม หรือการบรรลุสูงสุด ก็ต้องต่างกัน

“นิโรธสมบัติ”ของพุทธ นั้นแปลว่า การบรรลุผลธรรมเข้าขั้นถึงความดับของกิเลส ซึ่งก็คือ สามารถปฏิบัติอย่างมีญาณรู้แจ้งเห็นจริงในตัวกิเลสและทำตัวกิเลสนั้นให้ดับได้อยู่ เห็น“กิเลสที่ดับอยู่”หลุดๆครบทั้งมีจักขุ-ญาณ-ปัญญา-วิชา-แสงสว่าง” แจ่มๆ สัมผัสเห็นอยู่แท้ จะไม่ใช่ภาวะ“ดับ” หมายถึง จิตใจไม่รับรู้อะไรเลย

สมาธิแบบนั้น แปลว่า เข้าถึงแล้ว หรือถึงตัวพร้อมแล้ว ดังนั้น แบบพุทธ จึงเป็นผู้บรรลุผลธรรมนั้น ก็จบกิจ มีผล “ดับกิเลสได้เสร็จแล้ว” จึงเป็นผู้มี“นิโรธ” สัมบูรณ์แล้ว พุทธมีสัมบูรณ์ได้แล้ว จึงจบจริง ด้วยประการฉะนี้ ไม่ใช่ต้องเข้านิโรธ หรือต้องออกนิโรธ ตามแบบ

ของ“นิโรธ”อันเป็น“การทำให้จิตใจ(มนสิการ)ดับความรับรู้หรือดับเข้าสู่ความดำมืด(กัมมเห)” แล้วก็ออกมาจากภาวะดำมืดนั้น กลับมาสู่ความรับรู้หรือความสว่างอีก ไม่รู้จบ “นิโรธ”(ความดับ)หรือ“นิโรธสมบัติ”(การเข้านิโรธ หรือ การเข้าสู่ความเป็นนิโรธ)นี้แหละในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ ที่มีความรู้-ความเข้าใจ(ทิวฎิ)ยังไม่“สัมมาทิวฎิ”กันในวงการ

พุทธศาสนาเกือบจะทั้งนั้นกระมัง เพราะยังเข้าใจกันว่า “นิโรธสมบัติ”นั้น คือ การเข้าไป “ดับจิต-ไร้ความรู้สึก”อยู่ในภวังค์ แม้แต่ท่านผู้รู้ที่รับรองกันว่า ปราชญ์ทางพุทธศาสนาก็ยืนยันประเด็นนี้กันเช่นนั้น

ซึ่งท่านแปลความหมายของ“นิโรธสมบัติ”ไว้ว่า การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญา ความจำได้หมายรู้ และเวทนา การเสวยอารมณ์ เรียกเต็มๆว่า เข้าสัญญาเวทยิตินิโรธ พระอรหันต์และพระอนาคามีที่ได้สมบัติ ๘ แล้วจึงจะเข้า นิโรธสมบัติได้ (ข้อ ๙ ในอนุพุทธพินิท ๙)

ต้องขออภัยอย่างมากในที่นี้ด้วย ที่อาตมายกอ้าง หลักฐานคำแปลความหมายนี้ ของท่านผู้รู้ที่อาตมาก็เคารพนับถือท่านอย่างมาก และใช้หนังสือตำราของท่านค้นคว้าศึกษาอย่างมีประโยชน์ยิ่งอยู่แท้ๆ

แต่ที่เป็นการศึกษา และเป็นการศึกษาที่มีประเด็นเห็นต่างกันในกรณีนี้อาตมามีความเห็นต่าง อาตมาจึงจำเป็นต้องนำมายืนยันอ้างอิง อาตมาก็ขอแสดงออกตามความจริงใจ ผู้ศึกษาโปรดใช้วิจารณญาณด้วยตนเอง ที่เป็นของตงๆเกิด

อาตมาจำยอมต้องเสนอความเชื่ออย่างจริงใจของตน เพื่อประโยชน์ของศาสนาพุทธ เพื่อการศึกษา และอาตมาเชื่ออย่างมั่นใจตนเองว่า อาตมาทำด้วยสุจริตปราศจากอคติใดๆ

อาตมาเคารพนับถือท่านเจ้าของผู้แปลความหมายนี้ ด้วยใจจริง ไม่มีจิตลบหลู่แม้แต่น้อยนิด อาตมาเคารพท่านเกรงใจท่านสุดๆ แต่อาตมาก็ जानันที่ ต้องแสดงความจริงนี้

เรื่อง“นิโรธ”นี้เป็นเรื่องใหญ่สำคัญยิ่งในศาสนาพุทธ เป็นไวพจน์ของนิพพานแท้ๆ ชาวพุทธต้องทำความเข้าใจ(ทิวฎิ) ต้องทำความเข้าใจ(ทิวฎิ)ให้ถูกต้อง แม่นชัด คมลึก ถ่องแท้ กันทีเดียวเถิด ถ้าความเห็นไม่ถี่ ไม่เป็นสัมมา แน่นนอนผู้ปฏิบัติ ก็ต้องได้“นิโรธ”ที่เป็น“มิจฉานนิโรธ” หรือไม่ใช่“นิโรธ” ที่ถูกต้องตรงตามพุทธศาสนาจริงๆ

ซึ่งทุกวันนี้“มิจฉานนิโรธ”ตามที่ว่านี้ ชาวพุทธส่วนใหญ่ในโลกต่าง หลงเห็นว่าเป็น“สัมมานิโรธ”กันอยู่ในวงการศาสนาพุทธทั่วไป แทบจะเรียกได้ว่า ทั้งนั้น

เมื่อประการอย่างนี้เป็น“มิจฉานนิโรธ” แล้ว“สัมมานิโรธ”ละ..เป็นไหน?

เอาละ.. ตั้งใจฟัง อาตมาจะพยายามสาธยายให้ฟัง ความเป็น“นิโรธ” นั้นมีภาวะ ๒ นัยสำคัญ ตั้งใจดีๆ ทำความเข้าใจดูให้ชัดๆ

พุทธศาสนาในปัจจุบันนี้ ตามความเข้าใจของอาตมานะ ส่วนใหญ่หรือเกือบทั้งหมด ยังมีความยึดถือ(อุปาทาน) ไม่“สัมมาทิวฎิ”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า เริ่มตั้งแต่ “ทิวฎิ”(ความเข้าใจ)ไปที่เดียว ที่ผิด..ไม่ตรงพุทธ การปฏิบัติ จึงผิด ผลธรรมก็แน่นอนว่า ต้องบรรลุได้“มิจฉานผล”

ยังไม่เป็น“นิโรธ”ที่“สัมมาทิวฎิ”ตรงตามพุทธแท้แท้ นี้ตามความเห็นและความจริงที่อาตมามี ซึ่งต่างจาก ท่านผู้รู้ทั้งหลายส่วนใหญ่ที่ท่านเข้าใจยึดถือถ่ายถอดกันมา ท่านผู้รู้และความเห็นส่วนใหญ่ทั่วๆไปในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ เข้าใจกันว่า “นิโรธสมบัติ”หมายถึงการทำจิตเข้าภวังค์ไปสู่ภายในภวภพ(รูปภพ-อรูปภพ)ก่อน เมื่อทำได้ แล้วจึงทำจิตให้ไร้ความรู้สึกอยู่ในภพนั้น

นั่นคือ ทำจิตให้ไม่รับรู้อะไรเลยอยู่ในภวังค์นั้น ซึ่งเป็น“อาการของคนหลับสนทหนิดที่จิตไม่รู้สึกนึกคิดอะไรเลย” ไม่มีฝัน-ไม่มีรูปนิมิต มีภาชารธรรมะว่า ดับสัญญา

(ดับความจำได้หมายรู้) **ดับเวทนา**(ดับการเสวยอารมณ์) และเรียกเต็มว่า **เข้าสัญญาเวทิตนโรธ** แล้วนับเอาสภาพจิตที่ตกอยู่ในภาวะดังว่านี้เป็น “การเข้านิโรธ”

เมื่อจิตกลับคืนมารู้สึกตัว รับรู้อะไรขึ้นมาได้ หรือจิตคลายออกจาก “ภาวะที่ไร้ความรู้ตัว-อยู่ในความดับดำมืด” (กิดหะ,กัณหะ)นั้น “ออกมารู้ตัว” หมายความว่า จิตสามารถรับรู้อะไรขึ้นมาได้ แล้วเรียกภาวะอย่างนี้ว่า “การออกนิโรธ”

“นิโรธ” ชนิดนี้ จึงต้องมี “การเข้านิโรธ” และต้องมี “การออกนิโรธ” ก็..เข้าๆ-ออกๆอยู่อย่างนี้

ต้องเข้า-ต้องออก..ตลอดกาลในความเป็น “นิโรธ” ที่ยังไม่ตรงตามแบบของพุทธแท้

เพราะ “นิโรธ” ที่ไม่ใช่แบบของพุทธนี่คือ “การเข้าไปสู่ภวังค์” (องค์ของภพภายในจิต) เพื่อจะทำจิตให้สงบอยู่ในภายในจิตนั้นเป็นขั้นต้น เมื่อทำได้ จิตก็สงบ เป็นอาการ “สงบ” ขั้นหนึ่ง ที่จิตของผู้ทำได้ก็ตั้งอยู่ใน “ภพ” นั้น อันเป็นแค่เพียงอาการสงบเท่านั้น

ซึ่ง “ความสงบ” ชนิดนี้ “สงบ” ชนิดที่จิตไม่มี “อาการ” ของนิรอรณ ๕ อยู่ในจิตปัจจุบันนั้นเท่านั้นนะ นับกันว่า บรรลุผลขั้นหนึ่ง โดยเรียกว่า “เข้าฌาน” หรือ “เข้าสมาธิ” ซึ่งเป็นสมบัติของโลกียปुरुชาธรรมดาของคนทั่วไป

เมื่อได้ “ฌาน” หรือ “สมาธิ” เช่นนี้แล้วขั้นตอนต่อไปจึงทำจิตให้ “สงบ” ยิ่งกว่านี้ ซึ่งยึดถือว่าสามารถทำใจในใจได้ถึงขั้น “อัสัญญา” (อัสัญญา คือ ไม่มีสัญญา,ไม่มีความรู้สึก,ไม่มีการกำหนด ได้หมายรู้) ก็เป็นการบรรลุถึงหรือเข้าถึง “อัสัญญาภพ” คือ ทำจิตของตนให้ “เข้าไปอยู่ในภพ” ที่ไม่มีสัญญา (คือไม่มีความรู้สึก, ไม่มีความกำหนดได้หมายรู้) ก็เป็นภาวะที่ทำได้ในขณะปัจจุบันนั้น)

สงบขั้นนี้โดย **สัมมาทิฐิ** แล้วยังไม่ใช่ “สัมมานิโรธ” จึงเป็นแค่การ “เข้าไปอยู่ในภพ” แล้ว **ดับสัญญา** (ดับความรู้สึกหรือดับความกำหนดได้หมายรู้) ในใจของตน

ซึ่งไม่ใช่ “ดับกิลเลส” จึงไม่ได้ “ดับภพ” หรือไม่ได้ “ดับชาติ” ในจิตของตนแต่อย่างใด

ภาวะของ “การดับกิลเลส” กับ “การดับสัญญา” นั้นต้องทำความรู้ความเข้าใจให้ดีกว่า มันมีนัยสำคัญต่างกันอย่างยิ่ง

“ดับกิลเลส” นั้น “ภพ” ถูกดับไปด้วย แต่ “ดับสัญญา” นั้น “ภพ” ไม่ได้ “ดับ” ลงเลย กลับสร้าง “ภพ” เพิ่มขึ้นเสียอีก

การ “เข้าฌาน” หรือ “เข้าสมาธิ” ชนิดที่เข้าไปอยู่ใน “ภวังค์” นี้ ก็คือ การ “เข้าไปอยู่ในองค์ของภพ” ซัดๆอยู่แท้

เมื่อมีการ “เข้าไปอยู่ในภพหรือองค์ของภพ” และสามารถทำใจในใจให้อยู่ได้นานประมาณหนึ่งเท่าที่สมรรถนะแต่ละคนจะทำได้ แล้วก็ต้อง “ออกจากภพ” นั่นก็คือ การคลายจิต “ออกจาก” อัสัญญาภพ หมายความว่า ออกจาก “ภพ” ที่ **ไม่มีสัญญา** (อัสัญญาภพ) และ **ไม่มีแม้แต่เวทนา** ซึ่งเป็น **ภพที่ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกหรืออารมณ์รับรู้ใดๆ**

“เข้าไปอยู่ในภพ” แล้ว ก็ต้อง “ออกจากภพ”

ซึ่งผู้ยังไม่รู้จัก “ความเป็นภพ” จึงหลงทำตน หรือปฏิบัติธรรมเข้าไปสู่ “ภพ” อยู่ เพราะยังอวิชชาในความเป็น “ภพ” “ชาติ” จึงยังมีอยู่ ความเป็น “สัตว์” (ทางจิตใจ) ก็ยังมีอยู่ เพราะ **ไม่มีอธิปัญญาสิกขารู้อัจจรู้อัจจรู้อัจจ** “ความเป็นสัตตดาวาส ๙” ที่ **สัมมาทิฐิสัมบุรณ** จึงไม่มี “วิปัสสนาญาณ” สามารถรู้แจ้งความเป็น “สัตว์ที่เป็นวิญญาน” (โอบปาติกสัตว์)

เมื่อ **ทำใจในใจ** ตนถึงขั้น “ดับสัญญา” (ซึ่งยังไม่ใช่ “ดับ” เหตุแห่งการเกิดวิญญาน” ของสัตว์นั้น) จิตใจจึงมีผลเพียงแค่ออยู่ใน “ภพ” “ดำ” (กิดหะ) จิตไม่รู้ไม่เห็นอะไร ถึงขั้นไม่รู้สักอะไรแค่นั้น

เนื่องจากไม่ได้ปฏิบัติในขณะที่มี “วิญญานลลิตี” ที่ท่านผู้แปล “วิญญานลลิตี” นี้ว่า **ภูมิเป็นที่ตั้งของวิญญาน หรือ การตั้งอยู่ของวิญญาน**

ซัดๆก็คือ ไม่ได้ปฏิบัติแบบมี “วิญญาน ๖” ที่รู้ตัวทั่วพร้อมอยู่ให้เรีนรู้ภาวะจริงๆแท้ๆในขณะที่มีตา,หู,จมูก,ลิ้น, กาย,ใจ “สัมผัส” กับ “รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสกาย,สัมผัสใจ” (การตั้งอยู่ของวิญญาน) ซึ่งจะต้องมี “วิญญาน” ที่เกิดจริงในขณะ “ตาสัมผัสรูป-หูสัมผัสเสียง...” เป็นต้น ที่เรียกว่า “สัมผัส ๓” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๒ ให้ผู้ศึกษาได้ศึกษาภาวะที่เป็น “วิญญานลลิตี” จริง จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้อัจจรู้อัจจรู้อัจจ “วิญญานความเป็นสัตว์” (สัตว์โอบปาติกะ) อย่าง **สัมมาทิฐิ**

จึงไม่สามารถ “กำจัด” (ปะทาน) จนกระทั่งถึง “ความดับ” (นิโรธ) ให้แก่ “วิญญานที่มีความเป็นสัตว์” จาก “การผูก” (สังโยชน,สังโยค) สัตว์ไว้ (สัตว์โอบปาติกะ=สัตว์ทางจิตวิญญาน) ด้วยอวิชชาของตนสำเร็จได้ ชนิดที่เป็นปรมาตถธรรม

จึงอย่างแกงก็ได้แค่ “นิโรธ” (ความดับ) ที่ยังมีความเป็น

“สัตว์”อยู่ในภพแห่งภาวะ“ดำ”(สุกถณะ) ซึ่งเป็นภูมิโลกียะที่ทวิภูฏิ(ทฤษฏี)ยังไม่สัมมาทวิภูฏิ การปฏิบัติธรรมหรือทำใจในใจ(มนสิการ)จึงเกิดผลหรือมีผลแค่“ดับสัญญา-ดับเวทนา”ให้สู่ภพ“ดำ”(กถณะ)กันเท่านั้น แล้วเขาก็นับเอา“ผล”ที่บรรลุถึง“ความดับ”(นิโรธ)ซึ่ง“ดับดำอยู่”ชนิดนี้ ตามทวิภูฏิของเขา ก็เป็นแบบของเขา ถูกของเขา แต่ยังไม่ใช่แบบของพุทธ ไม่ถูกต้องตามสัมมาทวิภูฏิของพระพุทธเจ้า

เขาก็ได้“ภพแห่งนิโรธ”แบบนี้ตามที่เขาเข้าใจว่า ถูกต้องแล้วตามความรู้หรือทวิภูฏิ(ทฤษฏี)ของเขา ซึ่งเป็นการได้ภาวะของ“กาย”(องค์ประชุม)ที่“ดับ”(นิโรธ)ที่เป็นภาวะหรือภพ“ดำ”ตามศัพท์ที่ว่า กถณะหรือกถณะ และเขาก็ถือว่าเป็น“สุก”ของเขา ซึ่ง“สุก”หมายความ่ว่า เจริญ, ได้ฤกษ์, ดี, งาม, โชค, นำพึงใจ เมื่อเขาทำได้ เขาก็ย่อมเห็นว่า เขาเจริญ, ดี, งาม, โชค, นำพึงใจ[ตามสัตตาวาสข้อ ๔ พวกมีกายอย่างเดียวกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน ก็ได้ภาวะของพรหมหรือเทวดาชั้นสุกถณะ]

“ภพแห่งนิโรธ”นั้นมีความหมายว่า “นิโรธยังมีภพ” อยู่ ยังเป็น“นิโรธ”ที่ไม่สิ้นภพจวบจวน เพราะยังไม่ได้“กำจัดกิเลส”ชนิดที่สัมผัสด้วย“กาย”(องค์ประชุมของรูปนาม) กระทั่งรู้จักแจ้งรู้จริง“ภาวะความเป็นกิเลส”ไปตามขั้นตอน ภาวะ“นิโรธ”แบบนี้ ก็เรียก“นิโรธ”แต่แบบชาวโลกีย์นี่คือ “นิโรธ”ที่มีภาวะนัยะที่หนึ่ง ซึ่งคนทั่วไปทำกัน อยู่ เป็นกันได้ อันเป็นแบบชาวโลกียะทั้งหลายทำกัน

ขออภัยที่อาตมาจะขอบอกว่า อาตมาก็ทำ ก็ปฏิบัติ และเคยทำ“นิโรธ”โลกีย์นี้ได้เหมือนกัน ไม่ใช่แค่รู้เฉยๆ

และอาตมาก็ทำ“นิโรธ”โลกุตระ ซึ่งเป็น “นิโรธ”นัยะที่สองได้ด้วย ที่มีภาวะต่างกันแน่ อาตมาจะได้อธิบายต่อไป ก็ขอยกภาษาคำแปลที่ท่านผู้รู้ได้ให้ความหมายของ “นิโรธสมาบัติ” ไว้มาดูอีกที

“การเข้านิโรธ คือ ดับสัญญา ความจำได้หมายรู้ และเวทนา การเสวยอารมณ์ เรียกเต็มๆว่า เข้าสัญญาเวทยิต นิโรธ พระอรหันต์และพระอนาคามีที่ได้สมาบัติ ๘ แล้วจึงจะเข้านิโรธสมาบัติได้ (ข้อ ๙ ในอนุปปพวิหาร ๙)

นี่คือ ความหมายของ“นิโรธสมาบัติ”ที่ยอมรับกันอยู่ทั่วไป และยึดถือกัน ใช้ศึกษากัน เป็นบรรทัดฐานในการศึกษา การปฏิบัติ ถ้าบรรลุ“ผล”ก็ได้“ผล”ตามที่ยึดถือ

กันนั้น ซึ่งตามภูมิรู้อาตมายังเห็นว่า เป็น“มิจฉาผล”

ก็ขออภัยที่อาตมาจะต้องวิจัยตามคำความนั้น

ซึ่งต้องกราบขออนุญาตท่านผู้แปลความหมายนี้ ที่อาตมาจะต้องขอใช้เป็นพยัญชนะหลักในการอธิบายสังฆกรรมล้ำค่า เพื่อการศึกษาโดยแท้ มิใช่ด้วยจิตลบหลู่ท่านแผ่นดินน้อยแต่อย่างใด กราบขออภัยเป็นอย่างมากจริงๆ

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชันซ์ ๕ กับ อวิชชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันซ์ ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันซ์ ๔, อวิชชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล้ว

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะเห็นว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละนิยามกัน แค่นั้น? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย

ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้ [และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ *บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน* ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น“**ทรัพย์ของตนๆ**”(กัมมัตสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป ตราบ“ปรีณิพพาน”ทีเดียว เพราะ“กรรม คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ขาทาน**”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูจะเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก “กรรม” หรือ “การกระทำ” ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“**พลังหรือฤทธิ์พิเศษ**” ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“**อำนาจพิเศษ**”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือ**ว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่“**อำนาจของขาทาน**” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ ผู้มีบารมีแห่ง“**กรรมวิบาก**”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“**ผลบุญ**”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“**อำนาจพิเศษ**”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“**พระเจ้า**”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“**พระเจ้า**”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“**ผลบาป**”ของตนจริง ก็จะมี**ขาทาน-ผีร้ายหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวเองไม่อยากจะ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์

แรงแห่ง“**ผลบาป**”ของผู้หนึ่งๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “**เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า**” ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแหละ หรือไม่กี่“**พระเจ้าลงโทษ**” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“**อำนาจขาทาน**”ต่างหากขณะ“**พระเจ้า**”]

“**กรรม**”ยิ่งใหญ่อันสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“**กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ**” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า *กรรมใดใครทำก็เป็น ทรัพย์ของตนทั้งหมด ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม” ไม่ว่าจะน้อยจะเลิกของอณูลีขนาดไหน แม้แต่เกิดเป็น“ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันที่ว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น“วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น“มโนกรรม”แล้วทีเดียว อันคือทรัพย์ คือสมบัติแท้ของผู้หนึ่งๆ [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้า คำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ “กรรม”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]*

[รายละเอียดของ“**กัมมัตสกะ**”หรือ“**กัมมัตสโกมทิ**”และ“**กัมมทายาโท**”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“**กัมมโยนิ**” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“**กัมมพันธ**”จบไปอีก ตอนนี้อาจกล่าวอธิบายถึง“**กัมมปฏิสรโณ**” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ“กรรมทั้ง ๕” เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“**กัมมปฏิสรโณ**” ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ “**จรรยา ๑๕**” ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรรยา ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง“**ความเป็นพุทธ**”

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัตสกะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“**กัมมปฏิสรณะ**” ที่พึงแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึง ข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง “อนุสาสนี” (คำสอน) ของพระองค์ที่เดียว ว่า **“อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั้นคือ อย่างไร?**

[ได้นำ “จุลศีล” มาให้อ่านจนครบแล้ว แม่ “มัชฌิมศีล” อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ “มหาศีล” อีก ๗ ข้อละเอียดลอลอ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น “อนุสาสนีปฏิหารีย์” ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “เกวัญกุสุตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕” นั่นเอง ก็เริ่มด้วย **ศีลสัมปทา** แล้วก็ **อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ** และ **สันโดษ**

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตาม **ศีล ๕ ปกติในชีวิต** เป็นขั้นต่ำ **ศีล ๘ ปกติในชีวิต** ขึ้นต่อมา **ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต** ขึ้นสูงขึ้นไป และ **ศีลสูง** ยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมี **ศีล** อย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมี **ศีล** กันทั้งกลุ่มชุมชน มี **ศีล** กันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน **“ชาวโคก”** ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้นี้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมี **ศีล ๕** เป็นอย่างต่ำ มี **ศีล ๘ ศีล ๑๐** สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมี **ศีลสูง** ยิ่งกว่านั้นก็ยังมีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มี **สัมมาอาชีวะ** ไม่มี **การค้าขายผิดจากคำสอน (มิจฉาวณิชชา ๕)** เราเป็นพุทธไม่ค้าขาย **มิจฉาชีพ** เป็นต้น การค้าขาย **มิจฉาชีพ ๕ ข้อ** นั้น (มิจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์” ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ชัดเจนไหม? ในชาติปางที่ยังเป็นเด็ก ท่านเป็นลูกของชาวประมงอยู่ในบ้านเกวัญกุคาม แค่เห็นคนทั้งหลายเขามาปลาแล้วใจเกิดความยินดีไปกับการฆ่าปลานั้น เพียงแค่มี **อาการทางใจ** ที่ไปยินดีใน “**การฆ่าสัตว์**” เท่านั้น ที่ **เหตุ** ให้ได้ **บาป** ติดตัว อยู่ในตัวมาตลอดไม่หายไปไหน จนกระทั่งปางที่บำเพ็ญบารมีอันเป็นกุศลมามากมายถึง

ขนาดชาติที่เป็นพระพุทธเจ้าปานนั้น เศษเหลือที่ยังตกค้าง ยังไม่หมดไป มันก็ยังออกผลให้พระองค์ต้องมีทุกข์ที่ศีรษะ หรืออาจจะมีการปวดหัวก็ได้ ทุกข์เพราะอย่างอื่นก็ได้ แต่ที่วงเล็บไว้ นั้น เป็นความเห็นของท่านผู้แปลท่านแสดงความเห็นของท่านไว้ แต่ก็ “ทุกข์” ที่หัวนั้นแหละ

สรุปคือ ยังมีเศษบาป เศษทุกข์ให้พระองค์ต้องได้รับอยู่ แม้ในชาติปางต่อๆมา หากยังไม่หมดสิ้นเชื้อของ “วิบากกรรม” อันเป็น “บาป” ในจิตก็ยังมี “วิบากบาป”

“วิบากบาป” หมายความว่า **ผลของกรรมหรือผลของการกระทำอันตนกระทำแล้วเสร็จ มันยังไม่หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก “จิต”** ที่เรียกว่า **“อนุสัย”** หรือ **“อัสวะ”**

ซึ่งเป็น **“ผลของการกระทำ”** ไม่ว่าจะ ทำทางกาย หรือ ทำทางวาจา หรือ ทำทางใจ ที่เรียกว่า **บาป** ก็เพราะเกิดจาก **กิเลสหรือจิตชั่ว** ที่เป็น **“เหตุ”** ให้ตนกระทำ เมื่อ **“กระทำ”** ก็ **“สั่งสม”** ลงเป็นของตน (กัมมัตสละ)

“กรรมวิบาก” คำนี้ แปลว่า **ผลของการกระทำที่สั่งสมเป็นของผู้กระทำ** (กัมมัตสละ)

วิบาก แปลว่า **ผล, ผลของกรรม, การสำเร็จผลกรรม** แปลว่า **การกระทำ, การงาน**

การกระทำ คือ กิริยาต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะทาง “กาย” ทาง “วจี” ทาง “มโน”

คำว่า **“กาย”** นี้แหละที่จะต้องขออธิบายความกันอย่างสำคัญ เพราะมันกลายเป็นภาษาไทยที่ทำให้ผู้ปฏิบัติธรรมติดแหง็กอยู่แค่ภายนอก ไม่เลื่อนไหลเข้าไปหา **ปรมัตถธรรม**

กาย คำนี้ เป็นภาษาบาลี หมายถึง **องค์ประชุม, กลุ่ม, กอง, จำนวนที่รวมกัน, การรวมเข้าด้วยกัน หรือหมวดหมู่**

กาย คำนี้คำเดียว หมายถึง **องค์รวมทั้ง ๓ ภาวะ** คือ กายที่หมายรวม **ภาวะภายนอก** แล้วก็ **วาจา** และ **ใจ**

โดยเฉพาะไม่ใช่ **ภาวะที่หมายเอาเพียงโครงสร้างหรือรูปร่างภายนอกที่ไม่มี “นามธรรม” รวมอยู่ด้วยเป็นสำคัญ** จึงจะสามารถศึกษาเรียนรู้ **“รูปนาม”** หรือ **“นามรูป”** แล้วสามารถรู้ “ทุกข์” ที่มี **“เหตุแห่งทุกข์”** และ **“ดับเหตุให้เป็นนิโรธ”** ด้วย **“มรรคอริยสัง”** ได้แท้จริง อย่าง **“สัมมาทิฐิ”**

[มีต่อฉบับหน้า]

★ สร้างสันตือหิงสา
ไม่รบรากับทุกคน
แม้เขาเลวร้ายเหลือทน
มันฝึกฝนเมตตาธรรม.

สันตือหิงสา

(เอกราชชาติก)

พระศาสดาประทับอยู่ ณ พระวิหาร
เซตวันทีกรุงสาวัตถี นครหลวงของแคว้นโกศล
ได้ตรัสถึงอำมาตย์ผู้มีศีลคนหนึ่ง ซึ่งมีอุปการะ
เป็นอันมากแก่**พระเจ้าปเสนทิโกศล** เพราะเป็น
ผู้จัดการกิจทั้งปวงให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี
พระราชาก็ได้ประทานยศใหญ่โตแก่อำมาตย์นั้น

ด้วยเหตุนี้ **อำมาตย์อื่น ๆ** พากันริษยา ทน
ไม่ได้ที่จะคอยส่อเสียดกล่าวร้าย ยุยงให้พระราช
เล่่นงานอำมาตย์นั้นอยู่เสมอ ๆ จนในที่สุดพระ
ราชาทรงหลงเชื่อ ยังไม่ทันพิจารณาโทษ ก็รับสั่ง
ให้จองจำอำมาตย์นั้น โดยล่ามด้วยโซ่ตรวนแล้ว
ขังไว้ในเรือนจำ

อำมาตย์นั้นถูกขังไว้ผู้เดียวในห้องขัง กลับ

อาศัยความสงบประลึกถึงคุณแห่งศีล จนเกิด
เอกัคคตาจิต (จิตสงบแน่วแน่มีอารมณ์เป็นหนึ่ง
เดียว) พิจารณาสังขารทั้งหลายเป็นของไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ กระทั่งได้บรรลุ**โสดาปัตติผล**

ครั้นต่อมา พระราชาทรงทราบความจริงแล้ว
ว่าอำมาตย์นั้นไม่มีความผิดใด ๆ จึงให้ปล่อยตัว
และพระราชทานยศยิ่งใหญ่มากว่าเดิมขึ้นไปอีก

อำมาตย์เมื่อพ้นเคราะห์แล้ว ได้ไปเข้าเฝ้าพระ
ศาสดาที่พระวิหาร พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถามว่า

“ท่านอำมาตย์จริงหรือไม่ ที่ท่านต้องถูกกักขัง
จองจำ โดยมีได้กระทำความผิดใด ๆ เลย”

“จริงพระเจ้าข้า ข้าพระองค์โดนลงทัณฑ์
อย่างหาประโยชน์มิได้ แต่ในที่คุมขังนั้นข้าพระ-

องค์ได้กระทำประโยชน์จากสิ่งทีหาประโยชน์มิได้ บังเกิดโศดาปัตติผลขึ้นแก่ตน พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น จึงตรัสว่า

“ดูก่อนอำมาตย์ มิใช่ท่านเท่านั้น ที่ทำประโยชน์ได้จากสิ่งทีมีประโยชน์ แม้โบราณบัณฑิตในกาลก่อน ก็เคยได้ทำมาแล้วเหมือนกัน”

อำมาตย์ได้ยินอย่างนั้น ก็ทูลอาราธนา(นิมนต์) ให้ทรงเล่า พระศาสดาจึงตรัสเล่าเรื่องนั้น

.....

ในอดีตกาล โอรสของพระเจ้ากรุงพาราณสีแห่งแคว้นกาสิ เดิบโตเจริญวัยขึ้นแล้ว ได้ร่ำเรียนศิลปศาสตร์สำเร็จทุกแขนง

ครั้นพระราชบิดาสวรรคต จึงขึ้นครองราชสมบัติแทน ทรงพระนามว่า พระเจ้าเอกราช ทรงเป็นธรรมราชา ปกครองประชาชนด้วยธรรม ได้รับสั่งให้สร้างโรงงานไว้ ๖ แห่ง คือที่ประตูพระนครทั้ง ๔ ด้าน กับที่ประตูพระราชวัง และที่ท่ามกลางพระนคร

ทรงให้ทานแก่ผู้ยากไร้ คนกำพร้า และคนเดินทาง อีกทั้งพระองค์ยังทรงรักษาศีล ถืออุโบสถ (ถือศีล ๘) ทรงประกอบด้วยความเมตตา กรุณา เอ็นดูต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง ประดุจดั่งมารดาบิดารักเอ็นดูบุตรของตน

ครานั้นเอง มีอำมาตย์ผู้หนึ่งมุ่งหมายคิดขบถ ภายในพระนคร พวกอำมาตย์อื่น ๆ พากันกราบทูลให้พระราชาทรงทราบ พระเจ้าเอกราชจึงให้สืบหาความจริง จนแจ้งชัดด้วยพระองค์เองแล้ว ได้รับสั่งให้อำมาตย์นั้นเข้าเฝ้า ตรัสเนรเทศแก่เขา

“คนทรยศ เจ้าทำกรรมไม่สมควรเลย อย่ายู่ในแคว้นของเราอีกต่อไป จงนำทรัพย์ของเจ้าและลูกเมียไปอยู่ที่อื่นเสียเถิด”

อำมาตย์นั้นจึงต้องออกจากแคว้นกาสิ เดินทางไปยังแคว้นโกศล แล้วหาทางเข้ารับราชการอยู่กับเจ้าแคว้นโกศลพระนามว่า ทัพพเสน ตั้งใจทำการงานจนเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยของพระราชชา

วันหนึ่งอำมาตย์ได้กราบทูลพระเจ้าทัพพเสนว่า

“ขอเดชะ อันราชสมบัติในกรุงพาราณสีนั้น เปรียบเสมือนรวงผึ้งที่ปราศจากตัวผึ้ง เพราะพระราชอา่อนแอ พระองค์สามารถยึดราชสมบัติได้ง่ายดาย อาศัยเพียงไพร่พลพาหนะจำนวนน้อยเท่านั้น”

แม้ทรงสดับอย่างนั้น แต่พระเจ้าทัพพเสนก็ไม่ทรงเชื่อมั่นนัก ในคำบอกเล่าของอำมาตย์นั้น เพราะพาราณสีเป็นเมืองใหญ่โต พระเจ้าเอกราชก็ทรงมีอานุภาพมาก เมื่ออำมาตย์เห็นอาการเช่นนั้นแล้ว จึงยั่วยุททำทายเป็นขึ้น

“ตามที่ข้าพระองค์กราบทูลล้วนเป็นความจริง หากแม้พระองค์ไม่ทรงเชื่อ ก็โปรดส่งคนออกไปปล้นสะดมหมู่บ้านชายแดนของแคว้นกาสิดูเถิด เพราะหากพระเจ้าเอกราชทรงจับโจรไว้ได้ ก็ จะพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์แก่โจรเหล่านั้น แล้วก็ปล่อยให้ไป พระเจ้าข้า”

พระเจ้าทัพพเสนได้ยินคำยืนยันหนักแน่นเช่นนั้น จึงตัดสินใจทดลองส่งคนไปปล้นหมู่บ้านชายแดน แล้วในที่สุดบรรดาโจรก็ถูกจับกุมตัวได้ โดนคุมตัวไปให้พระเจ้าเอกราชทอดพระเนตร พระราชาจึงรับสั่งถาม

“เหตุใดพวกเจ้าจึงพากันมาปล้นชาวบ้านเล่า” พวกโจรแสสร้กราบทูลตอบ

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้ายากจน ไม่มีจะกิน จึงจำเป็นต้องปล้นผู้อื่น เพื่อความอยู่รอดของชีวิตตน”

พระราชอาฟังดังนั้นแล้ว ทรงเกิดจิตเมตตา ตรัสด้วยความสงสาร

“ก็เมื่อเป็นอย่างนั้น ทำไมพวกเจ้าจึงไม่พากันมาหาเราเล่า เอาละ ! นับตั้งแต่นี้ต่อไป ห้ามพวกเจ้าไปปล้นผู้อื่นเช่นนี้อีก”

จากนั้นพระเจ้าเอกราชทรงพระราชทานทรัพย์ส่วนพระองค์ให้ แล้วปล่อยตัวโจรเหล่านั้นไป โจรทั้งหมดรีบเดินทางกลับไปยังแคว้นโกศล กราบทูลให้พระเจ้าทัพพเสนทรงทราบตามจริง

แม้กระนั้นก็ตาม พระเจ้าทัพพเสนก็ยังทรง

ไม่กล้ายกกองทัพไปรบ ได้ทรงทดลองส่งคนไป
ฉกชิงยึดแย่งสิ่งของผู้คนในท้องถนนกรุงพาราณสี
อีกครั้ง เมื่อโจรโดนจับได้ พระเจ้าเอกราชก็ทรง
พระราชทานทรัพย์ให้ แล้วปล่อยตัวไปอยู่นั่นเอง
เมื่อเป็นเช่นนี้ พระเจ้าทัพนเสนจึงทรงแน่วพระทัยยิ่งขึ้น

**“พระเจ้าเอกราชเป็นผู้ตั้งอยู่ในธรรมโดยแท้
เป็นผู้ประกอบด้วยธรรมอย่างยิ่ง มีพระเมตตา
กรุณาเกินจะเปรียบประมาณได้ นั่นเป็นที่ของ
เราที่จะฉกฉวยโอกาสได้เปรียบนี้ไว้”**

ฉะนั้นจึงทรงตีพระทัยยกกองทัพเสด็จไป
หมายยึดครองราชสมบัติในกรุงพาราณสีให้จงได้

ฝ่ายกรุงพาราณสีนั้น มีนักรบเก่งกาจอยู่
ประมาณหนึ่งพันนาย ล้วนแต่แก่ล้าวก้าอาญา
เป็นเยี่ยม ซึ่งใคร ๆ ไม่อาจจะทำลายได้เลย แม้แต่
ช้างที่ตกมันจะวิ่งมาตรงหน้า นักรบทุกคนก็
จะอยู่สู้ไม่ถอย หรือแม้สายฟ้าฟาดลงที่ศีรษะ
นักรบทุกคนก็ไม่หวาดหวั่นเกรงกลัว หาก
พระเจ้าเอกราชทรงพอพระทัยในราชสมบัติใด
นักรบเหล่านี้ก็สามารถจะยึดครองราชสมบัตินั้น ๆ
ตลอดทั่วชมพูทวีป นำมาถวายให้ได้

ดังนั้นเมื่อนักรบทั้งหลายได้ข่าวว่า พระเจ้าทัพนเสน
ยกทัพมาหมายตีกรุงพาราณสี จึงเข้าเฝ้าพระเจ้า
เอกราช แล้วกราบทูล

“ขอเดชะ พระเจ้าทัพนเสนนำไพร่พลพาหะ
มา เพื่อยึดครองกรุงพาราณสี ข้าพระพุทธเจ้า
ทั้งหลายขอพระราชทานพระบรมราชานุญาต
ยกทัพออกไปจับพระราชอาแห่งแคว้นโกศลเสีย
เสียให้เข็ดหลาบ จะได้มีกล้ารุกกล้าเขตแดนเข้ามาอีก
พระเจ้าข้า”

แต่พระเจ้าเอกราชทรงห้ามเอาไว้ เพราะ
พระทัยประกอบด้วยสันตืออหิงสา ได้ตรัสกับยอด
นักรบเหล่านั้นว่า

**“ท่านทั้งหลายอย่าไปสู้รบกันเลย เราไม่
ต้องการให้คนอื่น ๆ มาลำบากเพราะเรา ถ้า
หากพระเจ้าทัพนเสนอยากได้ราชสมบัตินี้จริง ๆ
แล้ว เราก็จะให้ครอบครอง”**

เมื่อพระเจ้าทัพนเสนกรีธาทัพมาถึงชนบท

ชั้นกลาง เหล่าอำมาตย์กรุงพาราณสีก็พากันเข้า
เฝ้าพระเจ้าเอกราชอีก พร้อมกับกราบทูลว่า

“ขอเดชะ เจ้าแห่งแคว้นโกศลยกกองทัพมา
ถึงท่ามกลางชนบทแล้ว โปรดทรงพระราชทาน
พระบรมราชานุญาต ให้กองทัพออกไปจับไล่
เข้าศึกเถิด พระเจ้าข้า”

พระเจ้าเอกราชก็ยังทรงห้ามเอาไว้ดังเดิม
จนกระทั่งพระเจ้าทัพนเสนยกพลมาประชิดอยู่
นอกพระนคร แล้วส่งพระราชสาส์นประกาศทำรบ

“จงยอมยกราชสมบัติให้แก่เรา หรือว่าจะสู้รบกัน”

ดังนั้นเอง เหล่าอำมาตย์กับนักรบทั้งหลายจึง
พร้อมใจกันเข้าเฝ้า กราบทูลพระเจ้าเอกราชอีกครั้ง

“ขอเดชะ พวกข้าพระพุทธเจ้าจะไม่ยอมยก
กรุงพาราณสีให้เด็ดขาด และจะไม่ให้พระเจ้า
ทัพนเสนยกทัพเข้าเมืองมาได้ แต่จะออกไปจับกุม
ตัวเจ้าโกศลราชนี้ นำมามอบให้พระองค์ จากที่
นอกพระนครนั้นแหละ พระเจ้าข้า”

แม้ทั้งหลายจะกล่าวอย่างไรก็ตาม พระเจ้า
เอกราชก็ยังทรงห้ามปรามไว้ ไม่ยินยอมให้เกิด
การสู้รบเข่นฆ่ากันขึ้น แล้วทรงตอบพระราชสาส์น
ถึงพระเจ้าทัพนเสน

“เราจะไม่รบฆ่าฟันกันกับท่าน เชิญเข้ามา
ยึดครองราชสมบัติเถิด”

แล้วพระเจ้าเอกราชก็ทรงมีพระกระแสรับสั่ง
ให้เปิดประตูเมืองทุกด้าน จากนั้นก็ประทับเหนือ
พระราชบัลลังก์รออยู่ในท้องพระโรง พร้อมด้วย
อำมาตย์ทั้งหลาย

ครั้นพระเจ้าทัพนเสนเสด็จเข้าสู่กรุงพาราณสี
พร้อมกองทัพอันยิ่งใหญ่ มิได้ทรงพบเห็นผู้ที่
จะเป็นศัตรูตอบโต้แม้สักคนเดียว จึงเสด็จสู่พระ
ราชนิเวศน์ เข้าไปในพระราชวัง แล้วสั่งให้จับ
พระเจ้าเอกราชกับอำมาตย์ทั้งหมดมัดเอาไว้
จากนั้นก็เข้าควบคุมทหาร ข้าราชการ ประชาชน
และชาวชนบท ให้อยู่ในอำนาจทั้งหมด แล้วจึง
ตรัสสั่งเหล่าทหารของตน

“พวกเจ้าจงนำพระราชากับอำมาตย์มัดมือ
ไพร่หลังให้แน่น เอาตัวไปที่ป่าช้า ขุดหลุมให้ลึก

ฝั่งทุกคนลงไปแค่คอ กลบดินเสียให้แน่น คินนี่ พวกหมาจึงจอกคงพากันมากินอาหารของมัน จนอิ่มเป็นแน่”

เหล่าทหารก็ทำตามนั้นทุกประการ แต่แม้เหตุการณ์จะเป็นอย่างนี้แล้วก็ตาม พระเจ้าเอกราชก็มีได้ทรงอาฆาตโกรธแค้นต่อพระเจ้าทัฟเฟเลนเลยแม้แต่น้อย ได้ตรัสกับเหล่าอำมาตย์ของพระองค์ว่า

“พวกท่านทั้งหลาย จงเจริญเมตตาจิตให้มาก จงถือว่าพระเจ้าทัฟเฟเลนผู้มาซึ่งเอกราชสมบัติไป เป็นเสมือนบุตรสุดที่รักของเราเถิด”

บรรดาอำมาตย์ของพระเจ้าเอกราชล้วนได้ชื่อว่า เป็นผู้มีวินัยดี คือจะไม่มีแม้แต่สักคนเดียวที่จะไม่เชื่อฟังในพระคำรัสของพระราชาราชของตน ดังนั้นทั้งหมดจึงแผ่เมตตาจิตไปยังพระเจ้าทัฟเฟเลนร่วมกัน

ในขณะนั้นเอง พระเจ้าทัฟเฟเลนก็บังเกิดอาการแสร้งร้อนกระวนกระวายในพระวรกายอย่างใหญ่หลวง จนทนไม่ไหวส่งเสียงร้องออกมา

“เราถูกไฟไหม้ เราถูกไฟไหม้”

แล้วทรงล้มเกลือกกลงดินไปมาอยู่บนพื้นดิน ทูรนทูรายจนกระทั่งทรงเหน็ดเหนื่อย ตรัสถามราชบุรุษ (คนของพระราชาราช) อย่างอ่อนล้ายิ่ง

“นี่เกิดอะไรกัน ทำไมเราจึงเป็นเช่นนี้”

ราชบุรุษได้ตรัสตอบแล้วจึงเอ่ยขึ้น

“ข้าแต่พระองค์ คงเป็นเพราะทรงรับสั่งให้ประทุษร้าย ฝั่งพระราชาราชผู้ทรงธรรม กับเหล่าผู้ไม่มีความผิดไว้ในหลุม พระเจ้าข้า”

พระเจ้าทัฟเฟเลนฟังดังนั้น ก็เกิดฉุกคิดสำนึกผิดได้ รีบตรัสในทันที

“ถ้าอย่างนั้น พวกเจ้าจงรีบไปขุดเอาพระเจ้าเอกราชกับอำมาตย์ทั้งหลายขึ้นมาเถิด”

ไม่นานนัก พระเจ้าเอกราชกับเหล่าอำมาตย์ก็ถูกนำตัวเข้ามา พระเจ้าทัฟเฟเลนถวายบังคมต่อพระเจ้าเอกราช แล้วตรัสขอขมา

“ขอพระองค์จงครองราชสมบัติของพระองค์เถิด ข้าพระองค์จะป้องกันพวกโจรถวายแต่

พระองค์เอง เรื่องที่ผ่านมาแล้วโปรดพระราชทานอภัยโทษให้แก่หม่อมฉันด้วย”

พระเจ้าเอกราชก็ทรงอภัยโทษให้ พระเจ้าทัฟเฟเลนจึงตรัสถามต่อไปด้วยความประหลาดใจ

“พระองค์ถูกฝังดินอยู่ในป่าช้า ก็แล้วเหตุไรเล่า จึงยังมีพระฉวีวรรณผ่องใส และพละกำลังก็มีอยู่ดังเดิม คล้ายกับยามปกติที่ได้รับการบำรุงบำเรออยู่”

“ข้าแต่พระเจ้าทัฟเฟเลน ขันติคือความอดทน อดกลั้น อีกทั้งตบะคือความเพียรเพ่งเผือกใจ และการหมั่นเจริญเมตตาจิต นี่เป็นคุณธรรมที่หม่อมฉันปรารถนามาแต่เดิม บัดนี้หม่อมฉันได้สิ่งที่ปรารถนานั้นแล้ว ฉะนั้นผิวพรรณและกำลังกายของหม่อมฉัน จึงมีความผ่องใสอยู่ดังเดิมได้

สัตบุรุษ (คนที่มีสัมมาทิฐิ) ทั้งหลาย บรรเทาความสุขด้วยความทุกข์ บรรเทาความทุกข์ด้วยความสุข เป็นผู้มิจิตเยือกเย็นยิ่งนักในสุขและทุกข์ทั้งสองอย่าง จึงย่อมเป็นผู้มีจิตเที่ยงธรรม เป็นกลางทั้งในสุขและทุกข์ ดุจดั่งตราชูฉะนั้น”

พระเจ้าทัฟเฟเลนทรงซาบซึ้งในคำตอบอย่างยิ่ง จากนั้นก็ทรงอำลา ยกกองทัพกลับไปยังแคว้นแคว้นของตน แล้วทำการลงอาญาแก่อำมาตย์ผู้ประทุษร้ายคนนั้น

ในกาลต่อมา พระเจ้าเอกราชทรงมอบราชสมบัติแก่เหล่าอำมาตย์ทั้งหลาย แล้วออกบวชเป็นฤๅษี (นักบวชผู้บำเพ็ญพรตแสวงธรรม) มีพรหมโลก (โลกของคนใจประเสริฐสูงสุด) เป็นที่ไป ในเบื้องหน้า

.....

จบชาดกนี้แล้ว พระศาสดาตรัสว่า

“ในกาลนั้นพระเจ้าทัฟเฟเลน มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ ส่วนพระเจ้าเอกราช มาเป็นเรตถาคตนั่นเอง”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๕๑๐ พระไตรปิฎกเล่ม ๓๓ ข้อ ๓๔

อรรถกถาแปลเล่ม ๔๘ หน้า ๓๙๓

อรรถกถาแปลเล่ม ๗๔ หน้า ๕๓๕)

บทความพิเศษ

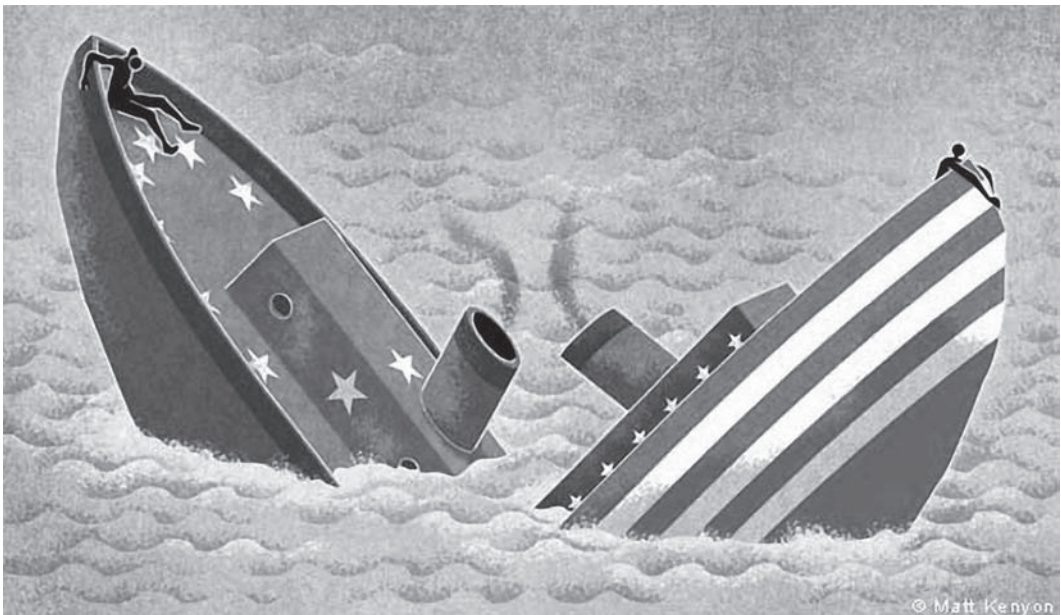
โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๘๒

พวกที่สนับสนุนการค้าเสรีจะพยายามพูดให้ทุกคนเชื่อว่า
การที่บริษัทอเมริกัน “กระทำชำเรา” ปาปัวตะวันตก
เป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความมั่งคั่งในอนาคต
ในขณะที่ชาวพื้นเมืองเฝ้าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเองเคยมี
ถูกทำลายล้างอย่างสิ้นหวัง

สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.veteransnewsnow.com/wp-content/uploads/2012/07/Approaching-Financial-Abyss.jpg>

● บริษัทชื่อ “ฟริพอร์ตแมคโมแรน” ของ
สหรัฐฯ ทำเหมืองทองบนยอดเขาสูง ๑๓,๕๐๐ ฟุต
เหนือระดับน้ำทะเลในเขต “ปาปัวตะวันตก” ของ
อินโดนีเซีย ส่วนปลายยอดหนากว่า ๔๐๐ ฟุต
ถูกทำลายลงมาตลอดเวลา ๔๐ ปี หิน ดินไม้ ดิน
และซีแร่ถูกป่นย่อยและทิ้งลงในพื้นที่ ๔,๔๐๐ ไร่
ซึ่งเป็นหุบเขา ทุ่งหญ้า ส่วนใหญ่ของหินและเลน
เหลวกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ตันต่อวัน ถูกทิ้งลงในแม่น้ำ
ใกล้เคียงจนท่วมทันไปสู่แม่น้ำอื่น ๆ เจ้าหน้าที่
ของบริษัทคาดว่าเศษตะกอนและโคลนเลนจะ
ครอบคลุมพื้นที่ประมาณ ๕๐ ตร.กิโลเมตร การ

กระทำชนิด “มือถือสาก ปากถือศีล” เช่นนี้ ถูก
ประณามโดยนานาชาติและผิดกฎหมายของทั้งใน
สหรัฐฯ และยุโรป การสำรวจพบว่ามี การสูญเสีย
อย่างมหาศาลต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพของชาวบ้าน
และแหล่งน้ำ น้ำที่ปนเปื้อนกรดและโลหะพิษ
ทำให้ชาวบ้านเป็นผื่นคัน ปวดท้อง ไอเป็นเลือด
และเสียชีวิต ลัตว์น้ำและพืชพันธุ์ถูกทำลาย ชาว
พื้นเมืองได้รับประโยชน์น้อยมากจากสิ่งที่เรียก
อย่างสวยหรูว่า “การพัฒนา” เช่น ได้รับค่าจ้าง
เพียงร้อยละ ๒ ของชาวบ้านทั้งหมด การต่อต้าน
ถูกปราบปรามอย่างทารุณโดยตำรวจอินโดนีเซีย

ซึ่งถูกซื้อไว้โดยบริษัทข้ามชาติของสหรัฐฯ

พวกที่สนับสนุนการค้าเสรีจะพยายามพูดให้ทุกคนเชื่อว่าการที่บริษัทอเมริกันดังกล่าว “กระทำชั่วเรา” ปาปัวตะวันตกเป็นสิ่งที่จะนำไปสู่ความมั่งคั่งในอนาคต ในขณะที่ชาวพื้นเมืองเผ่าดูทุกสิ่งทุกอย่างที่ตนเองเคยมีถูกทำลายล้างอย่างสิ้นหวัง

ในเรื่องบริษัทฟรียอร์ดของสหรัฐฯนี้ได้มีการ “คว่ำบาตร” ระดับโลกโดยกองทุนเกษียณอายุของสวีเดนซึ่งเป็นกองทุนที่ใหญ่อันดับ ๓ ของโลกเมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๙ กองทุนนี้ได้ย้ายเงินลงทุนจำนวน ๔๓๐ ล้านดอลลาร์ (๑๗,๒๐๐ ล้านบาท) ออกจากการลงทุนในบริษัทฟรียอร์ดและวอลมาร์ท ซึ่งจ้างงานในหลายประเทศโดยมีการเอาเปรียบอย่างเป็นระบบ กองทุนนี้ลงทุนใน ๓,๕๐๐ บริษัท และกำลังพิจารณาถอนการลงทุนในบริษัทที่ไม่เคารพในสิทธิมนุษยชน หรือทำลายสิ่งแวดล้อม ราคาหุ้นของบริษัทฟรียอร์ดและวอลมาร์ทตกลงหลังจากกองทุนนี้ถอนตัวออกไป (นิตยสารฟอร์จูน ๒๘/๘/๔๙)

เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๙ องค์การสหประชาชาติได้ระบุในการประชุมเรื่องการลดขยะอิเล็กทรอนิกส์ที่เมืองไนโรบี ประเทศเคนยาว่า “ทั่วโลกมีขยะอิเล็กทรอนิกส์ ๕๐ ล้านตันต่อปีหรือร้อยละ ๕ ของปริมาณขยะทั้งหมด และในสหรัฐฯมีการปลดระวางคอมพิวเตอร์พีซีปีละ ๒๐ ล้านเครื่อง ขยะอิเล็กทรอนิกส์ของสหรัฐฯถูกส่งไปยังประเทศกำลังพัฒนาในรูปของการให้ความช่วยเหลือ ที่ผ่านมามีประเทศไนจีเรียได้รับบริจาคเฉลี่ยมากกว่า ๑๐๐,๐๐๐ เครื่องต่อเดือน นักวิเคราะห์ระบุว่าร้อยละ ๗๕ ของขยะคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์และโทรทัศน์จากประเทศร่ำรวย ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้อีก แต่ถูกส่งไปทำลายในประเทศกำลังพัฒนา โลหะมีประโยชน์จำนวนเล็กน้อยถูกเผาไปขาย ส่วนที่เหลือถูกกลบฝังและเผาอย่างถูกวิธีเพียงบางส่วนเท่านั้น (๒๙/๑๑/๔๙ ผู้จัดการ)ประเทศจีนเป็นอีกประเทศหนึ่งที่เป็นปลายทางของขยะอิเล็กทรอนิกส์จากสหรัฐฯ!!!

สหรัฐฯซึ่งเป็นประเทศที่พำนักแต่เรื่องสิทธิมนุษยชน สิ่งแวดล้อม ความโปร่งใสและธรรมาภิบาลจึง “ล้มเหลวอย่างยิ่ง” ในทุกเรื่องที่แสดงออกต่อชาวโลกและเป็นประเทศที่มีพฤติกรรม “มือถือสาก ปากถือศีล” ตลอดมา???

๑๗.เกษตรกรรมทำลายชีวิต : มหาตมะคานธีกล่าวว่า “ปศุสัตว์ของคนรวยขโมยขนมปังของคนจน” คำกล่าวข้างต้นช่างสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงตลอดระยะ ๓๐-๔๐ ปีที่ผ่านมา บริษัทข้ามชาติด้านการเกษตรของสหรัฐฯกล่าวอ้างว่าจะกำจัดความหิวโหยของชาวโลกด้วยปริมาณอาหารที่เพียงพอ ปลอดภัย มีคุณค่าทางโภชนาการและราคาถูก คำพูดอ้างนี้ได้ถูกส่งเสริมโดยการลงทุนเกินขนาดในอุตสาหกรรมอาหารที่ต้องใช้น้ำมันและเคมีภัณฑ์ที่มีน้ำมันเป็นพื้นฐาน (บริษัทขุดเจาะและกลั่นน้ำมัน ๕ ใน ๘ ที่ใหญ่ที่สุดในโลกเป็นของสหรัฐฯ) ด้วยเหตุนี้จึงเกิดการปะทะกันระหว่างอุตสาหกรรมเกษตรแบบอเมริกันกับเกษตรครอบครัวซึ่งเป็นการเกษตรส่วนใหญ่ในโลก แม้แต่เกษตรกรแบบครอบครัวในสหรัฐฯเองก็กำลังถูกทำลาย การเกษตรแบบอุตสาหกรรมซึ่งต้องใช้ปุ๋ย ยาฆ่าแมลงและยาปราบศัตรูพืชอย่างหนักได้ทำลายการเกษตรแบบครอบครัวจนเหลือน้อยมาก นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการอนุรักษ์ดิน น้ำ สิ่งแวดล้อม คุณภาพและความปลอดภัยของอาหาร รวมทั้งการขาดแคลนปุ๋ยฟอสเฟตและเชื้อเพลิงฟอสซิลในอนาคต เกษตรกรรมทั้งสองแบบในปัจจุบันไม่สามารถเดินร่วมทางกันได้ในอนาคตเพราะ :

● กระบวนการเกษตรของสหรัฐฯถูกแย่งชิงระหว่างการเกษตรแบบอุตสาหกรรมและผลประโยชน์ของประชาชน รัฐบาลพำนักให้ประชาชนกินไขมันให้น้อยลง ให้กินผักและผลไม้รวมทั้งอาหารที่มีเส้นใยมากขึ้น (คนอเมริกันร้อยละ ๖๔ มีน้ำหนักเกินถึงอ้วน) แต่กลับไม่ได้กล่าวถึงการลดการกินเนื้อสัตว์เลย ทั้ง ๆ ที่ผลการวิจัย

จำนวนมากระบุว่าการลดเนื้อสัตว์และกินผักผลไม้จะช่วยลดโอกาสที่จะเป็นมะเร็งโรควุ้นและโรคอื่น ๆ อีกมาก

- มูลสัตว์จำนวนมากที่หลุดรอดเข้าสู่สิ่งแวดล้อมได้สร้างปัญหาทางสุขภาพให้มนุษย์และทำให้เกิดสาหร่ายสีน้ำเงินซึ่งทำลายสัตว์น้ำแม้กระนั้นกระทรวงเกษตรราสหรัฐก็ยังปฏิเสธที่จะจำกัดจำนวนของสัตว์ที่เลี้ยงในคอกและในกรง เช่น หมูและไก่

- ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) สำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (Environmental Protection Agency) ได้สั่งปรับบริษัทสไมท์ฟิลด์ฟูดส์ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐเวอร์จิเนียเป็นเงินก้อนใหญ่ถึง ๑๒.๖ ล้านดอลลาร์ฐานทำให้น้ำบาดินและใต้ดินสกปรก แต่การสั่งปรับซึ่งทำโดยหน่วยงานของรัฐบาลกลางนี้กลับถูกต่อต้านโดยรัฐบาลของรัฐเวอร์จิเนียที่บริษัทตั้งอยู่เสียเอง

- กฎหมายส่งเสริมการส่งออกผลผลิตผลการเกษตร (Agricultural Export Enhancement Act) ยินยอมให้รัฐบาลใช้เงินภาษีของประชาชนในการสนับสนุนบริษัทเกษตรข้ามชาติ เพื่อให้ได้เปรียบในการแข่งขันในตลาดโลกโดยใช้แกตต์และองค์การการค้าโลกหนุนหลัง สหรัฐฯอ้างว่าสหรัฐฯต้องทำดังกล่าวเพราะหลายประเทศต่างปฏิเสธการนำเข้าเนื้อวัวและนมวัวชนิดฮอร์ไมนเร่งการเจริญเติบโตและเพิ่มปริมาณนม หรือปฏิเสธถั่วเหลืองตัดต่อพันธุกรรม (จีเอ็มโอ) และอื่น ๆ ของสหรัฐฯ สหรัฐฯไม่ได้ให้เงินสนับสนุนบริษัทข้ามชาติด้านการเกษตรเท่านั้น แต่ยังให้เงินสนับสนุนบริษัทข้ามชาติทุกประเภทเช่น การบิน ผลิตอาวุธ ยา น้ำมัน อาหารอุตสาหกรรมเคมี ฯลฯ เงินสนับสนุนดังกล่าวถูกเรียกว่าเงิน “ธุรกิจสงคราม” และมียอดเงินเป็นแสน ๆ ล้านดอลลาร์ต่อปี.....และนี่คือการค้าเสรีของสหรัฐฯ???

- ประเทศที่ปฏิเสธอาหารจีเอ็มโอของสหรัฐฯจะถูกบีบบังคับโดยมาตรการทางการค้าต่าง ๆ เช่น การจำกัดการนำเข้าและมาตรการ

ทางภาษี รวมทั้งการทุ่มตลาดสินค้าทางการเกษตรต่าง ๆ เพื่อทำลายเกษตรกรท้องถิ่นในประเทศนั้น ๆ เช่น จาไมก้าและเม็กซิโก สำหรับเม็กซิโก สหรัฐฯส่งข้าวโพดราคาถูกไปทุ่มตลาดและทำลายเกษตรกรผู้ปลูกข้าวโพดชาวเม็กซิโกจำนวนกว่า ๒ ล้านคนจนล้มละลายหมด พอยึดตลาดได้แล้วก็ขึ้นราคาข้าวโพดไป ๓ เท่า และเกษตรกรเม็กซิโก ๒ ล้านคนต้องอพยพข้ามไปเป็นแรงงานทาสในสหรัฐฯ

- การนำเข้าเนื้อสัตว์และธัญพืชมีแนวโน้มจะเพิ่มจำนวนขึ้นในหลายประเทศซึ่งเคยพึ่งพาตนเองได้ การนำเข้าดังกล่าวจะส่งผลดีให้สหรัฐฯ อาร์เจนตินา และออสเตรเลีย ในขณะที่คนยากจนในประเทศกำลังพัฒนาจะต้องเดือดร้อนกับราคาอาหารที่สูงขึ้น หลังจากเกษตรกรท้องถิ่นถูกทำลายไปแล้ว

- สหรัฐฯส่งเสริมพืชตัดต่อพันธุกรรมในฐานะ “ความหวังอันยิ่งใหญ่และยั่งยืนที่จะป้อนพลโลกที่เพิ่มจำนวนขึ้น” แต่สิทธิของผู้บริโภคชาวอเมริกันหรือสิทธิในการเลือกอย่างเสรี (free choice) ตามทฤษฎี “ตลาด” ของอดัม สมิท กลับถูกปฏิเสธโดยรัฐบาลสหรัฐฯซึ่งยินยอมให้อาหารจีเอ็มโอ “ไม่ต้องติดฉลาก” ในขณะที่ปริมาณของน้ำตาลหรือเกลือหรือส่วนผสมอื่น ๆ กลับต้องแสดงในฉลาก นอกจากนั้น รัฐบาลสหรัฐฯยังพยายามจะจัดอาหารจีเอ็มโอ สัตว์ที่เลี้ยงซึ่งกรงอย่างแออัด และอาหารอาบรังสีเข้าเป็น “อาหารอินทรีย์” ด้วย แต่ต้องล้มเลิกไปเพราะได้รับจดหมายต่อต้านจากประชาชนถึง ๒๘๐,๐๐๐ ฉบับ

สำหรับอาหารตัดต่อพันธุกรรมหรือจีเอ็มโอ นั้น บริษัทมอนซานโตและคู่แข่งของสหรัฐฯ ซึ่งเป็นบริษัทเคมีเกษตรข้ามชาติได้ซื้อบริษัทเมล็ดพันธุ์ในโลกไปอยู่ในมือแล้วร้อยละ ๘๕ และผู้บริหารของมอนซานโตกล่าวว่า “สิ่งที่คุณเห็นอยู่คือการผนึกรวม (consolidation) ห่วงโซ่อาหารทั้งหมดเข้าด้วยกัน”... เพื่อการล่าอาณานิคมด้านอาหารของโลก ???

- ในปี ๑๙๙๗ (๒๕๔๐) เนื่อบดสำหรับทำ

แฮมเบอร์เกอร์จำนวน ๒๕ ล้านปอนด์หรือ ๑,๑๐๐ ตัน ได้ถูกเรียกคืนจากตลาดเพราะพบว่ามีเชื้ออีโคไล ๐๑๕๗:๑๐๕๗ ปนเปื้อนอยู่ด้วย ในแต่ละปีมีชาวอเมริกันประมาณ ๙,๐๐๐ คน เสียชีวิตจากการบริโภคอาหารประเภทเนื้อสัตว์ที่ถูกเลี้ยงและผลิตด้วยกระบวนการอุตสาหกรรม โดยเฉพาะเชื้อซาลโมเนลลาจะพบได้ใน ๑ ใน ๓ หรือ ๑ ใน ๕ ของไก่ที่เลี้ยงระบบปิด หนึ่งมาตรการที่รัฐบาลสหรัฐฯใช้แก้ปัญหานี้คือการให้เนื้อสัตว์ผ่านการอบรังสี

ความ “ล้มเหลว” ของเกษตรกรรมแบบอุตสาหกรรมเพื่อกำไรสูงสุดของสหรัฐฯ ได้ก่อให้เกิดการรวมตัวของผู้บริโภครวมกัน กลุ่มผู้รักสุขภาพประโยชน์ของสาธารณะ กลุ่มเกษตรกรยั่งยืน กลุ่มพิทักษ์สัตว์และอื่น ๆ ซึ่งได้ร่วมกันผลักดันทั้งในระดับชาติและนานาชาติ ในอันที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเป็นธรรมของสังคม สิ่งแวดล้อมที่ดี เกษตรกรรมที่เป็นมิตรต่อผู้คน สัตว์และสิ่งแวดล้อม รวมถึงการร่วมมือกันในท้องถิ่นและระบบสหกรณ์ด้วย

ผู้สนับสนุนการเกษตรแบบอุตสาหกรรมและอาหารจีเอ็มโอ มักกล่าวว่า ระบบทั้งสองดังกล่าว จะช่วยให้โลกมีอาหารเพียงพอสำหรับประชากรที่เพิ่มขึ้น แต่ข้อเท็จจริงก็คือ องค์การสหประชาชาติ ได้วิจัยและยืนยันแล้วว่า การเกษตรรายย่อยที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพนั้นสามารถตอบสนองในเรื่องอาหารได้ดีกว่าการเกษตรแบบอุตสาหกรรม หรืออีกนัยหนึ่งคือการปลูกหลายอย่างและซื้อน้อยอย่าง ดีกว่าการปลูกอย่างเดียวนาน ๆ เพื่อหวังรวยและต้องซื้อหลายอย่าง เพราะไม่ต้องลงทุนมากและเสี่ยงมาก กินเนื้อสัตว์น้อยลงแต่สุขภาพดีขึ้น เพราะกินพืชผักผลไม้ที่หลากหลาย และโดนแมลงรบกวนน้อยจึงไม่ต้องใช้สารเคมี รักษาสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นเรื่องสำคัญของห่วงโซ่อาหารได้ดีกว่า รวมถึงการมีศีลธรรมและไม่กระทำการอันตรายต่อสัตว์ด้วย

● ผลเสียของการปลูกพืชเชิงเดี่ยวเพื่อการขายเร็วรวยลัด มีดังนี้ :

๑. ผลิตในปริมาณมากเกินไปทำให้ราคาในตลาดโลกตกต่ำ และเป็นผลเสียอย่างร้ายแรงต่อเกษตรกรแบบครอบครัว ซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของสังคมโลก

๒. เป็นต้นเหตุของการทำลายป่าและความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม

๓. ใช้ปุ๋ย ยาฆ่าแมลงและยาปราบศัตรูพืชจำนวนมาก เป็นผลเสียในระยะยาวต่อเกษตรกรผู้บริโภค ดิน น้ำ และระบบนิเวศ

๔. การให้เงินสนับสนุนแก่บริษัทเกษตรข้ามชาติและเกษตรกรในประเทศสหรัฐฯ ประชาคมยุโรปและญี่ปุ่นทำให้บริษัทเหล่านั้นสามารถส่งผลผลิตราคาถูกผิดปกติ ไปทำลายและยึดครองตลาดในประเทศกำลังพัฒนา ทำให้เกษตรกรแบบครอบครัวต้องล้มละลาย ต้องเลิกอาชีพและเข้าไปเป็นแรงงานไร้ฝีมือในเมืองอย่างน่าสมเพช ผลผลิตดังกล่าวมีตั้งแต่ถั่ว ถั่วลิสง ข้าวโพด ถั่วเหลือง มันฝรั่ง ฯลฯ การกระทำดังนี้เป็นต้นเหตุของความล้มเหลวของการเจรจาการค้าเสรีแบบพหุภาคี เพราะกลุ่มประเทศกำลังพัฒนาได้รวมตัวกันปฏิเสธข้อเรียกร้องใด ๆ ของเหล่าประเทศอุตสาหกรรม จนกว่าการสนับสนุนดังกล่าวจะถูกยกเลิกไป แต่สหรัฐฯก็หันมาเอาเปรียบผ่านการเจรจาแบบทวิภาคี???

๕. การปลูกพืชเชิงเดี่ยวทำให้เกิดการท่วมตลาด การท่วมตลาด หรือ dumping คือการขายสินค้าในราคาที่ต่ำกว่าต้นทุนที่แท้จริง และนี่คือสิ่งที่สหรัฐฯและพวกทำอยู่ตลอดเวลา ความหมายของคำว่า “ท่วมตลาด” ควรถูกขยายความให้กินความหมายครอบคลุมถึงกิจกรรมใด ๆ ที่บ่อนทำลายการผลิตแบบยั่งยืน การพึ่งตนเองและอธิปไตยของแต่ละท้องถิ่นด้วยทฤษฎี “ตลาด” ของอดัม สมิท ระบุไว้ว่า ราคาที่ถูกต้องของผลิตภัณฑ์ต้องรวมต้นทุนทุกอย่างไว้แล้ว เช่น ที่ดิน ค่าแรง ดอกเบี้ย วัตถุประสงค์ รวมทั้งความเสียหายของสังคมและสิ่งแวดล้อม และนี่คือการกระทำที่ผิดต่อบทบัญญัติขององค์การการค้าโลกอย่างชัดเจน แต่ก็ไม่ถูกละเลยโดย “องค์การการค้า” ดังกล่าวมาตลอด!!!

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เมื่อชำระล้างจิตที่มีความรัก โลก โกรธ หลง
ให้เจือจางเบาบางมากเท่าไร ก็จะเป็นจิต
ที่เข้าใจหลักธรรมพุทธวิปมากยิ่งขั้นเท่านั้น

“ชมพุททวีป” ดินแดนที่มีอยู่จริง

เมื่อก่อนถ้าพูดถึง “ชมพุททวีป” ก็จะทำให้ฉันนึกถึงภาพหลวงจีน**พระถังซำจั๋ง** และไซอิ๋ว ที่ออกเดินทางไกลเพื่ออัญเชิญคัมภีร์พระพุทศาสนาในดินแดนของชมพุททวีป ซึ่งเราก็จะต้องนึกถึงประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นสถานที่ประสูติ ตรัสรู้และปรินิพพานของพระพุทธเจ้า ดินแดนที่ก่อกำเนิดพระพุทศาสนา เป็นดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ ดินแดนอารยะที่แสนศิวิไลซ์ด้วยคุณงามความดี และงดงามราวสุมดาวดิชั้นฟ้า โดยมีลัทธิ ๓ ตัว เป็นเพื่อนร่วมทาง คือ **แห่งเจีย** (ลิง) **ตือโป๊ยก่าย** (หมู) และ**ซัวเจ๋ง** (ปีศาจปลา) ระหว่างการเดินทางต้องพบกับการขัดขวางของเหล่าปีศาจมากมาย

ที่ขัดขวางไม่ให้ทำความดี เพื่อสืบทอดพระพุทศาสนาของเหล่าคนดีสำเร็จ

เชื่อว่าใครหลายคนก็คงต้องเคยดู หรือเคยอ่านเรื่องราวในวรรณกรรมและจำตัวละครเหล่านี้ได้ เป็นเหมือนเรื่องเล่าจากรุ่นสู่รุ่นต่อ ๆ กันมา และในยุคดิจิทัลตอนนี้ก็มีการมาถ่ายทอดในรูปแบบภาพยนตร์ ละครต่าง ๆ ที่หาดูได้ไม่ยาก

นั่นก็เป็นเพียงเรื่องที่ผมรวมถึงใครหลายคนเคยถูกปลูกฝังให้เชื่อ ให้รับรู้ ให้เข้าใจถึงดินแดนชมพุททวีปเท่านั้น แต่ไม่เคยเข้าใจและศึกษาอย่างจริงจัง ๆ ฉ้ง ๆ ลึกที่ว่าชมพุททวีปตั้งอยู่ ณ ที่แห่งไหน ? และที่แท้จริงนั้นเป็นเช่นไร ?

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์เคยเทศนาเกี่ยวกับเรื่อง นี้ไว้ว่า “ชมพู่ทวีปมีองค์ประกอบคือ ๑. สุรภาโว ๒. สติมันโต ๓. อิทธิพรหมจริยวาโส

อัฐภาพของคนนั้น ที่เกิดมามีร่างกายเป็นคน มี สุรภาโว (องค์ประกอบทุกส่วนครบอาการ ๓๒) และเป็นภาวะที่ดีมาก (สุรภาโว) มีอาการ ๓๒ ครบเจริญ ด้วย เช่น สมอง หัวใจดีมาก ประสาทดีมาก เป็นต้น

ผู้ที่ได้มาอย่างนั้นก็ถือว่าเป็นสุรภาโว มีสติดี เป็นบุพกรรมที่ทำมาก่อน โดยเฉพาะเป็น สัมมาสติด้วย เป็นโลกุตระ ถ้าไม่เป็นก็ไปตาม ฐานะ ผู้ที่มีสติมันโต มีสติที่ดีที่สุดแล้วดีถึงขั้น ปฏิบัติสัมมาสติในองค์มรรคของพระพุทธเจ้าได้ และมีอิทธิพรหมจริยวาโส คือ มีกายยาววา หนาศีบกว้างศอก พร้อมสัญญาและใจ

นี่แหละคือร่างกายที่คุณสามารถปฏิบัติธรรม ประพฤติพรหมจรรย์ เป็นที่อยู่ของผู้ประพฤติ พรหมจรรย์จนบรรลุอรหัตต์ได้ ตายไปแล้วไม่มี สุรภาโว สติมันโต คือไม่มีอาการ ๓๒ ตายไปแล้ว ไม่มีสิทธิ์ปฏิบัติพรหมจรรย์ ต้องมาเกิดมีร่างกาย แม้แต่จะเป็นพระพุทธเจ้าก็ต้องเกิดมามีร่างกาย ครบอาการ ๓๒ นี้ ถ้ามีอย่างดี เรียกว่า คนอยู่ใน ทวีปชมพู ศัพท์วิชาการเรียกว่า “ชมพูทวีป” ๑ คน ก็เป็นชมพูทวีป ๑ คน ๑๐๐ คนก็ ๑๐๐ ชมพูทวีป ยุคนี้คนมีชมพูทวีปอยู่ในเมืองไทยมากที่สุด ดังนั้น ชมพูทวีปย้ายจากอินเดียมาอยู่ที่เมืองไทยแล้ว”

นี่แหละเป็นความโชคดีมีบุญของการเป็นเด็ก วัดที่ได้รับฟัง ซึมซับธรรมะจากผู้รู้อยู่เสมอ ๆ แม้จะ ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม แต่การอยู่ในมวลมิตรดี สหายดี สิ่งมงคลสิ่งแวดล้อมที่ดี ก็ช่วยกล่อมเกล่า ให้เราต้องติดตามไปด้วย

ในความเข้าใจของฉัน “ชมพูทวีป” ก็คือ ดินแดนที่อยู่ในจิตวิญญาณของมนุษย์อย่างเรา ๆ นี่แหละ เมื่อเราได้ชำระล้างจิตที่มีความรัก โลก โกรธ หลงให้เจือจาง เมาบางมากเท่าไร ก็จะเป็น จิตที่เข้าใจกล่อมความเป็นชมพูทวีปมากยิ่งขึ้นเท่านั้น จิตวิญญาณที่พร้อมจะปฏิบัติธรรม โดยอาศัยความเป็นมนุษย์ซึ่งเป็นร่างที่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติ

ธรรมมากที่สุด และได้ร่างกายที่ครบ ๓๒ ประการ ก็เรียกได้ว่าเป็นมนุษย์ชมพูทวีป หรือเรียกง่าย ๆ ก็คือ มนุษย์ผู้ปฏิบัติธรรม

เมื่อมีมนุษย์ผู้ปฏิบัติธรรมมารวมตัวกันเป็น กลุ่มก้อน ณ ที่นั้น ๆ ก็คือดินแดนชมพูทวีปหรือ ดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์ของผู้ปฏิบัติธรรม !!

และนั่นก็ทำให้ฉันนึกถึงการชุมนุมของมวล มหาประชาชนผู้ตื่นรู้ และไม่ยอมก้มหัวให้กับความ อยุดิธรรม ความชั่วร้ายของระบอบทักษิณอีกต่อไป เมื่อประชาชนหนึ่งคนเริ่มต้นรู้ โดยความเข้าใจ จากการศึกษาหาความรู้ หาข้อมูลจนชัดเจนใน ความชั่วร้ายของกิเลสตัณหาของระบอบทักษิณที่ กัดแทะประเทศไทยแบบไม่รู้จักพอมานานนับสิบปี

จากหนึ่งจนเป็นสิบ เป็นร้อยเป็นพัน เป็นหมื่น และเป็นแสน จนกระทั่งประชาชนชาวไทยได้ สร้างประวัติศาสตร์ความดีให้โลกได้ประจักษ์ ภาพมวลมหาประชาชนนับสิบล้านที่ไม่เคย ปรากฏมาก่อนในโลก วันนี้ได้ออกมาร่วมสร้าง ประเทศไทยให้เป็นประเทศแห่งชมพูทวีปให้ ชาวโลกได้แจ้งประจักษ์

“สันติ อหิงสา” เป็นคำความที่ดังก้อง ส่อง แสงสว่างไสวไปทั่วโลก ภาพการออกมาชุมนุม แสดงตน หนึ่งคน หนึ่งสิทธิ์ หนึ่งเสียง ตามระบอบ ประชาธิปไตยที่แท้จริงเป็นภาพที่งดงามยิ่งนัก เมื่อเจ้าของอำนาจได้ออกมาแสดงตนว่าไม่เอาอีก แล้วกับความชั่วร้ายของรัฐบาลยิ่งลักษณ์และ ระบอบทักษิณที่มาทำร้ายทำลายคุณงามความดี ในประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเรา

การออกมาชุมนุม กินอยู่หลับนอนบนท้องถนน ไม่ใช่เรื่องง่ายและสบายเลย แต่การที่มวลมหา ประชาชนสามารถออกมาทำเช่นนี้ได้ นั่นเพราะ พวกเขาต่างออกมาปฏิบัติธรรมอย่างยิ่ง

การยึดหลักสันติ อหิงสา ต่อสู้กับความรุนแรง และอำนาจมืดที่หาทุกวิถีทางเพื่อกลั่นแกล้งและ โจมตีประชาชนผู้บริสุทธิ์ที่มีเพียงสองมือเปล่า ถ้าไม่ใช่การปฏิบัติธรรมอย่างยิ่งแล้ว คงจะเกิด มิคล้ายกู่กลางกรุง เช่นฆ่าทำร้ายกัน ไม่ต่างอะไร

กับสงครามกลางเมืองไปนานแล้ว

แต่ที่นี่เป็นเพียงการตบมือข้างเดียวของฝ่ายรัฐบาลและระบอบทักษิณที่พยายามสร้างความรุนแรง ใช้อาวุธประหารชีวิตประชาชนเพื่อปกป้องอำนาจของตนเองเพื่อจะกอบโกยโก่งกินจากประเทศไทยสืบต่อไป แต่การตบมือข้างเดียวย่อมไม่ดัง เพราะปากฝั่งของมวลมหาประชาชนคนดีไม่ตอบโต้ด้วยความรุนแรง

ทำให้ฉันนึกถึงพุทธสุภาษิตที่ว่า “พึงชนะความโกรธด้วยการไม่โกรธตอบ พึงชนะความไม่ดีด้วยความดี พึงชนะความตระหนี่ด้วยการให้ พึงชนะความไม่จริงด้วยความสัจจ” และคราวนี้คงต้องเอาชนะคนชั่วด้วยคนดีนี้แหละ !! แน่นอนต้องเริ่มจากการเอาชนะความไม่ดีในตัวเราก่อน ความดีที่ยังมีน้อยก็ต้องเพิ่มขึ้นให้มีน้ำหนักมากกว่าความไม่ดีในตัวเราให้ได้ ซึ่งนับเป็นชัยชนะที่แท้จริง เพราะเราเอาชนะความชั่วในตัวเราได้

มาถึงตรงนี้ก็ให้ฉันรู้สึกขอบคุณความชั่วร้ายของระบอบทักษิณที่ทำให้คนไทยตื่นรู้ และได้ออก

มาปฏิบัติธรรมกันบนท้องถนน ให้เหล่าคนดีจากทุกภาค ทุกอาชีพ ทุกฐานะได้ออกมาพบปะเจอ-เจอกัน รวมหมู่รวมกลุ่มกันด้วยมิตรไมตรี และหัวใจแห่งความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ดวงเดียวกัน

ยิ่งระบอบทักษิณเลวร้ายมากเท่าไร เราก็จะได้เห็นพลังความดีของคนดี ๆ ยิ่งออกมารวมตัวกันมากยิ่งขึ้นเท่านั้น และมันทำให้ฉันได้เห็นภาพของมนุษย์ชมพูทวีป ที่ออกมารวมตัวกันจนเป็นดินแดนแห่งชมพูทวีป ซึ่งก็คือดินแดนของคนดี อย่างชัดเจนขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย ไม่ต้องหาคำตอบอีกแล้ว เพราะแท้ที่จริงชมพูทวีป หรือสวรรค์ชั้นฟ้าในเทพนิยาย ไม่ใช่เป็นเพียงวรรณกรรมเรื่องเล่า ไม่ใช่เรื่องไกลจากตัวเราเลย และไม่ใช่เรื่องเพ้อฝันพกลม”...

แต่อยู่ตรงนี้ อยู่ทีใจ ในจิตวิญญาณของเรา แต่ละคนนี่เอง ที่พยายามสร้างคุณงามความดี พากเพียรปฏิบัติธรรมให้เกิดผลทั้งแก่ตน และกำลังจะเกิดผลแก่ประเทศชาติต่อไป ...

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

แจ้งข่าวจากสำนักพิมพ์คลื่นแก่น
เรื่อง การปรับเปลี่ยนการรับธนาณัติ
สำนักพิมพ์ขอความร่วมมือ
จากท่านสมาชิกที่จะต่ออายุสมาชิก
ผ่านธนาณัติว่า
ให้ระบุรหัสไปรษณีย์ของผู้รับ
เป็น ๑๐๒๔๔ ไปรษณีย์คลองกุ่ม
รหัสเดียวเท่านั้น
ส่วนชื่อผู้รับเงินให้ระบุเป็นบุคคลชัดเจน
ในนาม นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
ส่วนการต่ออายุสมาชิกผ่านธนาคาร
มีรายละเอียดในหนังสือ “เราคิดอะไร”
ชัดเจนแล้ว

ขอสนับสนุนหนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
สุขแท้ คือ ทำเต็มที
รวยให้ทุกข์ทำไม
เพราะความรวยคือความชั่วร้าย...
...และน่าสงสารที่สุดในโลก
เนื่องจากความรวย...
จะนำความทุกข์ความเดือดร้อนอันแสนสาหัส
มาสู่ตนเองและผู้อื่น
ส่วนคนพอเพียงดำรงชีวิตด้วยการพึ่งตน
เรียบง่าย ประหยัด ขยัน แบ่งปัน
ก็จะมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณค่า
และมีความสุขที่สุดในโลก....
(หมอเขียว ใจเพชร กล้าจน)
บ้านสุขภาพดีวิถีธรรม
สมณไพโรถฤทธิเยนตะวันเดือน
โทร.081-777-2586, 085-255-1828

● นายนอก ทำเนียบ

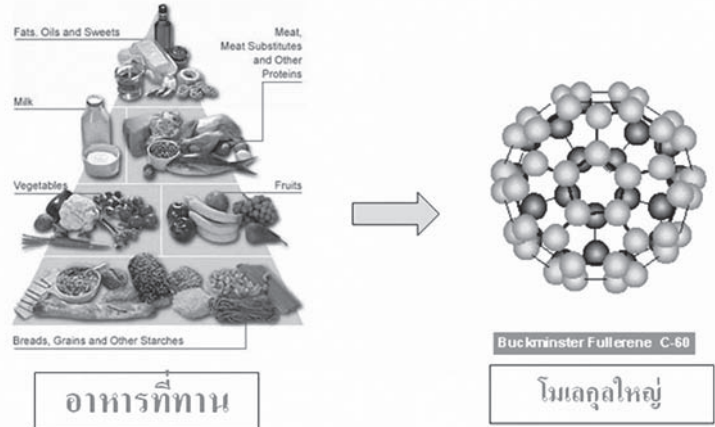
เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร
เป็นประธานวุฒิสภา
ก็ทำผิดกฎหมาย
จนต้องพ้นจากตำแหน่งได้

ประสบการณ์จากนาย ก ข ๗ สู่ ๓.ราชดำเนิน

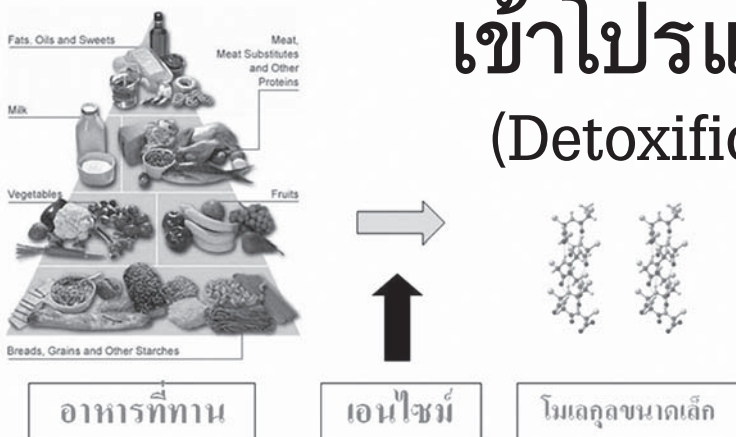
จากเหตุการณ์คนในพรรครัฐบาล รวมทั้งสมาชิกวุฒิสภาจำนวนมากออกมาปฏิเสธอำนาจศาลรัฐธรรมนูญ จนทำให้เกิดคลื่นของมวลมหาประชาชนหลายล้านคนออกมาประท้วง และขับไล่รัฐบาล นาย ก ข ๗ ยิ่งลักษณะให้พ้นจากการบริหารประเทศทำให้ได้เรียนรู้และเข้าใจยิ่งขึ้นว่า :-

- เป็นนายกรัฐมนตรีก็ทำผิดกฎหมายจนต้องพ้นจากตำแหน่งได้
- เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร เป็นประธานวุฒิสภาก็ทำผิดกฎหมายจนต้องพ้นจากตำแหน่งได้
- เป็นถึงข้าราชการผู้ใหญ่ เป็นผู้บังคับบัญชาใหญ่ทั้งฝ่ายทหารและตำรวจ ก็มีใช้จะรู้เรื่องกฎหมายทั้งหมด มีโอกาสทำผิดกฎหมายเพราะรับใช้ฝ่ายผู้กระทำความผิดกฎหมาย มาทำร้ายประชาชน ผู้บริสุทธิ์ได้
- เป็นที่ปรึกษากฎหมายของคณะรัฐบาล เรียกคณะกรรมการกฤษฎีกา ก็ตีความกฎหมายแบบไม่ลืมหูลืมตา คือ ตีความเข้าข้างรัฐมารไว้ก่อนได้
- เป็นถึงนักวิชาการ เรียนจบถึงด็อกเตอร์ ก็ไม่เข้าใจปัญหา หรือโง่กว่าประชาชนคนธรรมดาได้
- การเป็นคนใหญ่คนโตที่เห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตัวแม้เล็กแม้น้อย หรือไม่เสียสละจริง ก็อาจออกมาแสดงความเห็นและทำอะไรที่โง่ ๆ หรือไร้เดียงสาได้โดยไม่รู้ตัว ! ในขณะที่ประชาชนคนส่วนใหญ่ ตื่นรู้จริง รู้แจ้งมากกว่า
- ได้รู้ว่าสื่อมวลชนโดยส่วนใหญ่ จะเข้าใจการเสนอข่าวเป็นกลาง แบบคนทำผิด ๕๐% คนทำถูก ๕๐% ทำให้ประชาชนผู้เสพสื่อส่วนใหญ่แยก ตี-ชัว ถูก-ผิด ไม่ชัดเจน อันธพาลจึงครองเมืองได้มากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้สังคมวุ่นวายมากขึ้น คนดีถูกควมคุม แต่คนชั่วไม่มีใครกล้าจับ ได้รับความเกรงกลัวจากข้าราชการมากขึ้น แม้จะสร้าง ความรุนแรง ทำลายทรัพย์สิน และทำร้ายประชาชนที่เห็นต่าง

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร (ตอนที่ ๕๐)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

ขั้นตอนที่ ๒

เท **น้ำผึ้งความเข้มข้นต่ำ (๒๐%)** จำนวน ๑ กิโลกรัม (๗๕๐ ml.) ลงไปในแกลลอนขนาด 5 ลิตร ที่เตรียมไว้ แล้วเติมน้ำสะอาดลงไปให้ท่วมน้ำผึ้ง เขย่าให้เข้ากัน

เคล็ดลับ

การหมักเอนไซม์ผลไม้สำหรับดื่ม ควรใช้น้ำผึ้งเท่านั้น เพราะน้ำผึ้งมีฮอร์โมนเอสโตรเจนที่คงความอ่อนเยาว์ให้กับผู้รับประทาน อีกทั้งยังมีสารอาหารที่จำเป็นต่อร่างกายมากกว่าน้ำตาล

หมายเหตุ

สามารถใช้น้ำอ้อยแทนน้ำผึ้งได้แต่ต้องเพิ่มปริมาณ

ให้มากขึ้น อีกทั้งจะได้สารอาหารน้อยกว่าน้ำผึ้ง แต่ไม่ควรใช้น้ำตาล เพราะจะทำให้กระบวนการหมักเกิดแอลกอฮอล์ได้มากกว่าน้ำผึ้ง และเป็นอันตรายต่อไต

ขั้นตอนที่ ๓

การหันผลไม้ที่ใช้ในการหมักโดยหันให้มีขนาดเล็กพอสมควร (หากสับหรือบดใส่ จะทำให้เกิดตะกอนในปริมาณมาก และยากต่อการแยกน้ำเอนไซม์และกากออกจากกัน)

เคล็ดไม่ลับ

๑. หากพบผลไม้ที่ซ้ำหรือมีส่วนที่เน่าเล็กน้อย

ไม่ต้องหันทิ้ง สามารถใช้หมักได้เลย ไม่เปลือง และทำให้กระบวนการหมักเกิดได้เร็วด้วย

๒. ผลไม้ที่สุกจนอม เหมาะมากในการหมัก เพราะจะทำให้ได้สารอาหารสูง อีกทั้งกระบวนการหมักเกิดขึ้นได้เร็วขึ้น เนื่องจากในเนื้อผลไม้มีเอนไซม์อยู่เป็นจำนวนมาก และเนื้อผลไม้ก็พร้อมที่จะสลายเป็นสารอาหารแล้ว

ขั้นตอนที่ ๔

ใส่ผลไม้ที่หันแล้วลงไป ในแกลลอนมีน้ำผึ้งที่ละลายน้ำอยู่ ใส่ลงไปให้ได้ ๑/๓ ของแกลลอน ไม่ต้องใส่เยอะเกินไป

เคล็ดไม่ลับ

ควรหมักเอนไซม์โดยใช้ผลไม้เพียงชนิดเดียว เพื่อให้ได้เอนไซม์เข้มข้นหรือหัวเชื้อของผลไม้ชนิดนั้น แต่ถ้าต้องการกินเอนไซม์จากผลไม้หลาย ๆ ชนิด เมื่อหมักจนครบ ๔ ปี ขึ้นไป ให้นำน้ำเอนไซม์จากผลไม้แต่ละชนิดมาผสมกัน โดยเราต้องการสรรพคุณอย่างไร ก็เลือกเอาเอนไซม์ที่มีสรรพคุณนั้นเป็นหลัก โดยใช้อัตราส่วน เอนไซม์หลัก ๔๐% ส่วนตัวอื่น ๆ ก็แล้วแต่ ๑๐% หรือ ๕% เป็นต้น

ขั้นตอนที่ ๕

เติมน้ำสะอาดให้ท่วมผลไม้ และเหลือช่องว่างไว้ด้านบนประมาณ ๒ ขอนี้ว แล้วปิดฝาให้สนิท จะเขย่าให้เข้ากัน หรือไม่ก็ได้

หลังจากนั้นติดชื่อชนิดของผลไม้ วันที่ทำการหมัก และวันที่จะครบอายุ ๖ เดือน

ขั้นตอนที่ ๖

การหมักเอนไซม์ เราจะเก็บไว้ในที่ร่ม ลมพัดผ่านได้ ไม่อับ โดยจะทำการหมักทิ้งไว้ ๖ เดือน

ในช่วงเดือนแรก ต้องมาเปิดฝาเพื่อระบายแก๊สออกทุก ๆ ๑-๒ วัน

ในช่วงเดือนที่สอง เปิดฝาระบายแก๊สออกทุก ๆ ๓ - ๔ วัน

พอครบ ๖ เดือน นำมาขยายต่อเป็นหัวเชื้อ ดังนี้

การขยายหัวเชื้อ

ขวดบน คือขวดที่หมักครบ ๖ เดือน นำมาถ่ายน้ำเอนไซม์ออกใส่ขวดใหม่ โดยวิธีลักน้ำ (ใช้สายยาง)

สำหรับขวดเดิม (เหลือผลไม้และน้ำเอนไซม์ไว้เล็กน้อย) ให้เติมน้ำผึ้งลงไปประมาณ ๑/๒ ลิตร และเติมน้ำลงไปจนเต็ม เหลือช่องว่างไว้ ๒ ขอนี้ว หมักต่อไปอีก ๖ เดือน (จนครบ ๓ ครั้ง)

ครั้งสุดท้าย ให้หมักทิ้งไว้จนครบ ๖ ปี จึงนำมากรองผสมน้ำดื่ม เป็น**ยодคน้ำพลังเอนไซม์บำบัด**

สำหรับขวดใหม่ (ที่แบ่งน้ำเอนไซม์ออกมาได้ ๑/๓ หรือเกือบครึ่งขวด) ให้เติมน้ำผึ้ง ๑/๒ ลิตร และเติมน้ำลงไปจนเต็ม เหลือช่องว่างไว้ ๒ ขอนี้ว หมักต่อไปอีก ๖ เดือน (จนครบ ๓ ครั้ง)

ทำต่อไปเรื่อย ๆ จนแกลลอนไหนหมักครบ ๔ - ๖ ปี แล้วจึงค่อยนำมาดื่มได้

เคล็ดไม่ลับ

การหมักเอนไซม์สำหรับดื่ม หาก**หมักเกิน ๖ ปีขึ้นไป** จะพบว่าขนาดของโมเลกุลในสารอาหารจะมีขนาดเล็กมาก ซึ่งร่างกายสามารถดูดซึมไปใช้ได้อย่างรวดเร็ว และพบปริมาณของแอลกอฮอล์น้อยมาก อีกทั้งยังเป็นแอลกอฮอล์ชนิดออร์แกนิกแอลกอฮอล์ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อร่างกายอีกด้วย

หากไม่ต้องการหมักผลไม้ใหม่ ก็สามารถนำหัวเชื้อ**น้ำพลังเอนไซม์สูตรเข้มข้น**ไปใช้หมักเพิ่ม และเก็บไว้ดื่มได้โดยไม่จำเป็นต้องกรอง เพราะจะมีความขุ่นน้อยกว่าการหมักด้วยหัวเชื้อที่ทำจากผลไม้โดยตรง

วิธีการขยายเอนไซม์สูตรเข้มข้น

แม่หมัก สำหรับขยายต่อไปเรื่อยๆ ได้ ๓ ครั้ง คือ **หัวเชื้อ ต่อ น้ำผึ้ง ต่อ น้ำสะอาด ในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๑ ต่อ ๑ ส่วน ในขวดขนาด ๑ ลิตร**

หมักนาน ๓ เดือน แล้วนำไปต่อได้ หรือนำไปหมักกับผลไม้เป็นหัวเชื้อได้

แม่ก้านดิบ คือ

หัวเชื้อ ต่อ น้ำผึ้ง ต่อ น้ำสะอาด ในอัตราส่วน ๑ ต่อ ๑ ต่อ ๕ ส่วน ในขวดขนาด ๕ ลิตร

- หมักนาน ๑๕ วัน รับประทานได้ทันที
- หมักต่อไปจนครบ ๖ เดือน นำไปขยายได้
- หมักต่อไป ๖ ปี โดยเติมน้ำผึ้งทุก ๆ ๖ เดือน

หรือทุกๆ ๑ ปี จนได้ยอดน้ำปลั่งเอนไซม์บำบัด

ความปลอดภัยในการบริโภค

น้ำหมักชีวภาพ (น้ำเอนไซม์) กับไวน์ ต่างกันอย่างไร ?

น้ำหมักชีวภาพ (น้ำเอนไซม์)

ใช้สำหรับดื่ม เป็นสารละลายที่อุดมไปด้วยสารอาหารจำพวกโปรตีน วิตามินเอ วิตามินบี วิตามินซี วิตามินดี วิตามินอี วิตามินเค ตลอดจนพวกกรดอะมิโน (Amino acid) และ อะเซทิลโคเอ (Acetyl CoA) ที่ได้จากการหมักผลไม้มานานชนิดในระยะเวลาานกว่า ๔ ปี โดยอาศัยจุลินทรีย์ท้องถิ่นหลากหลายชนิดที่ปะปนอยู่ในวัตถุดิบหรือในกระบวนการหมัก เพื่อเปลี่ยนผลไม้และน้ำผึ้งให้ได้ผลผลิตตามที่ต้องการ

ซึ่งในระยะเริ่มแรกจะได้ผลิตภัณฑ์เป็นแอลกอฮอล์ สังเกตได้จากมีกลิ่นฉุน มีแก๊สเออะระยะต่อมาจะได้ผลิตภัณฑ์เป็นน้ำส้มสายชู (รสเปรี้ยวกลั่นเปรี้ยวหอม) อีกระยะหนึ่งเป็นยาธาตุ (รสขม เปรี้ยวขม กลิ่นหอมคอง) ในที่สุดก็ได้เป็นน้ำหมักชีวภาพ (ที่เราเรียกว่าน้ำเอนไซม์) ซึ่งใช้เวลาหมักขยายประมาณ ๒ ปี ขึ้นไป แต่กรณีจะนำไปดื่มกิน ควรผ่านการหมักขยายเป็นเวลา ๖ ปี ขึ้นไป จะให้คุณค่าของสารอาหารดีกว่า ตลอดจนแอลกอฮอล์ต่ำเพียงพอที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตราย

ไวน์ (WINE)

เป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ได้จากการหมักองุ่น (ไวน์แดงทำจากองุ่นแดง ไวน์ขาวทำจากองุ่นเขียว) โดยกระบวนการหมักต้องการผลิตภัณฑ์ คือ แอลกอฮอล์ และจะใช้เชื้อยีสต์บริสุทธิ์ เช่น แซคคาโรไมยซีส (Saccharomyces cerevisiae) เป็นเชื้อตั้งต้น เพื่อควบคุมกระบวนการหมักให้เปลี่ยนน้ำตาลเป็นแอลกอฮอล์กับแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งทั้งกระบวนการหมักต้องควบคุมเชื้อและความสะอาด ทั้งผลไม้ น้ำตาล และภาชนะ จะผ่านการฆ่าเชื้อก่อนทุกขั้นตอน

สรุปว่า น้ำหมักชีวภาพ (เอนไซม์) กับไวน์ต่างกัน ทั้งเจตนาในการหมัก เพื่อจะให้ได้ผลผลิตกระบวนการหมัก การควบคุมเชื้อจุลินทรีย์และ

น้ำหมักชีวภาพ (น้ำเอนไซม์) แบ่งตามการใช้งานได้มี ๒ ประเภท คือ

๑. ใช้อุปโภคหรือใช้ภายนอก ได้แก่ น้ำยาซักผ้า น้ำยาล้างจาน สบู่ น้ำ แชมพูสระผม น้ำยาล้างรถ น้ำยาดับกลิ่น ปูยน้ำ แก้วลิ้วผ้า น้ำยาบ้วนปาก ฯลฯ

๒. ใช้บริโภคหรือใช้ภายใน ได้แก่ น้ำหมักชีวภาพ (น้ำเอนไซม์) ใช้ดื่มกิน สมุนไพรต่างๆ หมักใช้เป็นยา ฯลฯ

ปัญหาของน้ำหมักชีวภาพ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องของการนำไปดื่มกิน เมื่อได้น้ำหมักชีวภาพในขั้นต้น (ระยะการหมักเพียง ๓, ๖, ๙, ๑๒ เดือน) แล้วนำไปดื่มกิน เนื่องจากความรู้ที่ไม่ชัดเจน และมีการเผยแพร่ทางสื่อต่างๆ หรือการผลิตเพื่อเน้นการขาย แม้เอนไซม์ที่ได้เหล่านั้นจะมีคุณสมบัติช่วยในระบบการย่อยและการขับถ่ายดีขึ้นก็ตามแต่น้ำหมักชีวภาพ (น้ำเอนไซม์) ในช่วงนี้มีสภาพเป็นแอลกอฮอล์ และมีแอลกอฮอล์อยู่มาก (คล้ายไวน์) สังเกตได้โดยการดมกลิ่น ชิมรส ถ้าดื่มแล้วมีอาการร้อนวูบวาบ ลงท้องแล้ว ตีกลับขึ้นหัว กระเจายไปทั่วตัว ตั้งแต่ครั้งแรกที่ดื่ม หรือทำให้บางคนมีอาการมึนงงหรือปวดหัว อาจเป็นเพราะมีแอลกอฮอล์ปนเปื้อนอยู่ได้

ผลเสียของการดื่มน้ำหมักชีวภาพแบบเข้มข้นที่เกิดขึ้นทำให้ฟันผุกร่อน เนื้อฟันบาง เพราะน้ำหมักชีวภาพ (เอนไซม์) มีสภาพเป็นกรดสูง วัด pH ได้ ๓-๔ กรดจะกัดกร่อนเนื้อฟัน (แคลเซียม) ทำให้ฟันเสียได้ ฉะนั้นการดื่มน้ำหมักชีวภาพ (เอนไซม์) แบบเข้มข้นจึงควรหลีกเลี่ยง ควรผสมน้ำเปล่าให้เจือจางก่อน น้ำหมักชีวภาพ (เอนไซม์) ๑ ชด. ต่อ น้ำ ๑ แก้ว (ลองนึกเปรียบเทียบกับปูยน้ำหมักชีวภาพ เวลาใช้รดน้ำต้นไม้ จะผสมน้ำให้เจือจาง ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ เท่า ถ้าใช้รดต้นไม้แบบเข้มข้น ต้นไม้จะเฉาตาย)

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

✧ ภัย เกิดจากคนพาล
 อปฺริยจัญไร เกิดจากคนพาล
 อุปสรรค เกิดจากคนพาล
 ทั้งหมดนั้น ไม่เกิดจากบัณฑิต.

ภัยเกิดจากคนพาล

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน อารามของอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี

สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งเรียกภิกษุทั้งหลายมา แล้วตรัสดังนี้

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลายจงฟัง
 ภัย(ภัย)ไม่ว่าชนิดใดๆที่เกิดขึ้น
 ทั้งหมดนั้นย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล
 อปฺริยจัญไร(อุปัทวะ)ไม่ว่าชนิดใดๆที่เกิดขึ้น
 ทั้งหมดนั้นย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล
 อุปสรรค(อุปสัคคะ)ไม่ว่าชนิดใดๆที่เกิดขึ้น
 ทั้งหมดนั้นย่อมเกิดขึ้นจากคนพาล
 ไม่ใช่เกิดขึ้นจากบัณฑิต
 เปรียบเสมือนไฟลุกลามแล้ว
 จากเรือนไม้ธ้อ หรือเรือนหญ้า

ย่อมไหม้ได้กระทั่งเรือนยอดที่โอบกปูน
 มีบานประตูสนิท ปิดหน้าต่างไว้ ฉะนั้น

คนพาลจึงก่อภัยเฉพาะหน้า
 บัณฑิตไม่ก่อภัยเฉพาะหน้า
 คนพาลจึงก่ออปฺริยจัญไร
 บัณฑิตไม่ก่ออปฺริยจัญไร
 คนพาลจึงก่ออุปสรรค
 บัณฑิตไม่ก่ออุปสรรค

**ทั้งภัย อปฺริยจัญไร อุปสรรค
 จึงไม่เกิดขึ้นจากบัณฑิต**
 ฉะนั้นพวกเขาพึงศึกษาไว้อย่างนี้เถิดว่า
พวกเราจะเป็นบัณฑิต”

๒

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ “พุทธาตุกสูตร” ข้อ ๒๓๓.)

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงก็คือ
หลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข ได้แก่ ความมีเหตุผล
ความพอประมาณ และการมีระบบภูมิคุ้มกัน

ภาพจากเฟซบุ๊ก
ชานาวันหยุด

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

การทำข้อสรุปว่าอะไรคือสาเหตุหลักของความ
สำเร็จ เพื่อจะได้ทุ่มเทพลังให้กับการกระทำ “เหตุ
ที่ดี” นั้น ๆ ได้อย่างตรงจุด เพื่อให้บังเกิด “ผลที่ดี”
ที่ “มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข”
อย่างเต็มกำลังความสามารถเช่นนี้ ก็เปรียบ
ได้กับการใช้ยาสมุนไพรซึ่งมีสารต่าง ๆ ปะปนกันอยู่
หลายชนิด

ถึงจะกินสมุนไพรตัวนั้นแล้วรักษาโรคนั้น ๆ ได้ ก็
ต้องกินเป็นหม้อ ๆ จึงจะได้ผล ซึ่งทำให้เกิดความ
สิ้นเปลืองและไม่สะดวก แต่ถ้าเราวิเคราะห์ต่อไปได้
ว่าอะไรคือสารสำคัญ (Active Ingredients) ในสมุนไพร
ตัวนั้นที่ใช้รักษาโรคดังกล่าวได้ หรือสารตัวไหนใน
สมุนไพรคือ “เหตุ” ที่ทำให้เกิด “ผล” ต่อการรักษา
โรคนั้น ๆ ได้ แล้วสกัดเฉพาะสารสำคัญตัวนี้ออกมา

ทำเป็นยาเม็ด ในกรณีเช่นนี้ก็จะทำให้เกิดความ
ประหยัดและสะดวกต่อการกินยาเพื่อรักษาโรคได้
อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยอาจกินยาเม็ด
เล็ก ๆ แค่ม็ดเดียว แต่มีผลต่อการรักษาโรคนั้นๆ
เท่ากับการกินสมุนไพรดังกล่าวหลายหม้อเป็นต้น

ก้าวสู่การลงรอยเดียวกันในทางที่ดีที่เจริญ

ในที่สุดเมื่อต่างคนต่างทำความคิดความเห็น
ของตนให้ถูกต้อง เทียงตรง และมั่นคงอยู่ใน
เหตุในผล ตามแนวทางแห่งพระบรมราชาบาท
คุณธรรมข้อที่สี่ หรือตามขั้นตอนสุดท้ายของ
SEAL ดังนี้แล้ว ก็จะก่อให้เกิดปรากฏการณ์ของ
การประพุดติปฏิบัติที่ลงรอยเดียวกันในทางที่ดี
ที่เจริญ ด้วยความ “รู้-รัก-สามัคคี” ที่มีต่อกัน
ยิ่ง ๆ ขึ้นในสังคม

เหมือนเส้นตรงซึ่งเป็นเส้นที่สั้นที่สุดระหว่าง
จุดสองจุด ถ้าต่างคนต่างพยายามลากเส้นให้สั้น
ที่สุดจากจุดๆ หนึ่ง ไปยังอีกจุดหนึ่งตามโจทย์ที่
กำหนดให้ ผลก็คือเส้นทุกเส้นจะลงรอยเดียวกัน
ในความเป็นเส้นตรงนั้น ๆ เว้นแต่ถ้าใครลากเส้น
ที่มีระยะทางยาวกว่าเส้นที่สั้นสุดดังกล่าว เส้น
นั้นๆ ก็จะไม่ลงรอยเดียวกันกับเส้นที่เป็นเส้นตรง

ข้อนี้ฉันใด ถ้าผู้คนในหน่วยงาน องค์กร หรือ
สังคมแต่ละระดับ ต่างคนต่างพยายามทำความคิด
ความเห็นของตนให้ถูกต้องเทียงตรงในเหตุในผล
แล้ว ความคิดจิตใจและการประพุดติปฏิบัติของ
ผู้คนเหล่านั้น ก็มีธรรมชาติที่จะต้องโน้มเข้าสู่การลง
รอยเดียวกันในทางที่ดีที่เจริญนี้โดยอัตโนมัติ แล้ว
ก่อให้เกิด “สนามพลังแห่งความรู้-รัก-สามัคคี” ที่
มีอนุภาพอันไพศาลต่อการแก้ไข้ปัญหาต่างๆ
ของหน่วยงาน องค์กร หรือสังคมนั้น ๆ

การจะสร้างสนามพลังของความรู้ ความรัก
ความสามัคคี หรือสนามพลังความรู้-รัก-สามัคคี
ของ SEAL ให้เกิดขึ้นได้ จึงมีขั้นตอนที่ต้อง

กระทำเป็นลำดับ ๆ ดังที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ขั้นตอน
แรกจนถึงขั้นตอนสุดท้ายนี้ อันมิใช่จะเกิดขึ้นได้เอง
ลอย ๆ เพียงด้วยการทุ่มงบประมาณประชาสัมพันธ์
เพื่อรณรงค์ให้ผู้คนในสังคมมีความ “รู้รักสามัคคี”
จากการบอกกล่าว พร่ำสอน ชักชวน หรือวิงวอน
ร้องขอ ด้วยคำพูดโวหารต่าง ๆ นานาเท่านั้น

บทที่ ๕

บทสรุปของเส้นทางสู่วิถีเศรษฐกิจพอเพียง

ตามกฎวิวัฒนาการในธรรมชาติ สายพันธุ์ของ
สิ่งมีชีวิตที่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพ
แวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ดีที่สุดเท่านั้น จึง
ได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติ (Natural
Selection) เพื่อให้เป็นสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตที่
เหมาะสมจะสืบทอดดำรงเผ่าพันธุ์ต่อไป
(Survival of the Fittest)

กระบวนการแห่งความรู้ของมนุษย์ก็เฉกเช่น
เดียวกัน ในเงื่อนไขของสภาพสังคมสิ่งแวดล้อมที่
มักเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สายพันธุ์แห่งกระบวนการ-
ทัศน์ของความรู้ที่สามารถจะตอบปัญหาแก้ปัญหา
ตลอดจนเป็นแบบจำลองที่ช่วยสะท้อนภาพ
ความจริงภายใต้โอกาสและเวลา (ซึ่งเลื่อนไหล
เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาโดยสัมพันธ์กับกรอบการ
รับรู้ของมนุษย์) ได้อย่างเหมาะสมที่สุดในแต่ละ
ช่วงขณะก็จะได้รับการคัดเลือกตามกฎวิวัฒนาการ
ของธรรมชาติ เพื่อให้เป็นกระบวนการทัศน์ของความรู้
กระแสหลักที่จะช่วยชี้นำแนวทางการแก้ปัญหา
สำหรับมนุษย์ในช่วงยุคกาลนั้น ๆ ได้อย่างเหมาะสม
สอดคล้องกับเงื่อนไขที่มีอยู่ จนความรู้ชุดนั้น
ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางจากผู้คนใน
สังคมดังกล่าว*

* ดูตรรกะของคำอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องรหัสพันธุกรรม
ของความคิดและสายพันธุ์แห่งกระบวนการทัศน์ของความรู้มนุษย์
ในบทความ “อัตรภาพาทานกับสายพันธุ์แห่งกระบวนการทัศน์
ของความรู้”, สุนัย เศรษฐบุญสร้าง, การเปลี่ยนกระบวนการ-
ทัศน์ของพุทธศาสนาในสังคมไทย, อ่างแล้ว.

ในรอบ ๕๐๐ ปีที่ผ่านมา นับแต่ยุคปฏิวัติ
ฟื้นฟูศิลปวิทยาในยุโรปสู่ยุคการปฏิรูปทางศาสนา
การปฏิวัติความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
ตลอดจนการปฏิวัติอุตสาหกรรม ฯลฯ เจื่อนไข
เหล่านี้ได้ทำให้**แบบวิถีการผลิตและการบริโภค**
ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงจากในอดีต
จนก่อให้เกิดลัทธิทางเศรษฐกิจแบบ**ทุนนิยม-
บริโภคนิยม** ที่กลายเป็น**กระบวนทัศน์ของ
เศรษฐศาสตร์กระแสหลัก**ซึ่งมีอิทธิพลครอบงำ
อารยธรรมมนุษย์ทุกวันนี้

ภายใต้เจื่อนไขที่โลกมีจำนวนประชากรแค่
ประมาณ ๕๐๐ ล้านคนมาโดยตลอดก่อนยุคการ
ปฏิวัติอุตสาหกรรม ขณะที่โลกมีทรัพยากร
ธรรมชาติและระบบนิเวศอันอุดมสมบูรณ์
**สายพันธุ์แห่งกระบวนทัศน์ของความรู้ใน
เศรษฐศาสตร์กระแสหลัก** ก็อาจมีความเหมาะสม
ที่จะได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติ เพื่อให้เป็น
แบบจำลองของแนวทางการพัฒนาอารยธรรม
มนุษย์ไปสู่ความเจริญรุ่งเรือง อันจะช่วยทำให้
ผู้คนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นกินดีอยู่ดียิ่ง ๆ ขึ้น
และมีภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากการต้องต่อสู้
ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของชีวิตลดน้อยลง

อย่างไรก็ตามจำเริญรกาลผ่านไป จาก
จำนวนประชากรโลกที่เพิ่มขึ้นราว ๒,๕๐๐ ล้าน
คนหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ปัจจุบันประชากร
โลกได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นเป็นประมาณ ๖,๕๐๐ ล้าน
คน (และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นอีกเป็นประมาณ ๙,๐๐๐
ล้านคนใน ๒๕ ปีข้างหน้า) **สวนทางกับทรัพยากร
ธรรมชาติที่นับวันมีแต่จะลดน้อยลง** โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งน้ำมันที่เป็นแหล่งพลังงานหลักของ
มนุษย์ซึ่งกำลังจะหมดลงในอีก ๓๐-๕๐ ปี ข้างหน้านี้นี้
(เพราะน้ำมันใต้ผิวโลกที่เหลือไม่คุ้มที่จะนำมา
ใช้ได้อีก)

พร้อมกับระบบนิเวศอันอุดมสมบูรณ์ของโลก
ที่ถูกทำลายเพราะการ**บริโภคอย่างเกินความ**

พอเพียงของมนุษย์ ป่าไม้ถูกบุกรุก และก๊าซ
เรือนกระจกถูกปลดปล่อยออกมาสู่ชั้นบรรยากาศ
มากขึ้น ๆ ภาวะโลกร้อนได้ทำให้ดินฟ้าอากาศ
ทั่วโลกแปรปรวนหมด ในซีกโลกหนึ่งมนุษย์ต้อง
ประสบกับ**ปัญหาอุทกภัยและวาทภัย** พายุพัด
กระหน่ำรุนแรง ฝนตกหนัก น้ำท่วม ดินถล่ม
หน้าดินที่อุดมสมบูรณ์ถูกชะล้าง แต่ผู้คนในอีกซีก
โลกหนึ่งกลับต้องเผชิญกับ**ปัญหาทุพภิกขภัย** เกิด
ภาวะภัยแล้งจนเพาะปลูกอะไรไม่ได้ ช้ำยังเผชิญ
กับไฟป่าที่เผาทำลายต้นไม้ซึ่งช่วยดูดซับก๊าซ
เรือนกระจก และยังปล่อยก๊าซเรือนกระจกของ
การเผาไหม้ออกมามากขึ้นด้วย ในขณะที่อีก
ภูมิภาคหนึ่งของโลก ผู้คนกลับประสบกับ**ปัญหา
อากาศหนาวจัดผิดปกติ** พายุหิมะพัดกระหน่ำ
จนเมืองทั้งเมืองเป็นอัมพาต ฯลฯ

มนุษย์จะทนตอกอยู่ภายใต้การคุกคามของ
ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ (ซึ่งเกิดจากแบบวิถีการ
ผลิตและการบริโภคอันถูกชี้้นำโดยองค์ความรู้
ของ**กระบวนทัศน์ในการพัฒนาแบบเก่า** ที่ไม่
สอดคล้องกับเจื่อนไขของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป)
ได้อีกนานสักแค่ไหน

ในขณะที่**ต้นทุนทางสังคมหน่วยสุดท้าย**
(Marginal Social Cost) ของการบริโภคทรัพยากร
(ที่เหลือน้อยลง ๆ ของโลก) หน่วยต่อ ๆ ไปนั้น
นับวันจะมี **“ต้นทุน”** ของการบริโภคที่เพิ่มสูงยิ่งขึ้น
เรื่อย ๆ แต่**อรรถประโยชน์หรือประโยชน์สุขทาง
สังคมหน่วยสุดท้าย** (Marginal Social Benefit)
ของการบริโภคทรัพยากรหน่วยต่อ ๆ ไปดังกล่าว
กลับมีลดน้อยลง ๆ เพราะความอึดตัวของความ
เจริญทางวัตถุ (เช่น โทรศัพท์มือถือที่ได้มาเครื่อง
แรกยอมให้ประโยชน์สุขอย่างมากกับคนที่ไม่เคย
มีโทรศัพท์มือถือมาก่อนเลย แต่การมีโทรศัพท์
มือถือเครื่องที่ ๒, ๓ หรือมีเครื่องรุ่นใหม่ ๆ ราคา
แพง จะให้ประโยชน์สุขลดน้อยลงโดยลำดับ
เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องซื้อโทรศัพท์
มือถือหลายเครื่อง หรือมีโทรศัพท์มือถือรุ่นล่าสุด

ราคาแพงสำหรับไว้ใช้งาน) นอกจากนี้การแข่งขันในระบบทุนนิยมจะทำให้เกิดช่องว่างของการกระจายรายได้ เมื่อคนรวยยิ่งร่ำรวยมากขึ้น ๆ ทรัพยากรและความมั่งคั่งส่วนใหญ่ของโลกก็จะถูกดูดไปกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มคนร่ำรวยจำนวนน้อยมากกว่ากระจายตัวไปอยู่ในกลุ่มคนยากจนจำนวนมากที่ขาดแคลน ฉะนั้นทรัพยากรส่วนใหญ่ของโลกหน่วยต่อ ๆ ไปที่ถูกบริโภคโดยกลุ่มคนซึ่งไม่มี ความขาดแคลนอะไรเหล่านั้น ก็จะไปทำให้ประโยชน์สุขโดยรวมต่อสังคม (ที่เกิดจากการบริโภคทรัพยากรดังกล่าว) ลดน้อยลง ๆ ตามนัยแห่งกฎการถดถอยของอรรถประโยชน์หน่วยสุดท้าย

ภายใต้สภาพเงื่อนไขเช่นนี้ **สายพันธุ์แห่งกระบวนทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียง** อาจจะเป็นสายพันธุ์แห่งกระบวนทัศน์ของความรู้ที่สามารถช่วยชี้แนะ**แนวทางการผลิตและการบริโภคของมนุษย์**ให้สอดคล้องกับเงื่อนไขของโลกที่แปรเปลี่ยนไปนั้น ได้เหมาะสมยิ่งกว่า**สายพันธุ์ของกระบวนทัศน์ทางเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก**ที่นำไปสู่ลัทธิบริโภคนิยมดังเช่นที่เป็นอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ก็ได้

สามห่วงสองเงื่อนไขของเศรษฐกิจพอเพียง

มีผู้อธิบายว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงก็คือหลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข ได้แก่ **ความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการมีระบบภูมิคุ้มกัน** ซึ่งเกาะเกี่ยวสัมพันธ์กันเหมือนเป็นห่วง ๓ ห่วง โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของ**ความรู้กับคุณธรรม** อันเป็นเงื่อนไขอีก ๒ เงื่อนไข

แต่ถ้าอธิบายองค์ประกอบของหลัก ๓ ห่วง ๒ เงื่อนไข แบบกลไก โดยเข้าไม่ถึง**ทฤษฎีความรู้หรือญาณวิทยา (Epistemology) ของปรัชญาแห่งเศรษฐกิจพอเพียง**แล้ว หลักการดังกล่าวก็จะถูกครอบงำให้ตกอยู่ภายใต้กระบวนทัศน์ของ**เศรษฐศาสตร์กระแสหลัก** โดยไม่อาจหยั่งลึกถึง

“ปัญญา” หรือ “ปรัชญา” แห่งเศรษฐกิจพอเพียงที่มี**พลังทางความคิด**ถึงระดับสามารถก่อให้เกิด**การเปลี่ยนกระบวนทัศน์ (Paradigm Shift)** ในภูมิปัญญาของอารยธรรมมนุษย์ได้

เพราะภายใต้กระบวนทัศน์ของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักใน**ลัทธิทุนนิยม-บริโภคนิยม** ก็เน้น**“ความมีเหตุผล”** เช่นเดียวกัน อาทิ จะผลิตสินค้าอะไรออกมาก็ต้องอาศัยงานวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรมการบริโภคของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายก่อน แล้วจึงผลิตสินค้าให้ตรงกับความต้องการของตลาดได้อย่าง**มีเหตุมีผล** จนสามารถล้างเงินจากกระเป๋าของลูกค้ามาใส่ในกระเป๋าของตนได้ เป็นต้น โดยที่หัวใจสำคัญของทฤษฎีเศรษฐศาสตร์กระแสหลักจะอยู่ที่ การแสวงหา**จุดแห่งความสมดุลพอเหมาะ (Equilibrium)** หรือ**“ความพอประมาณ”** ที่เป็นความพอเหมาะพอดี (Optimization) อันจะก่อให้เกิดอรรถประโยชน์สูงสุดหรือ**สร้างผลกำไรสูงสุด (Maximize Profit)** นอกจากนี้ทฤษฎีของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักจะมีเป้าหมายสุดท้ายอยู่ที่การสร้าง**“ระบบภูมิคุ้มกัน”** ด้วย โดยการสะสมความมั่งคั่ง (Wealth) ให้ได้มากที่สุด เพราะเมื่อมีทรัพย์สินสมบัติสะสมมาก ๆ ก็ย่อมจะก่อให้เกิดหลักประกันที่มั่นคงในการเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ทั้งหลายทั้งปวง (ในเมื่อเงินสามารถซื้อสิ่งต่าง ๆ ได้เกือบทุกอย่าง การมีเงินมาก ๆ จึงย่อมจะเป็นรูปธรรมของ**ระบบภูมิคุ้มกัน** ในการแก้ปัญหาชีวิตที่เห็นได้ชัดเจนที่สุด)

ความมีเหตุผล ความพอประมาณ และการมีระบบภูมิคุ้มกัน ตามนัยแห่งความหมายของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักดังที่กล่าวมานี้ จะต้องอาศัยเงื่อนไขของ **“ความรู้”** เป็นพื้นฐานรองรับและโลกทุกวันนี้ผู้คนก็แข่งขันกันใช้ความรู้ในการผลิตสินค้าหรือบริการเพื่อเอาชนะคู่แข่งอื่นๆ อยู่แล้ว อันไม่ใช่หลักการที่แปลกใหม่อะไร

📖 อ่านต่อฉบับหน้า

อุดมการณ์ที่สูงสุดของนักรบกองทัพประชาชน
ไม่ได้อยู่ที่การให้ชาวโลกมายกย่องหรือต้องการลาภยศ
เพียงแต่อยากจะทำให้สังคมบ้านเมืองมีความเป็นอยู่ที่ดี
มีความสงบสันติสุขถ้วนทั่วหน้าก็พอใจแล้ว

ค่าของคน

ร ถโดยสารประจำทางวิ่งจากจังหวัดนครพนม
ปลายทางที่กรุงเทพฯ เป็นระยะทางที่ยาวไกล
หลายร้อยกิโลเมตร ครั้งที่ผมยังเป็นหนุ่มเมื่อ
๓๐ กว่าปีก่อน ผมโดยสารรถประจำทางสายนี้
เข้าไปทำงานทำในเมืองกรุง ตามค่านิยมของ
หนุ่มสาวในชนบทที่คิดหวังถึงค่าแรงแพง ๆ เพื่อ
จะได้นำรายได้มาสร้างครอบครัวให้ดีขึ้น ผมยัง
คงจำความรู้สึกขณะนั้นได้ดี ในใจทั้งตื่นเต้น
ลี้บสนและกังวลกับเหตุการณ์ที่จะเผชิญในวันพรุ่ง
เราจะไปรับจ้างทำงานอะไร จะกินอยู่อย่างไร
ความหวาดหวั่นระทึกใจก่อตัวเป็นความทุกข์ไป
ตลอดการเดินทางทั้งคืน

มาถึงวันนี้ ผมขึ้นรถจากจังหวัดนครพนม
มุ่งหน้าสู่กรุงเทพฯ ในเส้นทางและในช่วงเวลา
เดียวกัน แต่การเดินทางครั้งนี้จิตใจค่อนข้าง
โล่งโปร่ง รู้สึกสบายใจไม่มีปัญหาหนักหนาอะไร
มารบกวน เพราะจุดหมายปลายทางไม่ได้ไปเอา

ความร่ำรวย ไม่ได้ไปเอาความบันเทิง และไม่ได้
คิดหวังที่จะไปเป็นใหญ่เป็นโตอะไร จะมีหวังบ้างก็
แต่เพียงเรื่องเดียว คือ หากไปหลายวันพืชผักที่
ปลูกไว้คงจะเหี่ยวเฉา...

รุ่งเช้าก็เดินทางมาถึงสวนลุมพินี มีผู้คนมาก
หน้าหลายตมาพักค้างรวมตัวกันเพื่อเรียกร้อง
ขอความชอบธรรมจากรัฐบาล ที่บริหาร
บ้านเมืองผิดพลาดมาหลายปี จนเศรษฐกิจสังคม
ประเทศไทยเคลื่อนไปสู่ความล่มจมหรือสิ้นชาติ
ถ้าหากว่าไม่มีการปฏิรูปการเมืองกันใหม่
ประเทศไทยคนไทยทั้งชาติจะพินาศด้วยน้ำมือ
ของนักการเมืองที่รวมตัวกันมาแสวงหาผล
ประโยชน์ให้แก่พวกตนอย่างมัวเมาไม่ละอาย
จนเหล่าคนดีต้องหลบเข้าตรอก ส่วนชั่วครอกคน
จิตใจที่ชั่วร้ายต่างออกมาเดินถนน (ตามพระ
ไตรปิฎกหมายถึงอำนาจของคนไม่ดีปกคลุม
บ้านเมือง แล้วเบียดเบียนข่มเหงคนดี กีดกันจน

คนดีไม่สามารถที่จะออกมานำพาลังคมบ้านเมือง ไปสู่ความดีความเจริญได้เลย)

ผมมองเห็นสมณะชาวอโศกกำลังออก ปัญหาตข้างสระน้ำอีกฝั่งหนึ่ง ผมรีบไปซื้อขนม มาใส่บาตรด้วยความดีใจ เพราะนาน ๆ จะได้มี โอกาสมากราบท่านสมณะสักครั้ง ไม่เหมือนคน ผู้มีบุญที่ได้อยู่ใกล้ชิดได้ฟังธรรมและได้ใส่บาตร เป็นประจำ

เมื่อสามสิบกว่าปีก่อนพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ พาหมู่กลุ่มระดมธรรมมาพักค้างที่สวนลุมพินีแห่งนี้ เสมือนการหว่านเพาะเมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะไว้ในสวนซึ่งเป็นชื่อเดียวกับลุมพินีในสมัยพุทธกาล

มาถึงวันนี้เพื่อภารกิจของบ้านเมือง พ่อครูได้ ระดมธรรมมาที่สวนลุมพินีอีกครั้ง ในรูปแบบ กองทัพธรรม ซึ่งบัดนี้เมล็ดพันธุ์แห่งพุทธะได้ เติบโตเป็นต้นใหญ่โต ออกดอกหอมกรุ่น ออกผล เป็นคุณค่าต่อสังคมอย่างน่าชื่นใจ ผู้คนไม่น้อย เกิดดวงตาเห็นธรรม เกิดปัญญารู้เส้นทางที่จะ เดินไปสู่ความดีความเจริญจนถึงที่สุดแห่งทุกซ์ได้

ลูกชายของผมเปิดกิจการประกอบอาชีพยาน ลีลม ห่างจากสวนลุมแค่สองกิโลเมตร ขอร้องให้ ผมไปพักผ่อนอยู่ที่ร้าน แต่ผมมาในครั้งนี่ผมมา ร่วมรบกับชาวกองทัพธรรม ซึ่งมีเพื่อน ๆ นักรบ มือเปล่ามานอนกันตามพื้นหญ้าในสวนลุมอยู่ หลายพันคนผมจึงขอมาเป็นทหารราบ (นอนราบ อยู่กับพื้นหญ้า) ก็คงจะเหมาะกว่า

วันต่อมาผมเดินทางพร้อมหมู่กลุ่มจากสวนลุม ไปที่เวทีอุรุพงษ์ เป็นการออกรบอีกรูปแบบหนึ่งที่ ชาวกรุงอีกหลาย ๆ คนยังไม่เข้าใจ

ช่วงหนึ่งของการออกรบ แกนนำพาหมู่กลุ่ม เดินจากแยกอุรุพงษ์ไปที่ถนนรัชฎวรางสรรค์ เดินไปถึงก็จวนค่ำพอดี แกนนำได้บอกว่า ต้องมีคนสักสองสามร้อยคนเพื่ออยู่เฝ้าเวที ซึ่ง เห็นความจำเป็นที่สุดในการออกมาในครั้งนี่ ผม เดินมาแต่ตัวส่วนกระเป่าอยู่ที่สวนลุม ผมจึงซื้อ ผ้ายางแผ่นยาวพอนอนได้จากพ่อค้าที่เดินเร่ขาย ผมปูผ้ายางบนถนน นอนหนุนขวดน้ำแทนหมอน ทั้งคืน พอรุ่งเช้าทหารกล้าหลายร้อยคนที่นอนบน

ถนนด้วยกันต่างทักทายยิ้มแย้มให้กัน บ่งบอกถึง จิตใจที่ไม่หวั่นไหวต่อความทุกข์ลำบาก

นักโตเขามีอุดมการณ์ในจุดมุ่งหมายที่ สูงสุดก็คือ ขึ้นไปยืนรับสายลมแสงแดดปุยมเมฆ ต้องการให้ชาวโลกได้รับรู้ถึงความเก่งกล้าอันทำ ได้ยาก มีนักโตเขาหลายคนปีนป่ายแล้วพลาด ตกลงมาเสียชีวิตก็มี

แต่อุดมการณ์ที่สูงสุดของนักรบกองทัพ ประชาชนไม่ได้อยู่ที่การให้ชาวโลกมายกย่อง หรือต้องการลาภยศ เพียงแต่อยากจะให้สังคม บ้านเมืองมีความเป็นอยู่ที่ดี มีความสงบสันติสุข ถ้วนทั่วหน้าก็พอใจแล้ว

นักรบหลายคนได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตไป ซึ่งเป็นการเสียสละทั้งชีวิตที่มีความยิ่งใหญ่ มีคุณค่ามหาศาลเกินกว่าจะหาทรัพย์สมบัติใด ๆ ใน โลกเอามาเทียบได้

ขอคารวะนักรบผู้กล้าด้วยหัวใจที่ซาบซึ้งสุด ประมาณ ๒

**ไม่กังวลกับความร้าย
ไม่หิวโหยกับความบันเทิง
ไม่อยากเป็นใหญ่เป็นโต
ไม่มีปัญหากับความเครียด
ชีวิตจึงไม่ขาดแคลนความเบิกบาน**

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

**ทจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

● นายชิง วินเทอร์

(๑) ปิดไม่มิด ผบ.ตร.สารภาพ ตำรวจจริงยิงบนดึก และที่คลังทุบรถก็เป็นตำรวจ (ไทยโพสต์ ๓ ม.ค.๕๗)

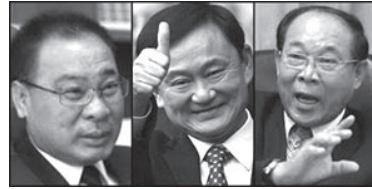
(๒) ไม่ตั้งใจทำงาน ๑๐ ปีไฟใต้เกิดเหตุ ๑๕,๐๐๐ ครั้ง ตาย-เจ็บเกือบ ๑๗,๐๐๐ คน (มติชน ๓ ม.ค. ๕๗) (รัฐบาล ๒ คณะทั้งของอภิสิทธิ์และของยิ่งลักษณ์ ก็ยังทำไม่สำเร็จ จะลงโทษทั้งนายกฯ ทั้ง ผบ.เหล่าทัพดีไหม?)

(๓) ปลุกมากไป “ข้าว” ติดโผแชมป์โซนนิ่ง ย้ำต้องเลิกปลูก ๒.๖ แสนไร่ (มติชน ๓ ม.ค.๕๗) (แทนที่จะช่วยขาย กลับคิดง่าย ๆ แค่เลิกปลูกก็สบายดี ออก ไม่ต้องใช้ความสามารถอะไร)

(๔) ชาวนาอีกแล้ว “ศรีสวัสดิ์” รับใบประทวน ค้ำเงินกู้ ช่วยชาวนาเงินขาดมือ แต่ต้องรอบคอบ “กรุงไทย” แบ่งรับแบ่งสู้ ขอเวลาศึกษา (มติชน ๒๓ ม.ค.๕๗) (เมื่อรัฐบาลไม่มีฝีมือ ไปเทมเกริมรับจำนำข้าว เงินรับจำนำหมดเกลี้ยง เอกชนจึงวุ่นวาย ต้องช่วยเหลือ แต่จะช่วยเหลือต้องมีหลักทรัพย์ค้ำประกัน อย่าคิดว่าจะง่าย ๆ เหมือนรัฐบาลทำ)

(๕) หลงอำนาจหรือประจบนาย ? มติ ปปช.ฟัน “สมศักดิ์-นิคม” ปมแก้ ธรณ.ที่มา ส.ว. เผยส่อทุจริตหน้าที่ (เดลินิวส์ ๒๗ ธ.ค.๕๗)

(๖) ผู้อยู่เบื้องหลัง รัฐบาลรักษาการโดยยิ่งลักษณ์ ยืนยันไม่เลื่อนเลือกตั้ง ต้อง ๒ ก.พ.เท่านั้น ขณะที่มวลมหาประชาชนขอให้ปฏิรูปก่อนการเลือกตั้ง “บัน คี มูน” เลขาใหญ่สหประชาชาติต่อสายหาหรือกับทักษิณ ! (เดลินิวส์ ๑๗ ม.ค.๕๗) (รู้หรือยัง ไผเป็นไผ ?)

(๗) โกงซ้ำโกงซาก

(ก) ดร.ไกรง์ วีรพงษ์ รามางกูร เตือนรัฐบาล โครงการรับจำนำข้าว ทำลายวินัยการคลังอย่างร้ายแรง แถมยังมีทุจริตทุกขั้นตอน (ไทยรัฐ๑๙ ม.ค.๕๗)

(ข) ป.ป.ช. มีมติแจ้งข้อกล่าวหาต่ออดีต รมต. พานิชย์และอดีต ผช.รมต. และผู้เกี่ยวข้อง กรณีอั้งการซื้อข้าวแบบจุกจุก แต่ข้อเท็จจริง ไม่มีหนังสือจากรัฐบาลจีนและข้าวที่ซื้อก็ขายกันอยู่ในประเทศไทย ไม่ได้ไปไหน ! (ไทยรัฐ ๑๙ ม.ค.๕๗)

(๘) โกงทั้งสภา ! (เชือด ๓๐๘ ส.ส.-ส.ว. แก้ว ธรณ.ที่มาของ ส.ว. ฐานรู้เห็นเป็นใจยัดไส้ร่างเถื่อนเข้าพิจารณา ป.ป.ช.นัด ๑๕-๑๗ ม.ค. มารับข้อหา ! (ไทยรัฐ ๘ ม.ค. ๕๗) ๒

เมื่อคณะนิติธรรมเข้ารับหน้าที่ใหม่ ก็ถือเป็นระเบียบว่า จะต้องให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งใหม่รับรองคำแปลหลักกฎหมายอิสลามดังกล่าวนี้ไว้เป็นหลักฐานว่าจะใช้คำแปลหลักกฎหมายนั้นเป็นหลักวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีอันเกี่ยวข้องกับครอบครัวและมรดก จะไม่นำตำราอื่นมาใช้บังคับแก่คดีดังกล่าวเป็นอันขาด

การพัฒนากฎหมายอิสลาม ในประเทศไทย

ประเทศไทยมีประชากรส่วนหนึ่งที่นับถือศาสนาอิสลามมาตั้งแต่สมัยโบราณ ดังปรากฏหลักฐานทางประวัติศาสตร์บ่งชี้ว่า ในสมัยเริ่มแรกที่คนไทยเข้ามาตั้งถิ่นฐานในสุวรรณภูมินั้น ผู้คนในเมืองนครศรีธรรมราชลงไปจนสุดภาคใต้กระทั่งถึงมาเลเซีย รวมทั้งสิงคโปร์ สุมาตรา มาละกา และหมู่เกาะอินโดนีเซียเป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามแทบทั้งสิ้น ดังนั้น ศาสนาอิสลามจึงเป็นศาสนาหนึ่งของประเทศไทย และกฎหมายอิสลามก็ควรนับเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมายบ้านเมืองของประเทศไทยด้วยเช่นเดียวกัน ดังที่ สมบูรณ์ พุทธจักร ได้ทำการศึกษาทางนิติศาสตร์เกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาสยะลา

และสตูล พ.ศ. ๒๔๘๘ ให้ข้อคิดเห็นว่า “...เมื่อกฎหมายอิสลามเป็นส่วนหนึ่งของหลักการทางศาสนาอิสลามที่มุสลิมได้ศรัทธายึดมั่น จึงกล่าวได้ว่าประเทศไทยรู้จักคุ้นเคยกับกฎหมายอิสลามมาช้านานพร้อม ๆ กับการเข้ามาของศาสนาอิสลามในประเทศไทย และประเทศไทยได้รู้จักกฎหมายอิสลามก่อนที่จะรู้จักกฎหมายของประเทศตะวันตกเมื่อมุสลิมเป็นประชาชนส่วนหนึ่งของประเทศไทย ดังนั้น ศาสนาอิสลามก็เป็นศาสนาหนึ่งของประเทศไทย และกฎหมายอิสลามก็น่าจะถือว่าเป็นกฎหมายอีกประเภทหนึ่งของประเทศไทย ในฐานะที่ประชาชนชาวไทยมุสลิมโดยเฉพาะในบริเวณจังหวัดชายแดนภาคใต้ได้ยึดปฏิบัติติดต่อ

กันมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะได้รับการรับรองจากรัฐหรือไม่ก็ตามอิสลามศาสนิกก็จำเป็นต้องยึดถือปฏิบัติ”

ในประวัติศาสตร์ชาติไทยนับแต่สมัยกรุงสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา กรุงธนบุรี และกรุงรัตนโกสินทร์ ชาวไทยพุทธและชาวไทยมุสลิมได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความเข้าใจและยอมรับซึ่งกันและกันภายใต้ความสัมพันธ์ในฐานะเมืองประเทศราช ผู้ปกครองหัวเมืองต่าง ๆ ในภาคใต้ของประเทศไทยหลายเมือง ก็เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลาม ไม่ปรากฏว่ามีการส่งคนไทยที่นับถือศาสนาพุทธลงไปปกครอง เมื่อถึงกำหนดปีก็เพียงส่งต้นไม้เงินต้นไม้ทองเข้ามายังเมืองหลวง ส่วนกิจการอื่น ๆ เมืองมลายูต่าง ๆ มีอิสรภาพที่จะปกครองตนเอง ชาวไทยมุสลิมในอดีตจึงได้ใช้กฎหมายอิสลามลักษณะต่าง ๆ แตกต่างกันไป ตามประวัติความเป็นมาของมุสลิมแต่ละกลุ่ม เช่น ชาวไทยมุสลิมที่อาศัยอยู่ในกรุงศรีอยุธยาในรัชสมัยของสมเด็จพระเอกาทศรถ ได้มีการใช้กฎหมายอิสลามและมีศาลกรมท่าชาวซึ่งมีขุนนางมุสลิมเป็นเจ้าของและข้าราชการมุสลิมในกรม พิจารณาคดีของมุสลิมเชื้อสายต่าง ๆ ไม่ว่าจะมุสลิมเชื้อสายเปอร์เซีย ชาว มลายู เป็นต้นเด่น โต๊ะมีนา ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบบันทึกทางประวัติศาสตร์โดยหม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมชระบุว่า “ข้อยกเว้นนี้ตกทอดมาจากประวัติเดิมที่มีศาลกรมท่าชายพิจารณาคดีชนชาติจีน และมีศาลกรมท่าชาวพิจารณาคดีชนชาติแขก ศาลทั้งสองตัดสินคดีตามกฎหมายและประเพณีของชนชาตินั้น ๆ แต่สำหรับชนชาติจีนไม่ปรากฏว่ามีกฎหมายหรือประเพณีผิวเมียมรดกเป็นการแน่นอน ศาลกรมท่าชายจึงใช้กฎหมายไทยบังคับ แต่ชนชาติแขกนับถือศาสนาอิสลามมีกฎหมายและประเพณีแน่นอนในเรื่องผิวเมียมรดก ศาลกรมท่าชายจึงใช้กฎหมายอิสลามบังคับ”

นอกจากนั้นในเมืองปัตตานีเดิมก็ได้มีการใช้กฎหมายอิสลามอย่างอิสระและได้จัดตั้งสถาบัน

ศาสนาอิสลามเพื่อการบริหารกฎหมายอิสลามสุลต่านซึ่งเป็นผู้นำสูงสุดทางศาสนาได้แต่งตั้งมุฟตีเป็น ที่ปรึกษาในเรื่องศาสนา สุลต่านมูฮัมหมัด ซาฮ์ แต่งตั้งชัยค์เคาะฟียุดดีน นักวิชาการอิสลามจากเมืองปาไซสุมาตรา เป็นมุฟตี ต่อมาภายหลังตำแหน่งนี้ได้เปลี่ยนเป็น “Datuk Seri Faja Fiqah” ชาวมุสลิมที่อาศัยอยู่ตามหัวเมืองมลายูอื่น ๆ ก็มีการใช้กฎหมายอิสลามทั้งในความอาญาและความแพ่งตลอดมาจนกระทั่งมีการปฏิรูปการปกครองแผ่นดินในสมัยราชกาลที่ ๕ ส่งผลกระทบอย่างลึกซึ้งให้บังเกิดการเปลี่ยนแปลงติดตามมาต่อรูปแบบของรัฐและระบบกฎหมายในสังคมไทย

การบังคับใช้กฎหมายอิสลามของชาวมุสลิมในหัวเมืองต่าง ๆ เริ่มเปลี่ยนแปลงเมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. ๒๔๑๑-๒๔๕๓) ได้เปลี่ยนแปลงการปกครองโดยโปรดเกล้าฯ ประกาศกฎข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณเจ็ดหัวเมือง พ.ศ. ๒๔๔๔ ให้ยกเลิกการปกครองแบบเก่ามาเป็นแบบมณฑลเทศาภิบาล และให้หัวเมืองทั้งเจ็ดเมืองคงเป็นเมืองอยู่ตามเดิมอยู่ในความปกครองของเทศาภิบาล และให้พระยาเมืองเป็นผู้รักษาราชการบ้านเมืองต่างพระเนตรพระกรรณ โดยในกฎข้อบังคับนี้มีส่วนที่เกี่ยวข้องกับมุสลิมและกฎหมายอิสลามโดยตรง ได้แก่ ข้อที่ ๓๒ บัญญัติว่า “ให้ใช้พระราชกำหนดกฎหมายทั้งปวงในความอาญาแลความแพ่ง แต่ความแพ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับศาสนาเรื่องผิวเมียกิติ และเรื่องมรดก กิติ ซึ่งคนนับถือศาสนาอิสลาม เป็นทั้งโจทก์จำเลย หรือเป็นจำเลยให้ใช้กฎหมายอิสลามในการพิจารณาแลพิพากษา และให้โต๊ะกาลีซึ่งเป็นผู้รู้ในศาสนาอิสลามเป็นผู้พิพากษาตามกฎหมายอิสลามนั้น”

ข้อบังคับดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าสถานะของกฎหมายอิสลามเริ่มได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในระบบศาลของประเทศไทย ในช่วงเวลานี้การใช้กฎหมายอิสลามของสังคมมุสลิมอยู่ภายใต้การอุปถัมภ์ของเจ้าเมืองเดิม ข้อบังคับ

สำหรับปกครองในบริเวณเจ็ดหัวเมือง พ.ศ. ๒๔๔๔ ได้ยกเว้นกฎหมายแพ่งของไทยในบริเวณเจ็ดหัวเมือง ละกฎหมายอิสลามที่เกี่ยวข้องกับครอบครัวและมรดกยังคงบังคับใช้ในบริเวณนี้ แต่ต้องถูกควบคุมโดยรัฐบาลไทย ข้อบังคับดังกล่าวให้โอกาสสังคมมุสลิมในบริเวณเจ็ดหัวเมืองจัดตั้งศาลศาสนาที่มีกอฎีเป็นผู้พิจารณาตัดสินคดีที่เกี่ยวข้องกับชาวมุสลิม ภายใต้ข้อบังคับนี้บทบาทของกอฎียังคงมีอิสระและมีอำนาจเหมือนเดิม แต่มีอำนาจเฉพาะในเรื่องขอครอบครัวและมรดกเท่านั้น ซึ่งในเรื่องของอาชญากรรมและอื่น ๆ อยู่ภายใต้อำนาจของผู้พิพากษา

ส่วนที่ ๑ : ความเป็นมาของการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย¹

ความเป็นมาของการใช้กฎหมายอิสลามในประเทศไทย อาจแบ่งออกเป็น ๓ ยุค ได้แก่ ยุคก่อนปฏิรูปการปกครองในรัชกาลที่ ๕ ยุคปฏิรูปการปกครองในรัชกาลที่ ๕ และยุคปัจจุบัน ดังนี้

๑. การใช้กฎหมายอิสลามในยุคก่อนปฏิรูปการปกครองในรัชกาลที่ ๕

ในสมัยสุโขทัย การใช้กฎหมายอิสลามจำกัดอยู่ในบริเวณทางตอนใต้หรือที่เรียกว่า จังหวัดชายแดนภาคใต้ในปัจจุบันเท่านั้น เนื่องจากนโยบายด้านการปกครองต่อบริเวณที่เรียกว่า จังหวัดชายแดนภาคใต้เป็นรูปแบบหัวเมืองประเทศราช คือ หัวเมืองเหล่านี้มีลักษณะที่เป็นเมืองขึ้น ใช้หลักการปกครองโดยไม่ได้ส่งคนไปปกครอง แต่ให้ปกครองกันเองเพียงแต่ต้องแสดงความสวามิภักดิ์ แต่ละหัวเมืองจะทำการปกครองตนเองและบริหารกิจการทั้งหลายด้วยความเป็นอิสระเด็ดขาดจากการปกครองของกรุงสุโขทัย การปกครองแต่ละหัวเมือง เจ้าเมืองมีอำนาจในการปกครองตามขนบธรรมเนียม ซึ่งหมายถึงเป็นการปกครองเมืองตามหลักการของศาสนาอิสลามนั่นเอง เพราะเจ้าเมืองและประชาชนส่วน

ใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม การตัดสินคดีความอยู่ในอำนาจของเจ้าเมืองก็ต้องเป็นไปตามหลักกฎหมายอิสลามที่ใช้อยู่ในหัวเมืองเหล่านั้น กฎหมายอิสลามในยุคนั้นจึงมีฐานะเป็นตัวกำหนดความสัมพันธ์ของประชากรในหัวเมือง โดยที่กรุงสุโขทัยไม่ได้นำเอาหลักกฎหมายที่ใช้อยู่ทั่วไปมาบังคับใช้ในหัวเมืองเหล่านี้

ในสมัยอยุธยา การใช้กฎหมายอิสลามนอกจากจะมีความเกี่ยวข้องกับบริเวณที่เรียกว่า จังหวัดชายแดนภาคใต้แล้ว การใช้กฎหมายอิสลามยังมีความเกี่ยวข้องกับมุสลิมในเมืองหลวงอีกด้วย โดยที่การใช้กฎหมายอิสลามในกรุงศรีอยุธยามีพระยาจุฬาราชมนตรีซึ่งมีฐานะเป็นผู้นำประชาคมมุสลิม ทำการพิจารณาคดีครอบครัวและมรดกของผู้นับถือศาสนาอิสลาม ดังข้อมูลที่ปรากฏในสารตราของเสนาบดีกระทรวงยุติธรรมที่ ๓๐/๔๓๕๓ วันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ซึ่งมีความว่า “ถ้าบุคคลผู้นับถือศาสนาอิสลามพิพาทกันด้วยความแพ่งลักษณะฝ่าฝืนและทรัพย์มรดก ให้ตุลาการฟังพิจารณาและบังคับคดีตัดสินคดีโดยลัทธิประเพณีอิสลามตามคัมภีร์โกหฺร่านพระมะหะหมัดนั้น” ดังปรากฏในกระทรวง หลวงภักดีวิจารณ์ตุลาการ กรมท่าขวา ขึ้นแต่พระยาจุฬาราชมนตรีนั้นสืบมา

ตำแหน่งจุฬาราชมนตรีเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในสมัยอยุธยา แต่ยังไม่มียุทธยานยันว่าได้รับการจัดตั้ง ขึ้นดังกล่าวครั้งแรกเมื่อใด อย่างช้าที่สุดคงจัดตั้งขึ้นในรัชสมัยสมเด็จพระเจ้าทรงธรรม (พ.ศ. ๒๑๔๕ ถึง พ.ศ. ๒๑๗๐) หลักฐานที่เก่าแก่ที่สุดในปัจจุบันคือกฎหมายตราสามดวงที่กล่าวถึงการจัดแบ่งการบริหารกรมท่าขวาคือพระอัยการตำแหน่งพลเรือนโดยปรากฏในกฎหมายตราสามดวงว่า “พระจุฬาราชมนตรี” ถือศักดินา ๑,๔๐๐ เท่ากับขุนนางราชทินนาม “โซติก” เจ้ากรมท่าซ้ายฝ่ายจีน

๒. การใช้กฎหมายอิสลามในยุคปฏิรูปการปกครองในรัชกาลที่ ๕

เมื่อได้มีการจัดตั้งกระทรวงยุติธรรมขึ้นในสมัยรัชกาลที่ ๕ บทบาทหน้าที่ตุลาการเกี่ยวกับการรับเรื่องราวร้องทุกข์และตัดสินคดีความของมุสลิมของจุฬาราชมนตรีถูกยกเลิกไป ซึ่งต่อมากฎหมายที่บัญญัติเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของจุฬาราชมนตรีก็ไม่ได้บัญญัติให้จุฬาราชมนตรีมีอำนาจหน้าที่ด้านการตัดสินคดีความเกี่ยวกับครอบครัวและมรดกอีก ยังคงอยู่เฉพาะการใช้กฎหมายอิสลามในบริเวณ ๗ หัวเมือง แต่มีรูปแบบแตกต่างไปจากเดิม ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น ๒ ระยะ

๒.๑ การใช้กฎหมายอิสลามในระยะแรก

การดำเนินการใช้ระยะนี้รัฐมีนโยบายเกี่ยวกับการใช้กฎหมายอิสลามโดยการตัดสินคดีความยังให้เจ้าเมืองมีอำนาจในการตัดสินคดีต่าง ๆ ตามกฎหมายประเพณีอิสลาม เว้นแต่คดีที่มีโทษถึงประหารชีวิตหรือริบทรัพย์ เจ้าเมืองต้องขอพระบรมราชานุญาตเหมือนหัวเมืองชั้นในเสียก่อน และคดีที่มีการอุทธรณ์ต้องส่งให้ข้าหลวงพิจารณาอย่างไรก็ตาม รัฐได้พยายามจะเข้ามาจัดระเบียบการใช้กฎหมายอิสลามมากขึ้น โดยให้มีคณะผู้พิพากษาทำการพิจารณาตัดสินคดีตามกระบวนการยุติธรรมสมัยใหม่ แต่คดีที่เกี่ยวกับครอบครัวและมรดกในศาสนาอิสลามให้พิจารณาตามหลักกฎหมายอิสลามโดยไม่ได้ทำการยกเลิก แต่ได้มีการแก้ไขด้วยการเลือกอาจารย์สอนศาสนาอิสลามที่มีคนนับถือมากเป็นตะโตะยุติธรรมขึ้นไว้คณะหนึ่งราว ๒๐ คน ถ้าคนนับถือศาสนาอิสลามเป็นความกันหรือเป็นจำเลยในคดีที่ต้องตัดสินด้วยกฎหมายทางศาสนาอิสลาม คือ ความผิดเมียความมรดก ให้คู่ความเลือกตะโตะยุติธรรมที่ตั้งไว้เป็นอนุญาโตตุลาการฝ่ายละคนหรือหลายคนตามที่ตกลงกันมานั่งชำระและตัดสินคดีความในศาลทั่วไป แต่ถ้าคู่ความเป็นไทยพุทธหรือคดีประเภทอื่น ศาลทั่วไปจะเป็นผู้ชำระและตัดสินคดีตามกฎหมายบ้านเมือง

ในระยะนี้เจ้าเมืองมีอำนาจในการตัดสินคดีต่างๆ ตามกฎหมายประเพณีอิสลาม ซึ่งมีอำนาจเต็มทั้ง

ในด้านข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และการดำเนินกระบวนการพิจารณา

๒.๒ การใช้กฎหมายอิสลามในระยะที่สอง

ในช่วงนี้มีเหตุการณ์สำคัญ คือ การประกาศใช้กฎข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง ร.ศ. ๑๒๐ เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๐ หรือ พ.ศ. ๒๔๔๔ ซึ่งนับว่าเป็นกฎหมายของรัฐฉบับแรกที่ได้กำหนดรูปแบบการใช้กฎหมายอิสลามไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดให้ใช้กฎหมายอิสลามในคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องด้วยครอบครัวมรดกในกรณีที่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามเป็นทั้งโจทก์จำเลยหรือเป็นจำเลย ซึ่งเดิมก่อนประกาศใช้กฎข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง ร.ศ. ๑๒๐ นั้น การใช้กฎหมายอิสลามยังไม่มีขอบเขตที่แน่นอน เป็นเพียงแต่รัฐได้ยอมให้เจ้าเมืองนำเอากฎหมายอิสลามพิจารณาตัดสินคดีที่เกี่ยวข้องด้วยลัทธิศาสนาอิสลามตามความในกฎข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง ร.ศ. ๑๒๐ ข้อที่ ๓๒ เป็นอำนาจของผู้พิพากษาตามหลักกฎหมายอิสลามที่เรียกว่า “กอฎี” ในภาษาอาหรับและภาษามลายู แต่ในภาษามลายูจะมีการเพิ่มคำว่า “โตะ” นำหน้า ซึ่งเป็นคำที่บ่งบอกถึงการให้เกียรติ เรียกกันว่า “โตะกอฎี” แต่มีการเพี้ยนคำเรียกว่า “โตะกาลี”

ต่อมา พ.ศ. ๒๔๖๐ มีสารตราของกระทรวงยุติธรรม ที่ ๓๐/๔๓๕๓ ลงวันที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ. ๒๔๖๐ ดำเนินการตามกระแสพระราชโองการให้ขยายขอบเขตการใช้กฎหมายอิสลามรวมไปถึงจังหวัดสตูล และตราสารฉบับนี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้กฎหมายอิสลามอย่างชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

๑. กำหนดตำแหน่งตุลาการฝ่ายอิสลามให้เรียกว่า ตะโตะยุติธรรม มีหน้าที่เป็นผู้รับบทกฎหมายอิสลาม เป็นตุลาการบังคับคดีแพ่งว่าด้วยครอบครัวและมรดกตามกฎหมายอิสลามเทียบอำนาจศาลแขวง

๒. กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งตะโตะยุติธรรมไว้ว่า ต้องเป็นผู้ที่มุสลิม นับถือเป็นผู้ก่อปรด้วยวิญญูติควรแก่การเคารพ

นับถือในฐานะผู้ใหญ่มีความรอบรู้ในหลักกฎหมายอิสลามและมีความจงรักภักดีต่อแผ่นดินเป็นตุลาการพิจารณาคดีแพ่งตามประเพณีอิสลามเดิมตามกฎหมายข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งตะโต๊ะยุติธรรมเพียงแต่เป็นผู้นับถือศาสนาอิสลามและรู้จักกฎหมายอิสลามก็เพียงพอแล้ว

๓. การใช้กฎหมายอิสลามมีเขตอำนาจพิจารณาคดีเฉพาะคดีแพ่งลักษณะผู้เมียและมรดก โดยตะโต๊ะยุติธรรมที่ตัดสินนั้นต้องลงชื่อในการพิพากษาคดี ๒ คน หรือพร้อมกับผู้พิพากษาศาลจังหวัด รวมเป็น ๒ คน

๔. คดีที่ต้องบังคับตามหลักกฎหมายว่าด้วยครอบครัวมรดกนั้น คู่ความจะต้องนับถือศาสนาอิสลามเดิมตามกฎหมายข้อบังคับสำหรับปกครองบริเวณ ๗ หัวเมือง เพียงแต่คู่ความที่จะเป็นจำเลยนับถือศาสนาอิสลามก็สามารถบังคับตามหลักกฎหมายอิสลามได้แล้ว

มีข้อสังเกตว่า ในสารตราของเสนาบดีกระทรวงยุติธรรมฉบับดังกล่าว เรียก “กอฎี” ว่า “โต๊ะกาซี” และ “โต๊ะกอฎี” และกำหนดให้เรียกตุลาการผู้พิจารณาและตัดสินคดีความตามกฎหมายอิสลามว่า “ตะโต๊ะยุติธรรม” แทนเทียบคำ “เสนาบดียุติธรรม” ในมณฑลพายัพ

ในการใช้กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก ซึ่งจะต้องนำมาใช้แทนบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในการยกขึ้นใช้บังคับคดีจะต้องมีที่มาจากตำรากฎหมายอิสลามซึ่งเป็นภาษามลายูและภาษาอาหรับทำให้ไม่สะดวกแก่การวินิจฉัยชี้ขาดคดี ในปี พ.ศ. ๒๔๗๒ กระทรวงยุติธรรมจึงได้จัดทำกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกขึ้นและแล้วเสร็จใน พ.ศ. ๒๔๘๔ กฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกนี้เรียกว่า “หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก” ได้พิมพ์แจกจ่ายให้แก่ศาลที่ต้องใช้ทุกศาลและให้ถือฉบับนั้นเป็นหลัก ให้ตะโต๊ะยุติธรรมและผู้ร่วมการ

ประชุมลงนามไว้ว่า เมื่อมีคดีเกิดขึ้นตะโต๊ะยุติธรรมจะชี้ขาดบังคับคดีตามหลักกฎหมายอิสลามที่รวบรวมไว้นี้ตลอดไป หากมีปัญหาใดซึ่งไม่มีกล่าวไว้ในหลักกฎหมายนี้จะบังคับได้ก็นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดแย้งกับหลักกฎหมายนี้ ทั้งนี้ ตามความในข้อความเบื้องต้น มาตรา ๑ ที่มีความว่า “เมื่อไม่มีบทบัญญัติแห่งหลักกฎหมายนี้ที่จะใช้บังคับให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับเท่าที่ไม่ขัดกับหลักกฎหมายนี้” และเมื่อตะโต๊ะยุติธรรมเข้ารับหน้าที่ใหม่ ก็ถือเป็นระเบียบว่าจะต้องให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งใหม่รับรองคำแปลหลักกฎหมายอิสลามดังกล่าวนี้ไว้เป็นหลักฐานว่าจะใช้คำแปลหลักกฎหมายนั้นเป็นหลักวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีอันเกี่ยวข้องกับครอบครัวและมรดก จะไม่นำตำราอื่นมาใช้บังคับแก่คดีดังกล่าวเป็นอันขาด

แม้ “หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก” ดังกล่าว ตรวจชำระและจัดพิมพ์เสร็จแต่เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๔๘๖ มีประกาศพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติให้ใช้พระราชบัญญัติ บรรพ ๕ และบรรพ ๖ ซึ่งเป็นผลให้ยกเลิกการใช้กฎหมายอิสลามอันเกี่ยวกับครอบครัวและมรดกใน ๔ จังหวัดภาคใต้ ฉะนั้นความจำเป็นที่จะต้องมีการใช้กฎหมายอิสลามจึงเป็นอันระงับ จนกระทั่ง พ.ศ. ๒๔๘๙ ได้มีประกาศพระราชบัญญัติว่าด้วยการใช้กฎหมายอิสลามในเขตจังหวัดปัตตานี นราธิวาส ยะลา และสตูล พ.ศ. ๒๔๘๙ แล้วจึงมีคำสั่งกระทรวงยุติธรรมให้ถือกฎหมายอิสลามฉบับ “หลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดก” นั้น เป็นหลักบังคับคดีอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกต่อมาจนถึงฉบับนี้ซึ่งถือเป็นคู่มือหลักกฎหมายอิสลามว่าด้วยครอบครัวและมรดกฉบับแรกของประเทศไทย

๗

นักวางเมือง

เมื่อบ้านเมือง วิปริต คนวิปลาส
 นักการเมือง บังอาจ น้อฉลชาติ
 ไร้ “หิริ โอตตปปะ” ลิ่นองอาจ
 ทุด!เซ็ดหน้า ประกาศ...เซ็ดชูธรรม
 หากข้าราชการ พร้อมพริก ประกาศกล้า
 จักพร้อมหน้า พิทักษ์สิทธิ์ มีลวงล้ำ
 ทำหน้าที่ ตามหน้าที่ ฟังกระทำ
 ด้วยสำนึก ผู้นำ พร้อมยอมพลี
 ยามวิกฤต ปวงชน ไร้ที่พึ่ง
 ยังมีหนึ่ง ในดวงใจ ทุกถิ่นที่
 คือจอมเกล้า เจ้าแผ่นดิน เจ้าชีวิต
 ขอบุติศ ชีวิตนี้...แต่พระองค์
 สังคมไทย ยอมได้ แต่...อย่าผยอง
 เข็มลำพอง ลืมตัว มัวเมาหลง
 เริงลาภยศ สรรเสริญสุข ว่างวนวง
 อีกจำนง โลกร้าย ตามสันดาน
 หากเกิดการ จำสยบ ให้สงบเสงี่ยม
 กลยุทธ์เยี่ยม ยิ่งนัก สมัครสมาน
 ปลุกสำนึก ชั่วดี หยั่งดวงมาน
 ฟื้นคืนกลับ จิตวิญญูณ แจ้งเจริญ
 ทรัพย์แผ่นดิน...คืนแผ่นดิน-ยึดคืนชาติ
 มิใช่ทรัพย์ ปนเปรอทาส ให้สรรเสริญ
 “นักการเมือง” แฝงฝังตน เสพสมเงิน
 ชาติยับเยิน มิใช่ดี...อัปรีชชน!

ลูกยืนอยู่ข้าง
ความถูกต้อง
(สุรีย์ ธีระรังสิกุล
มารดา)

สมัยปี ๕๓ คนเสื้อแดงใช้บริการเขมร ครั้งนี้มีการใช้บริการเขมรเช่นกัน ชนเข้า
มาเพื่อจะก่อความไม่สงบ...

...คิดด้วยเหตุด้วยผล คุณทำอะไรของคุณอยู่ คนอื่นคุณจับได้เยอะไปหมด กับ
เรื่องแค่นี้คุณทำไม่ได้ คนทั้งประเทศก็ต้องถามอย่างผม... คุณต้องเข้าใจว่า
ประชาชนคนไทยเขากินข้าว เขาไม่ได้กินอย่างอื่น และโดยเฉพาะผู้ที่มีความรู้
เขาวិเคราะห์ห่อกว่าอะไรเป็นอะไร เพราะฉะนั้นสิ่งที่ทำอยู่ ณ ปัจจุบัน เลิกเถาะ
คนไทยจะต้องไม่ฆ่ากัน หรือเอาคนอื่นมาฆ่าคนไทย...

“ผมพร้อมที่จะยอมตาย ลาออก และติดคุก เพื่อแลกกับความถูกต้อง...ถ้าเรา
ไม่ทำประเทศชาติวันนี้อยู่ไม่ได้ ประเทศชาติต้องมาก่อน และลูกหลานใน
อนาคตจะอยู่อย่างดี มีศักดิ์ศรี ไม่ใช่เป็นข้า
หรือเป็นทาสของใคร”

พล.ร.ต.วินัย กล่อมอินทร์

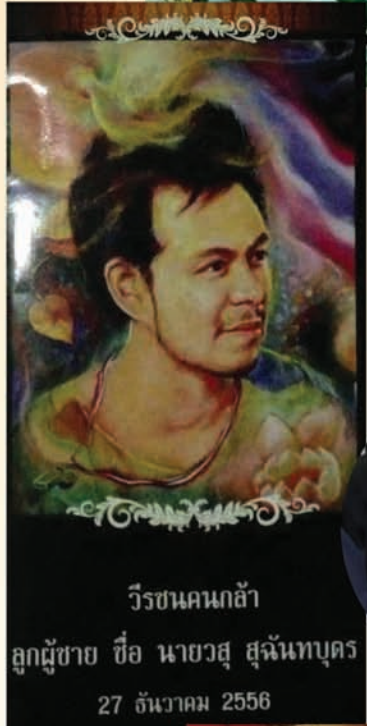

พล.ร.ต.วินัย กล่อมอินทร์

ผบ.หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษทางเรือ
(ผบ.หน่วยซีล)

การะเวทหารพระราช

ลูกได้ทำตามอุดมการณ์ของ
ลูกดีแล้ว แม่ภูมิใจในตัวลูก..
ไม่ต้องเป็นห่วงแม่นะ
แม่อยู่ได้ แม่อยู่ได้
(ทิพอาภา สุจันท์บุตร
มารดา)

วีรชนคนกล้า
ลูกผู้ชาย ชื่อ นายวสุ สุจันท์บุตร
27 ธันวาคม 2556

สุทิน ธราทิน...
ผู้ชายที่จากไป
ด้วยหัวใจที่รักลูก
และรักชาติที่สุด
(กนิษฐา ดวงอินทร์ ภรรยา)

แม่ครับเที่ยวนี้ขออยู่นาน
หน่อย จนกว่าจะชนะ...
ผมได้เป็นการ์ด คปท.แล้ว
แม่ไม่ต้องเป็นห่วง
(ยุทธนา อองอาจ)

รักพ่อที่สุดในโลก (น้องแชมป์ ลูกชายของประคอง ชูจันทร์)

เพลง“สักวันหนึ่ง”นี้ผู้แต่งคำร้อง คือ สิบแสน แต่ง ๔ พรรคต้นมาก่อน แล้ว ปิยะ รมว. ก็มาแต่งต่อ ๔ พรรคท้ายและแต่งทำนองใส่ด้วย บันทึกเสียงเวอร์ชันแรก สุเทพ วงศ์กำแหง และทิพย์วรรณ ปิ่นภิบาล ขับร้อง ปราจัน ทรงเผ่า เรียบเรียงเสียงประสาน เพลงนี้เนื้อหาก็อ่างๆขัดเจนอยู่ในตัว ว่า สังคมมนุษย์ในความหวังของทุกคนชาติก็คงเป็นเช่นนี้ ทุกเผ่า ทุกประเทศแน่นอน ยิ่งสังคมชาติประเทศใดที่ไม่สงบ มีแต่เรื่องวุ่นวาย เพราะเต็มไปด้วยความทุกข์ร้อน เลวร้าย ก็ยิ่งต้องการมาก หวังมากยิ่งขึ้นแน่นอน อันไม่ใช่อะไรเป็นเหตุเลย เนื่องมาจากจิตใจคนในสังคมนั้น“ไม่มีคุณธรรม” ชัดๆก็คือ คนในสังคมมีกิเลสมากนั่นเอง ซึ่งจะไม่ใช่เพราะไม่เฉลียวฉลาด ไม่มีการศึกษา ไม่มีความรู้ความสามารถ ไม่มีวัตถุประสงค์ในประเศ เด็ดขาด ต่อให้ประเทศนั้นมีแต่คนฉลาดปรวดเปรื่องมากมาย มีการศึกษาสูงกันทั้งนั้น ค็อกเตอร์เต็มบ้านเต็มเมืองหรือทรัพยากรในประเทศอุดมสมบูรณ์ก็ตาม ถ้าชาติศีลธรรม คนเต็มไปด้วยกิเลสโลภโกรธหลงเป็นตัวร้ายสำคัญ เต็มไปด้วยอวิชชา ความฉลาดจึงเป็นความฉลาดโลกีย์ ฉลาดแกมโกง(เจโก) มีความรู้แล้วก็เอาเปรียบ กิเลสจะทุจริตสารพัดวิธี ชนิดตีกลับขับช้อน แม้มันเองก็หลงตนว่าตนเองดี ถูกต้องแล้วจริงใจ ตัวอวิชชา จึงพาสังคมบ้านเมืองทุกระบ้อนอาคารหนัก เหตุคือขาดธรรมะแท้ๆ ไม่ใช่เรื่องอื่นเลย จะแก้ได้ก็ด้วยการศึกษาที่สั่งสมธรรมะใส่จิตใจให้แก่มวลประชาชนได้จริงแท้ จึงจะสามารถแก้ไขสังคมเลวดังว่านี้ได้. “สมณะโพธิรักษ์” (๑๐ ป.ค. ๒๕๕๗)

สักวันหนึ่ง

สักวันหนึ่ง ดอกไม้บานสะพรั่ง

สักวันหนึ่ง คนจริงจังก็จักหลากหลาย

สักวันหนึ่ง คนดีทั้งหลายชชาย

จักเกิดขึ้นมากมายเต็มแผ่นดิน

สักวันหนึ่ง ความรักครองครองหล้า

สักวันหนึ่ง ความเมตตาเคียงเปี่ยมชีวิน

สักวันหนึ่ง คุณธรรมคงคู่ธานีินทร์

แล้ววันนั้น เราคงสิ้นคนเล็งน้ำใจ

โอนข้อมูลเพลง “สักวันหนึ่ง” จากชุด “ฟ้าฟ้าสังคมฝัน”

ขับร้องโดย hotpepper

ได้ที่ www.asatpe.info-connect

to www.bunniyom.com